Seria: Hanne Wilhelmsen #3

Anne Holt

Moartea demonului

virtual-project.eu

ANNE HOLT

Seria: Hanne Wilhelmsen #3

MOARTEA DEMONULUI

Original: *Demonens Død*
[*Death of the Demon*] (1995)

Traducere de:
IVONA BERCEANU

virtual-project.eu

2016

Singur

de Edgar Allan Poe

Din copilărie n-am fost la fel
Cum erau alţii – n-am văzut la fel
Cum vedeau alţii – dorul arzător
N-am adăpat la acelaşi izvor –
Nici patimile nu mi le-am luat
Din acelaşi loc – nu mi-am deşteptat
Inima pe acelaşi cânt vrăjit –
Şi tot ce-am iubit – singur am iubit.
Atunci – în copilărie – s-a smuls,
Cu zorile unei vieţi de tumult,
Din abise de rău şi de bine,
Misterul care încă mă ţine –
Din fântână sau apă adâncă,
Din a muntelui roşie stâncă,
Din soarele-ncingându-mi o vie
Nuanţă de toamnă aurie –
Din fulgerul pe un cer neguros,
Pe lângă mine gonind fioros,
Din tunete şi din vifor turbat
Şi din norul care chip a luat
(*Când bolta-n rest era azurie*)
De demon – aşa-mi apărea mie.[1]

[1] Edgar Allan Poe, *Poezie-Dramă,* traducere de Liviu Cotrău, Editura Institutul European, 2001.

1.

— Eu sunt băiatul cel nou!

Merse apăsat până în mijlocul încăperii, unde rămase nemişcat, iar zăpada de pe pantofii imenşi de sport se transformă în mici băltoace pe podea. Îşi ţinea picioarele bine înfipte în pământ, depărtate, cu genunchii în x, apoi întinse mâinile din nou şi repetă:

— Eu sunt băiatul cel nou!

Avea capul ras într-o parte. Chiar de deasupra urechii drepte, o coamă de păr negru ca pana corbului fusese pieptănată peste creştetul capului, lipită de ţeasta lui rotundă, şi se termina în linie dreaptă la câţiva centimetri mai sus de umărul stâng. O şuviţă rebelă îi acoperea ochiul, asemenea unei curele de piele. Ţinea buzele ţuguiate, în formă de U, cu un zâmbet amar, încercând, iar şi iar, să-şi sufle la loc o şuviţă din breton. Geaca matlasată de iarnă, numărul cincizeci şi şase, îi era prea largă la talie, cu o jumătate de metru prea lungă şi cu treizeci de centimetri în plus la mâneci, pe care le suflecase ca pe nişte manşete uriaşe. Jos la picioare, pantalonii stăteau adunaţi în cute. Dar, după ce reuşi cu oarecare dificultate să-şi deschidă geaca, se vedea că pantalonii stăteau să-i plesnească în dreptul pulpelor, atât erau de strâmţi.

Încăperea era mare, dar băiatul se gândi că nu putea fi cameră de zi şi nici salon. Nu exista nici televizor acolo. De-a lungul unui perete erau un blat mare de bucătărie, o chiuvetă pentru vase şi un aragaz, dar nu mirosea a mâncare. Adulmecă aerul şi-şi dădu seama că sigur mai era o bucătărie în casă. O bucătărie în adevăratul sens al cuvântului. Încăperea asta era o cameră de zi, cu pereţii plini de desene, iar din tavan, care era mai înalt ca de obicei, atârnau ornamente cu figurine mici de lână pe care le făcuseră probabil copiii. Deasupra capului său, dădea din aripi un pescăruş gri cu alb, confecţionat din carton şi aţă, cu un cioc roşu ca sângele care se desprinsese puţin, atârnând asemenea unui dinte care se mai ţine într-un un fir subţire. Se întinse după el, dar nu ajungea, aşa că înşfăcă un puişor de Paşti făcut din carton de ou şi ornat cu pene galbene. Îl dădu jos, îi smulse toate penele şi aruncă pe jos cartonul.

În dreptul celor două ferestre mari cu gratii era o masă mare de lucru la care stăteau patru copii; aceştia se opriră din ceea ce făceau. Se holbau la nou-venit. Cel mai mare dintre ei, o fetiţă în vârstă de unsprezece ani, îl măsura sceptică din priviri, din cap până în picioare. Doi băieţi care păreau

gemeni, cu părul alb ca neaua și cu pulovere identice, chicoteau, șușoteau și se arătau unul pe altul. O fetiță roșcată, de vreo patru sau cinci ani, înmărmuri îngrozită preț de câteva secunde, apoi se dădu încet jos de pe scaunul ei și alergă repejor spre singurul adult din încăpere, o femeie rotunjoară, care o luă imediat în brațe mângâindu-i buclele ca s-o liniștească.

— Acesta este noul băiat, spuse ea. Îl cheamă Olav.

— Tocmai asta am spus și eu, zise Olav supărat. Eu sunt băiatul cel nou. Ești măritată?

— Da, îi răspunse aceasta.

— Doar copiii ăștia locuiesc aici?

Era vădit nemulțumit.

— Nu, știi deja lucrul ăsta, îi răspunse doamna, cu un zâmbet. Mai sunt alți șapte copii aici. Cei trei de acolo…, spuse ea arătând înspre masă și le aruncă o privire dură, dar băieții nu se lăsară impresionați.

— Și ea cine e? Ea nu locuiește aici?

— Nu, aceasta este fiica mea și este aici doar astăzi.

Ea zâmbi atunci când fetița își lipi fața de gâtul ei și se prinse mai bine de ea.

— Am înțeles. Ai mulți copii?

— Trei. Fetița este cea mai mică. O cheamă Amanda.

— Ce nume de fițe! Oricum, m-am gândit eu că ea e cea mai mică. Ești prea bătrână ca să mai faci copii.

Femeia râse.

— Ai perfectă dreptate. Acum sunt prea bătrână. Ceilalți doi copii ai mei sunt aproape adulți acum. Nu vrei să o saluți pe Jeanette? Suntem cam de-o vârstă. Și pe Roy-Morgan? El are opt ani.

Roy-Morgan nu părea deloc entuziasmat să facă cunoștință cu noul băiat. Se foi pe scaunul lui și aruncă o privire demonstrativă, plină de dispreț, către tovarășii lui.

Jeanette se încruntă, se lipi cu spatele de spătar și se prinse cu mâinile de șezutul scaunului în timp ce Olav se apropie de ea cu mâna întinsă. Avea mâna umedă, plină cu zăpadă topită. Înainte de a ajunge în fața ei și înainte ca ea să schițeze vreun gest de a-i da mâna, el făcu o reverență și declară solemn:

— Olav Håkonsen. Îmi pare bine de cunoștință!

Jeanette se lipi și mai tare de scaun și își trase genunchii până la bărbie. Băiatul încercă să-și lase mâinile în jos, dar constituția sa și hainele nu-l lăsară să-și ducă gestul până la sfârșit. Rămase cu brațele depărtate, ca un omuleț Michelin. Postura agresivă dispăruse, iar el nu-și mai ținea picioarele

depărtate. Acum genunchii i se atingeau chiar sub pulpele groase, iar vârfurile picioarelor, cu acei pantofi enormi, erau îndreptate spre interior.

Băieții înmărmuriră.

— Știu de ce nu vrei să mă saluți, spuse Olav.

Femeia își duse copilul mai mic într-o altă cameră. Când se întoarse, o zări pe mama lui Olav prin ușa întredeschisă. Mama și fiul semănau izbitor: același păr negru, aceeași formă a gurii. Femeia avea gura lată, cu buza de jos ieșită în evidență, deosebit de moale și umedă, de un roșu-aprins, nicidecum uscată și crăpată, așa cum te-ai fi așteptat în această perioadă a anului. Buza aceea îi dădea băiatului un aer copilăros, pe când asupra mamei avea efectul opus, mai ales pentru că din când în când își scotea limba, la fel de roșie, ca să-și umezească buzele. În afară de buze, ceea ce atrăgea cel mai tare atenția erau umerii, care coborau către trunchi printr-o linie curbată, apoi la șoldurile incredibil de late, cu pulpe groase, care se sprijineau pe niște gambe foarte subțiri. Constituția ei era mai evidentă în cazul fiului ei, desigur, pentru că paltonul pe care-l purta avea măsura potrivită. Cealaltă femeie încercă să se uite în ochii ei, dar nu reuși.

— Știu foarte bine de ce nu vrei să mă saluți, reluă Olav. Sunt atât de urât și de gras.

Propoziția fu rostită fără urmă de indignare, iar băiatul își păstră pe buze zâmbetul discret de mulțumire pentru descoperirea făcută, ca și cum ar fi găsit rezolvarea unei probleme dificile care i-a răpit doisprezece ani din viață. Se întoarse brusc și, fără să o privească pe directoarea casei sociale, o întrebă unde urma să locuiască.

— Mă poți duce la camera mea, te rog?

Femeia îi întinse mâna în semn de salut. Dar în loc să întoarcă gestul, el făcu o plecăciune, cu mâna elegant întinsă într-o parte, și spuse:

— Doamnele primele!

Apoi o urmă cu mersul lui legănat la etajul unu.

•••

Era așa de mare, încât mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Când mi l-au pus în brațe, nu am simțit nici bucurie, nici tristețe, ci doar slăbiciune. M-am simțit fără forță, de parcă mi s-ar fi pus în brațe o greutate prea mare pentru puterile mele. Au încercat să mă consoleze, zicând că totul era perfect normal, că era doar un copil mare.

Atât de mare?! *Era normal*? *Încercase careva dintre ei să nască un uriaș de* 5 *kilograme și 340 grame*? *Deja depășisem termenul cu trei săptămâni, știam asta, dar doctorul și-a menținut punctul de vedere că asta nu era o problemă. De parcă ar fi avut de unde să știe el. Am știut exact când s-a născut. Într-o marți seară, atunci când am cedat în fața lui doar ca să evit alte*

probleme, atunci când mi se făcuse atât de teamă de izbucnirile lui, încât n-am mai putut rezista. Și nu s-a întâmplat doar atunci. Pentru că există așa de mult alcool în casă. El a murit într-un accident rutier a doua zi, miercurea. Din ziua aceea niciun bărbat nu s-a mai apropiat de mine, după nașterea acestui băiat grăsuț și zâmbitor. E adevărat! Zâmbea când s-a născut. Deși doctorul spune că era doar o grimasă, eu știu că a fost un zâmbet. Și astăzi are același zâmbet. Cea mai bună armă pe care o deține. N-a mai plâns de când avea un an și jumătate.

Mi-l așezaseră pe abdomen. O masă uriașă de carne, care își deschidea ochii ușurel, căutându-mi vorace sfârcul cu gurița deschisă. Persoanele în halate albe râdeau și îl băteau ușurel pe funduleț. Ce flăcău strașnic!

•••

Opt copii și doi adulți erau așezați la o masă ovală. Șapte dintre copii spuneau rugăciunea împreună cu adulții. Băiatul nou-sosit avusese dreptate – încăperea în care intrase prima dată nu era bucătăria.

Bucătăria se afla în mijlocul vilei renovate, construită pe la sfârșit de secol XX. Fără-ndoială că aici fusese o cămară atunci când casa era nouă. Era plăcută, cu un aer intim, cu dulapuri albastre și covoare de iută pe podele. Ceea ce făcea încăperea foarte diferită de o casă obișnuită, exceptând cârdul numeros de copii, erau listele cu atribuțiile fiecăruia. Listele fuseseră agățate pe o tablă mare de lângă intrarea ce ducea spre camera de zi. Mici fotografii cu angajații erau așezate în dreptul numelor. Băiatul descoperi, astfel, că fotografiile erau necesare, pentru că nu toți copiii știau să citească.

— Hmm, nu știu să citească, spuse el disprețuitor. Dar niciunul de aici nu are sub șapte ani!

Nu primi drept răspuns decât un zâmbet prietenos din partea doamnei distinse și istețe, despre care știa că este directoarea instituției.

— Nu se numește directoare, declară el. Se numește director indiferent de sex, tot așa cum se spune profesor, chiar dacă te referi la o femeie.

— Cred că directoare este mult mai drăguț, insistă femeia. Dar îmi poți spune Agnes. Așa mă numesc.

Agnes nu era acolo încă. Adulții care stăteau la masă erau mult mai tineri decât ea. Bărbatul avea o grămadă de coșuri, femeia era destul de frumoasă, cu păr blond și lung împletit foarte drăguț, începând din creștetul capului și prins la capăt cu o panglică roșie de mătase. Bărbatul se numea Christian, iar femeia, Maren. Cântau un cântecel în timp ce se țineau de mâini. Dar el nu voia să intre în joc.

— Nu trebuie să cânți dacă nu vrei, spuse Maren pe un ton foarte dulce.

Apoi începură să mănânce.

Jeanette, fata care refuzase să-l salute dimineaţa, era aşezată lângă Olav. Şi ea era puţin grasă, avea un păr negru, sârmos, de pe care elasticul aluneca tot timpul. Protestase că nu voia să stea lângă Olav, dar Maren îi retezase orice pornire rebelă. Se ferea cât putea de el, stând pe marginea scaunului, ceea ce însemna că Roy-Morgan îi dădea încontinuu coate, văicărindu-se că va lua lăţei. De partea cealaltă a lui Olav stătea Kenneth. El avea şapte ani şi era cel mai mic din casă. Se lupta cu untul şi reuşi să strice o felie de pâine.

— Tu eşti chiar mai neîndemânatic decât mine, spuse Olav împăciuitor, luă o nouă felie, o unse frumos cu unt şi o puse pe farfuria lui Kenneth. Ce vrei să pui pe ea?

— Dulceaţă, şopti Kenneth, vârându-şi mâinile sub pulpe.

— Dulceaţă, prostuţule! Atunci nu îţi mai trebuie şi unt.

Olav luă o altă felie, puse o lingură mare de dulceaţă de afine în mijlocul ei şi o întinse încetişor cu lingura.

— Poftim!

Trânti felia pe farfurie şi o luă înapoi pe cea cu unt, căutând ceva cu privirea.

— Unde este zahărul?

— Nu e nevoie de zahăr, răspunse Maren.

— Vreau să pun zahăr pe felia mea!

— Nu este sănătos. Noi nu mâncăm aşa aici.

— Tu ştii cât zahăr conţine dulceaţa aia pe care o îndeasă în el prostuţul ăsta?

Ceilalţi copii făcură linişte ca să urmărească scena. Kenneth era roşu ca focul şi se opri din mestecat, deşi avea gura plină de pâine cu dulceaţă. Maren se ridică de la locul ei. Christian voia să spună ceva, dar Maren înconjură masa şi se aplecă deasupra lui Olav.

— Atunci poţi să mănânci şi tu dulceaţă, spuse ea pe un ton prietenos, pentru că nu conţine zahăr. Uită-te aici!

Se întinse după borcan, dar băiatul i-o luă înainte şi cu o mişcare extrem de rapidă, deşi nu te-ai fi aşteptat din partea lui la o asemenea viteză, înşfăcă borcanul. Se ridică brusc răsturnându-şi scaunul şi îl azvârli de-a lungul camerei. Borcanul se izbi cu o bubuitură puternică de uşa frigiderului. Lovitura veni cu un zgomot puternic, dar, ca printr-un miracol, conţinutul nu se vărsă. Înainte să-l oprească cineva, Olav se duse la bufet şi smulse de acolo cutia mare cu zahăr.

— *Aici* este zahărul, urlă el. *Aici este nenorocitul ăsta de zahăr*!

Smulse capacul cutiei şi-l trânti de pământ. Apoi băiatul se năpusti ca o vijelie printr-un nor de zahăr. Jeanette izbucni în râs. Kenneth plângea. Glenn, care avea paisprezece ani şi căruia deja îi apăruseră tuleie negre pe

buza superioară, bombăni că Olav era un idiot. Raymond, în vârstă de şaptesprezece ani, un vulpoi bătrân care trata totul cu calm şi stoicism, îşi luă farfuria şi dispăru. Anita, o fată de şaisprezece ani, dispăru după el. Roy-Morgan îi luă mâna fratelui său geamăn, Kim-André, cuprins de fericire şi exaltare. Şovăitor, se uită la Jeanette şi începu şi el să râdă.

Borcanul de zahăr era gol. Olav voia să-l trântească de pământ, dar fu oprit în ultima clipă de Christian, care îi prinse mâna ca într-o menghină. Olav ţipă în încercarea de a se elibera, dar Maren ajunse la el şi-l prinse în braţe. Băiatul avea o forţă incredibilă pentru cei doisprezece ani ai săi, dar după câteva minute fata simţi că el începuse să se calmeze. În tot răstimpul acesta, ea îi vorbi încet, şoptit la ureche.

— Aşa, aşa. Linişteşte-te acum. Totul e în regulă.

Christian, când văzu că Maren îl potolise pe băiat, îi duse pe ceilalţi copii în camera de zi. Kenneth vomitase ceea ce mâncase. Pe farfuria lui zăcea o grămăjoară de pâine amestecată cu lapte şi afine. Încercase să ia farfuria cu el atunci când ieşiseră toţi copiii.

— Las-o acolo, sugeră Christian. Ia una dintre feliile mele!

Imediat după ce copiii au plecat, Olav se calmă de tot. Maren slăbi strânsoarea treptat, iar el alunecă încet pe jos, greu ca un sac de cartofi.

— Eu mănânc pâinea doar cu zahăr, bombăni el. Mama îmi spune că e OK.

— Atunci îţi propun ceva, răspunse Maren, aşezându-se lângă el, cu spatele la frigiderul distrus. Atunci când eşti cu mama, mănânci ceea ce obişnuieşti tu să mănânci, dar cât timp eşti la noi, va trebui să mănânci ceea ce mâncăm şi noi. Nu ţi se pare corect aşa?

— Nu.

— Poate că nu eşti de acord, dar, din păcate, aşa va fi de acum înainte. Aici există câteva reguli pe care trebuie să le respectăm cu toţii, altfel nu ar fi tocmai corect faţă de ceilalţi copii. Nu eşti de acord cu mine?

Băiatul nu-i răspunse, absorbit de propriile gânduri. Cu un gest blând, ea îşi puse o mână pe piciorul lui gros. El o lovi instantaneu peste mână.

Nu mă atinge, pe toţi dracii!

Ea se ridică încet şi rămase în picioare, privindu-l de sus.

— Vrei să mănânci ceva înainte să strâng masa?

— Da, şase felii de pâine cu zahăr.

Zâmbind uşor, Maren ridică din umeri şi începu să acopere mâncărurile cu folie de plastic.

— O să merg la culcare mort de foame în coşmelia asta blestemată sau cum?

Acum o privi fix în ochi, pentru prima dată. Ochii lui erau complet negri, două găuri în faţa lui durdulie. Fetei i se păru atunci că ar fi putut fi un băiat frumos, dacă nu ar fost atât de gras.

— Nu, Olav, nu *trebuie* să te culci flămând. Tu ai făcut alegerea asta. Nu primeşti pâine cu zahăr, nici acum, nici mâine, nici altă dată. Dar vei muri de foame dacă aştepţi până când ne vom da noi bătuţi. Înţelegi?

Nu-i venea să creadă că Maren era atât de calmă. Era uimit că ea nu cedase. Nu putea concepe că va merge înfometat la culcare. O secundă chiar se gândi că n-ar fi chiar aşa de rea o felie de pâine cu salam, dar aproape instantaneu alungă acest gând. Se ridică opintindu-se în picioare şi gâfâind din cauza efortului.

— Sunt atât de gras că nici nu pot să mă ridic în picioare, bombăni el şi se duse spre cameră.

— Hei, Olav!

Maren stătea cu spatele la el, studiind locul în care fusese lovit frigiderul. El se opri fără să-şi întoarcă faţa spre ea.

— A fost foarte drăguţ din partea ta să îl ajuţi pe Kenneth cu felia de pâine. Este aşa de mic şi de gingaş!

Băiatul de doisprezece ani ezită o secundă, apoi se întoarse încet.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şase.

— Aham.

Olav se duse la culcare flămând.

•••

Raymond sforăia tare, exact ca un om mare. Camera era mare şi, în lumina slabă care pătrundea înăuntru, Olav desluşi un poster uriaş cu Rednex, deasupra patului său. În colţ era o motocicletă demontată şi pe biroul lui Raymond era o harababură de manuale, ambalaje, benzi desenate şi scule. Biroul lui Olav era complet gol.

Aşternutul de pat era curat şi puţin cam aspru, mirosind bine, dar nefamiliar, cu un iz oarecum floral. În plus, era mult mai frumos decât cel pe care îl avea acasă. Feţele de pernă şi plicul pentru plapumă aveau acelaşi motiv, iar cearşaful era albastru uniform, exact de aceeaşi nuanţă cu unele maşini din model. Acasă nu avusese niciodată un set complet de aşternuturi.

Draperiile se mişcau în bătaia vântului care pătrundea prin fereastra întredeschisă. Olav îşi dădu seama că era obişnuit cu un dormitor încălzit, iar acum, chiar dacă avea pijamale noi şi o pilotă călduroasă, tot îi era frig. Îi era şi foame.

— Olav!

Sigur e directoarea. Sau dacă nu ea, atunci Agnes. Îi striga în şoaptă prin uşa crăpată:

— Dormi?

El se întoarse către perete fără să-i răspundă.

Pleacă! *Dispari*! îi striga el în mintea lui, dar asta nu avu niciun efect. Ea se aşezase deja pe marginea patului lui.

— Nu mă atinge!

— Nu te voi atinge, Olav. Vreau doar să-ţi vorbesc puţin. Am auzit că te-ai cam supărat la cină.

Niciun răspuns din partea lui.

— Trebuie să înţelegi că nu putem să le permitem copiilor să se comporte astfel. Gândeşte-te cum ar fi dacă toţi cei opt copii ar arunca mereu cu zahărul sau cu dulceaţa în perete.

Ea râse încet cu o voce cântată.

— Aşa ceva nu trebuie să se întâmple niciodată!

Nici de data aceasta Olav nu-i răspunse.

— Ţi-am adus nişte mâncare. Trei felii. Brânză şi cârnaţi şi un pahar cu lapte. Ţi le las aici, lângă pat. Dacă vrei să mănânci, atunci e în regulă, dar dacă nu, atunci te rog să le arunci la gunoi dimineaţa devreme, fără să te vadă cineva. Atunci nimeni nu va şti dacă ai mâncat sau nu. E bine aşa?

Băiatul se mişcă puţin, apoi se întoarse brusc.

— Tu ai fost cea care a hotărât ca eu să locuiesc aici? o întrebă el indignat, cu voce tare.

— Şşşş, încercă ea să-l liniştească. O să-l trezeşti pe Raymond! Nu, ştii foarte bine că nu decid eu astfel de lucruri. Sarcina mea este să am grijă de tine cum trebuie, împreună cu ceilalţi adulţi. Totul va fi bine, deşi sunt sigură că îţi va fi dor de mama ta. Dar vei putea să o vizitezi deseori, să nu uiţi asta.

El se ridică în capul oaselor în pat, semănând cu un demon gras în lumina difuză – părul negru ca pana corbului, tuns aiurea, gura larg deschisă, de un roşu strălucitor, chiar şi în lumina nopţii. Fără să vrea, îşi coborî privirea asupra mâinilor lui, care păreau să fie ale unui băieţel. Nu erau foarte mici, dar pielea era foarte catifelată. În mâini strângea cu putere două maşinuţe de pe plicul pilotei.

Doamne, se gândi ea. *Acest monstru are doar doisprezece ani. Doisprezece ani*!

— De fapt, spuse el privind-o ţintă în ochi, tu eşti gardianul închisorii mele. Asta este o închisoare împuţită!

În momentul acela, directoarea Casei de Copii „Soarele Primăverii", singura instituţie pentru copii şi adolescenţi din Oslo, a întrezărit ceva ce nu mai văzuse niciodată în cei douăzeci şi trei de ani de experienţă în domeniul

asistenței sociale pentru minori. Pe sub sprâncenele negre și subțiri, ea recunoscu o expresie foarte des întâlnită la acei adulți ai căror copii fuseseră luați de către oficialități și care dădeau vina pe ea pentru toată tevatura birocratică prin care treceau. Dar Agnes Vestavik nu mai văzuse privirea aceasta la un copil.

Era plină de ură.

•••

M-au externat de la spital, după ce mă liniștiseră. Totul era perfect normal, era un copil puțin mai mâncăcios, și asta pentru că era un băiat mare și sănătos. M-au trimis acasă după trei zile, în apartamentul meu gol. De la serviciul social mi-au dat bani pentru un pătuț, un leagăn și câteva hăinuțe de copii. O femeie m-a vizitat de câteva ori și i-am surprins privirea pe când cerceta colțurile și pe urmă mințind că are nevoie la baie. Voia doar să verifice dacă păstrez curățenia, de parcă asta ar fi fost vreodată o problemă pentru mine. Toată ziua frec și deretic. În permanență la mine miroase a dezinfectant.

El acaparează cumva tot locul din apartament. Nu știu cum, dar din prima seară mi s-a părut că el considera acest apartament ca fiind mai întâi al lui, apoi al mamei lui. Nopțile lui. Nu plângea niciodată, scotea doar așa, niște sunete. Unii ar fi spus că plânge, dar nu era așa, pentru că nu vărsa niciodată lacrimi. În puținele dăți când chiar a plâns mi-a fost, de fapt, foarte ușor să-l calmez, adică atunci când îi era foame. Îi împingeam sfârcul în gură și atunci tăcea. Dacă nu, făcea tărăboi cu urlete, proteste și se zvârcolea până când își smulgea hainele de pe el. Invadase întreg apartamentul în așa măsură încât uneori eram nevoită să plec. Îl puneam în baie, acolo unde izolația este cea mai bună, îl priponeam bine în leagăn. Pentru siguranță, îl înconjuram cu perne pe toate părțile. Avea doar câteva luni, deci i-ar fi fost imposibil să se dezlege din scaun. Atunci ieșeam, mergeam în centru, beam o cafea, citeam o revistă, intram în câteva magazine. Când și când mai aprindeam o țigară, deși reușisem să mă las de fumat pe perioada sarcinii și știam că nu trebuie să fumez atâta timp cât alăptez. Dar câte o țigară când și când nu poate dăuna. Cu toate acestea, aveam mustrări de conștiință după aceea.

Plimbările mele s-au terminat brusc după cinci luni. Nu lipsisem mult, cel mult două ore poate. Maxim. Când am ajuns acasă, era o liniște mormântală. Am deschis ușa de la baie și el zăcea acolo nemișcat, fără viață, pe jumătate ieșit din scaun și cu centura înfășurată în jurul gâtului. Cred că mi-a luat câteva secunde ca să mă dezmeticesc și să-l scot de acolo. Tușea și fornăia, era albastru la față. Am plâns din toată inima în timp ce îl scuturam și treptat și-a revenit la normal. Atâta doar că tăcea.

L-am strâns tare la pieptul meu şi pentru prima dată am simţit că-l iubesc. Copilul meu avea cinci luni şi nu simţisem nimic pentru el până atunci. Totul a fost anormal încă de la bun început.

•••

Era târziu. Băiatul era mult mai rău decât îşi imaginase. Răsfoia raportul medicului psihiatru, deşi în starea ei de spirit nu înţelegea prea multe. Cunoştea cuvintele. Erau aceleaşi pentru toţi copiii, doar cu mici variaţiuni de terminologie sau în combinaţii diferite. „*Deficienţe majore în îngrijirea care i-a fost acordată pe o perioadă lungă de timp*". „*Mama – incapabilă să-l apere de copiii care-l hărţuiesc*". „*Copilul este uşor influenţabil*". „*Băiatul are performanţe şcolare modeste*". „*Băiatul oscilează între un comportament fără limite, agresiv şi un comportament paternal, grijuliu şi aproape cavaleresc faţă de mama lui şi alţi adulţi, ceea ce în mod evident susţine ipoteza unei afecţiuni psihice de dezvoltare cauzate prin neglijenţă*". „*Prin lipsa controlului impulsurilor poate deveni foarte periculos pentru cei din jur, dacă nu ajunge într-un mediu unde există siguranţa, ordinea şi organizarea de care are atâta nevoie*". „*Băiatul îi întâmpină pe ceilalţi copii cu un comportament specific adulţilor, ceea ce îi sperie, el este respins, ceea ce degenerează într-un comportament agresiv, antisocial*".

La acest cămin veneau doar cele mai dificile cazuri. Copiii care, dintr-un motiv sau altul, nu pot locui la părinţii lor biologici, în Norvegia sunt plasaţi în astfel de cămine cu asistenţi maternali. Aşa merg lucrurile. Era foarte simplu să găseşti astfel de case pentru bebeluşi, era puţin mai greu dacă era vorba despre copii mici, aproximativ până când copiii ajungeau la şcoală. Apoi brusc devenea foarte dificil pentru copiii mai mari să fie plasaţi undeva. Dar se găsea o soluţie până la urmă. Cu excepţia celor mai răi, a celor care erau extrem de dificili, foarte afectaţi sau aşa de distruşi de viaţă şi de părinţii lor incompetenţi, încât nu te-ai fi aşteptat de la nicio familie obişnuită să facă faţă provocării. Aceşti copii ajungeau la Agnes.

Căscă pe înfundate şi îşi masă muşchii înţepeniţi de pe spinare. Poate că Olav se va obişnui. Oricum ea nu a renunţat niciodată la vreun copil. În plus, la drept vorbind, el nu era cea mai dificilă problemă pe care trebuia să o rezolve în momentul respectiv. Se chinui să-şi găsească o poziţie mai confortabilă, dar nu reuşi, apoi puse hârtiile lui Olav jos într-un sertar, după care luă alt dosar. O mapă cu copertă de carton conţinând cinci foi, pe care le citi şi le privi îndelung. Într-un final, închise dosarul, oftă adânc şi-l închise la loc cu mare atenţie. Cheia juca puţin în broască, dar până la urmă izbuti. Se simţea obosită şi amorţită atunci când se ridică de pe scaun. Apoi ridică un ghiveci de pe o bibliotecă de lângă fereastră şi puse cheia la locul ei. O secundă rămase pe gânduri, privind pe geam.

Grădina întotdeauna părea mai mare noaptea. Lumina lunii arunca umbre albăstrii peste zăpada spulberată. Chiar jos, înspre drum, aproape de un gard jos de plasă, era bicicleta lui Glenn. Oftă şi hotărî în sinea ei ca data viitoare să-l ia mai tare pe Glenn. Nimeni nu are voie să meargă cu vechitura aia, mai ales că îi spusese lui Christian cu două zile înainte să închidă bicicleta în pivniţă. Fie nu a făcut cum i s-a spus, fie Glenn a spart uşa de la pivniţă. Nici nu ştia ce ar fi mai rău: să aibă un angajat delăsător sau un tânăr completamente insubordonat?

Se simţea curent de la geamul vechi, care nu se închidea perfect. Mai întâi avuseseră pe lista de priorităţi schimbarea geamurilor de la primul etaj, acolo unde copiii petreceau cea mai lungă parte a zilei. Doar Dumnezeu ştia când va veni rândul şi cabinetului ei. Oftă încetişor şi se îndreptă către uşă, chiar dacă fără prea mare chef, dată fiind tensiunea dintre ea şi soţul ei. Dar corpul îi tânjea după somn. În cel mai fericit caz, el se culcase deja.

Înainte de a pleca, intră din nou în camera lui Olav şi, dacă nu avea degeaba un sfert de secol de experienţă cu copiii, ar fi putut să jure că doarme, chiar dacă de-abia desluşi conturul trupului imens din pat. Băiatul respira uniform şi liniştit, iar ea îl înveli încetişor cu pilota, apoi ieşi, închizând uşa încet în urma ei. Zâmbi în sinea sa pentru că mâncarea şi laptele dispăruseră. Ea îşi respectă partea de înţelegere şi nu se atinse de farfuria lui.

În camera de zi, Christian era cu picioarele pe masă şi pe jumătate adormit. Maren stătea cu picioarele adunate sub ea, aşezată pe un scaun minuscul, şi citea un roman poliţist. Când directoarea intră, din reflex picioarele lui Christian căzură cu un bubuit pe podea. Ar fi putut pleca de o oră şi mai bine, dar îi era prea lene.

— Ca să fiu sinceră, este greu să îi înveţi bunele maniere pe tineri, dacă tu însuţi nu te comporţi ca atare, rosti ea, uitându-se la studentul care făcea ture de seară şi de noapte, cu jumătate de normă. Am crezut că am căzut de acord ca bicicleta lui Glenn să fie pusă bine şi încuiată!

— Oh, la naiba! Am uitat!

Era vizibil jenat şi începu să-şi zgândăre un coş imens de pe nara stângă.

— Ascultă-mă, Christian, spuse directoarea şi se aşeză lângă el, cu spatele drept şi cu genunchii lipiţi. Aceasta este o instituţie condusă de Armata Salvării, iar noi facem tot ce putem să îndepărtăm obiceiurile oribile pe care le au copiii. De ce îţi este aşa de greu să respecţi faptul că doresc să fiu scutită de toate înjurăturile astea? Nu înţelegi că mă insulţi ori de câte ori spui vorbe din acestea? Copiii sunt mici, pe când tu eşti om în toată firea şi ar trebui să fii mai responsabil. Nu pricepi?

— Îmi cer scuze, mormăi el repede pe un ton supus, iar coşul i se sparse exact atunci. Puroiul ţâşni şi el îşi privi fascinat degetul.

— Doamne ferește! şuieră Agnes şi dădu să plece.

În timp ce îşi lua paltonul pe ea, se întoarse spre Maren care, neafectată de mica discuţie aprinsă dintre cei doi, se cufundase mai adânc în lectură.

— Trebuie să avem o şedinţă, doar noi două în curând, spuse ea, privindu-l fugitiv pe Christian care se minuna în continuare de cât puroi poate să încapă într-un coş. Trebuie să vorbim despre planificarea orelor de supraveghere pentru februarie şi martie. Poţi să vii cu o propunere în acest sens?

— Îhâm, aprobă Maren, şi-şi ridică privirea din carte pentru o clipă. Sigur.

— Ar fi bine dacă ai putea s-o faci în seara asta, ca să putem vorbi despre ea mâine după-amiază.

Maren, zâmbi şi dădu aprobator din cap.

— S-a făcut, Agnes. Va fi gata până mâine după-amiază. E în regulă. Noapte bună!

— Noapte bună şi vouă!

2.

Era o vilă superbă. Chiar dacă banii alocaţi restaurării nu au permis o lucrare mai amplă, cel puţin ferestrele cu câte 8 ochiuri fuseseră înlocuite cu ferestre duble, cu bare de aluminiu în formă de H. Casa cu turnuri domina întreg domeniul de aproape patruzeci de ari. Pereţii exteriori erau bej, cu decoraţiuni din lemn vopsite cu verde, aducând puţin cu stilul elveţian. Două niveluri întregi ale clădirii fuseseră reîmpărţite în urmă cu cinci ani, astfel încât acum, la parter, se aflau două camere de zi, o sală de şedinţe, o bucătărie, o baie, o spălătorie şi o încăpere destinată bibliotecii, dar care servea mai degrabă ca arhivă. La etaj făcuseră şase dormitoare pentru copii, dar unele dintre ele aveau paturi duble, unele erau pentru o singură persoană. Acestea din urmă erau uneori folosite drept camere de făcut teme sau camere de zi. În plus, mai exista o cameră destinată angajaţilor. Chiar la capătul coridorului din dreapta scărilor se afla cabinetul directoarei, iar pe partea opusă era o baie generoasă cu cadă, o cabină mică de duş şi un scaun de toaletă. În afară de cele două etaje bine administrate mai erau o pivniţă spaţioasă şi un pod imens şi înalt. După ultima verificare de la Inspectoratul pentru Situaţii de Urgenţă, în urmă cu câţiva ani, au fost instalate scări de evacuare la fiecare fereastră din capetele coridorului şi frânghii pentru ieşire de urgenţă în fiecare dormitor.

Copiii erau înnebuniţi după exerciţiile de evacuare în caz de incendiu, cu excepţia lui Kenneth şi a lui Olav. Kenneth se pusese în mijlocul coridorului, plângând şi agăţându-se de extinctorul de pe perete. Olav stătea cu picioarele depărtate, dar buza de jos era mai lăsată decât de obicei.

— La dracu', aşa ceva nu fac, spuse el enervat la culme. Al naibii să fiu dacă o să cobor pe sfoară.

— Atunci coboară pe scara extensibilă, Olav, îl îndemnă Maren. Este mai uşor să cobori pe acolo. Şi nu este *permis* să înjuri. Eşti aici deja de trei săptămâni şi o să îţi pierzi toţi banii de buzunar dacă mai continui în ritmul ăsta!

— Haide, Olav.

Terje era cel care îl împingea de la spate. Terje avea treizeci şi ceva de ani şi, conform hârtiilor, era director adjunct.

— Am să cobor chiar în faţa ta, adică tu vei coborî deasupra mea, oarecum. Deci dacă vei cădea, atunci eu te voi prinde, OK?

— Pe naiba! spuse Olav şi se dădu un pas îndărăt.

— Pariez pe zece coroane că idiotul n-are curaj, strigă Glenn din afara ferestrei, unde se căţărase de patru ori deja.

— Şi ce vei face dacă izbucneşte focul? întrebă Terje. O să rămâi înăuntru şi o să te arzi?

Olav îi întoarse o privire plină de venin.

— Nu-ţi bate tu capul! Mama locuieşte într-un bloc din beton. Aş putea, de exemplu, să mă mut acolo.

Terje renunţă, dădu dezaprobator din cap şi o lăsă pe Maren să-l preia pe încăpăţânatul ăla de băiat.

— De ce îţi este teamă de fapt? îl întrebă ea făcându-i semn să intre în camera lui.

O urmă abia târându-şi picioarele.

— Nu-mi este frică!

Se aruncă pe pat cu atâta forţă, încât acesta scârţâi de parcă ar fi fost pe punctul de-a se rupe. Maren se întrebă oare cât de solidă era mobila, înainte de a se aşeza lângă Olav.

— Dacă nu-ţi este frică, atunci ce te opreşte?

— Pur şi simplu nu vreau să-mi bat capul cu asta, dar nu-mi este frică.

De pe hol răzbăteau plânsetele jalnice ale lui Kenneth printre ţipetele entuziasmate ale copiilor care urlau ca Tarzan ori de câte ori coborau pe coarda de salvare.

Nici ea nu era vreo sfântă. Cele mai stupide afirmaţii pe care le auzise vreodată erau de genul „îmi plac aşa de tare copiii". Copiii sunt exact ca adulţii – unii sunt încântători, şarmanţi, iar alţii sunt nişte gunoaie, reflectă ea. Dar, pentru că era un angajat profesionist, se gândea că nimeni nu ar fi putut să-şi dea seama când ei îi place cu adevărat un copil şi când nu. Ea nu-i trata niciodată la fel, pentru simplul motiv că erau diferiţi, dar în acelaşi timp era dreaptă şi nu ţinea partea nimănui. Între cele două atitudini exista un echilibru extrem de fin, iar ea era mândră că l-a găsit. Dar Olav *o afecta.*

Nimeni nu reuşise să creeze o legătură cu el de când venise. Cu toate acestea, era ceva în expresia de pe chipul lui, aşa cum stătea acum pe pat, ca un Buddha îmbrăcat, care încerca să pară supărat, când, de fapt, îi părea rău. Ceva nedesluşit din făptura aceasta morbidă o atrăgea. Îl mângâie încet pe păr, deşi ştia că este împotriva regulamentului, iar el o lăsă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, micuţule Olav? rosti ea încet, mângâindu-l din nou.

— Nu sunt tocmai mic, răspunse el, dar ea desluşi parcă un zâmbet în glasul lui.

— Bine, spuse ea, şi râse, poate doar uneori.

— Îţi place să lucrezi aici? o întrebă el pe neaşteptate şi îi dădu brusc mâna la o parte din părul lui.

— Da, îmi place foarte tare. Nici nu-mi pot imagina ce altceva aş vrea să fac pe lumea asta.

— De cât timp eşti aici?

— De aproape trei ani…, spuse ea ezitând. De când am terminat şcoala, mai exact colegiul pentru asistenţă socială. În curând se împlinesc patru ani, dar am de gând să rămân mult timp aici.

— De ce nu faci copii?

— Voi face şi eu copii cândva. Dar nu de asta lucrez aici, pentru că nu am propriii mei copii. Majoritatea angajaților de aici au familii cu copii.

— Câte pagini are Biblia? o întrebă el brusc.

— Biblia?

— Da! Câte pagini are? Trebuie să fie al dracului de multe! Uită-te cât este de groasă!

Luă Biblia de pe noptieră (de vreme ce era câte un exemplar în fiecare cameră) o lovi de câteva ori de picior, pe urmă i-o întinse.

Maren începu să o răsfoiască.

— Uită-te la ultima pagină, o îndemnă el. Nu trebuie să le numeri singură pe toate, ştii?

— 1 271 de pagini, răspunse ea pe dată. Plus câteva pagini cu hărţi. Şi apropo… am vorbit serios în legătură cu înjurăturile astea… Crezi că putem să coborâm pe scara de evacuare?

El se ridică în picioare şi răsuflă uşurat.

— Acum cobor. Pe scări.

Nu mai era nimic de negociat.

•••

I-am contactat pe cei de la Protecţia Copilului, atunci când el avea cam doi ani. Îmi îngheţase sângele în vine de spaimă, dar aveam nevoie de ajutor. Cineva trebuia să aibă puţin grijă de el, măcar câteva ore pe zi. Timp de mai multe luni m-am tot luptat cu gândul de a suna, de a nu suna, şi am tot amânat de nenumărate ori, de teamă ca nu cumva să mi-l ia. Doar pe el îl am. Încă îl alăptam, deşi avea 19 kilograme şi avea alte cinci mese pe zi. Mânca tot ce-i dădeam. Nu ştiu de ce l-am lăsat să continue să sugă, poate pentru că în cele zece minute când se hrănea, era foarte liniştit, iar eu deţineam controlul. Acele minute erau oaza mea de linişte. După ce nu a mai dorit să sugă, eu am fost cea care a pierdut, nu el.

Cei de la Protecţia Copilului au fost amabili. După ce au venit la mine de câteva ori, poate de două sau de trei ori, i-au oferit loc într-o grădiniţă, de la opt şi un sfert până la cinci. Mi-au spus că nu era nevoie să îl las acolo aşa de

mult, de vreme ce eram casnică şi puteam să îl iau mai repede acasă. Ar putea fi obositor pentru el, mi-au mai spus.

Duceam băiatul la grădiniţă la ora opt şi un sfert în fiecare dimineaţă. Nu l-am luat niciodată înainte de ora cinci de acolo, dar nici mai târziu.

Aşa am primit locul de la grădiniţă şi am supravieţuit.

•••

Lui Olav îi era dor de casă. Avea sentimentul acela de gol în stomac, pe care nu îl mai simţise niciodată. Pe de altă parte, niciodată nu mai fusese despărţit de mama lui aşa de mult timp. Încercă să îndepărteze senzaţia respirând rapid şi superficial, dar singurul efect a fost că a ameţit şi pe urmă i s-a făcut rău de tot. Simţea o apăsare în tot corpul. Apoi încercă să respire adânc iar, dar atunci îi revenea senzaţia de gol din stomac. Simţea că îi vine să plângă.

Nici nu ştia prea bine ce îi lipseşte mai mult – mama, apartamentul, patul lui sau lucrurile sale. Nici nu se gândea la fiecare în parte. Era mistuit de dor pentru toate la un loc.

Voia să meargă acasă, dar nu i se dăduse voie. Trebuia să mai stea aici încă două luni. Îi puseseră în vedere că abia pe urmă putea să meargă în vizită acasă. În schimb, venea mama să-l vadă, de două ori pe săptămână. De parcă mama ar fi avut ceva de făcut în această casă de copii! Olav observase cum o priveau ceilalţi copii şi cum râdeau gemenii ori de câte ori apărea mama. Kenneth era singurul care vorbea cu ea, dar el nu avea mamă deloc, sărăcuţul, aşa că era puţin gelos pe Olav. Mai bine o mamă urâtă şi dezgustătoare decât deloc.

Avea voie să stea acolo două ore la fiecare vizită. Prima dată totul a mers bine; au discutat puţin, au dat un tur de cartier. În alte două dăţi s-au dus la o cafenea şi au mâncat prăjituri. Dezavantajul era că aveau mult de mers şi consumau tot timpul pe drum dus şi întors. Odată chiar au venit cu o jumătate de oră mai târziu, iar Agnes a sărit cu gura pe mama şi el a văzut că s-a ruşinat, deşi nu a protestat. Drept răzbunare, a rupt cuierul, astfel că Agnes s-a înfuriat şi pe el.

După ce trecea prima oră, era mai greu să inventezi ceva. Agnes îi sugeră mamei să îl ajute la scrisul temelor. Şi uite-aşa, rămâneau închişi în cameră fără să-şi vorbească mare lucru.

Îi era atât de dor de casă!

Îi era foame.

Mereu îi era foame şi toată situaţia se înrăutăţise de când venise la casa de copii. Nu primea destulă mâncare acolo. Ieri, a cerut a treia porţie de chifteluţe cu sos. Agnes a refuzat, chiar dacă mai rămăsese multă mâncare. Kenneth i-a spus că poate să ia porţia lui, dar nici nu apucase bine să mute

mâncarea pe farfuria lui Olav, că Agnes îi şi smucise farfuria din faţă, dându-i în schimb un măr. Dar lui nu-i trebuia un măr! Lui îi trebuiau chiftele!

Îi era *al dracului* de foame.

Ceilalţi copii erau afară acum. În orice caz, toată casa era cuprinsă de linişte. Aceasta era ziua rezervată planificărilor şcolare şi tocmai de aceea s-a efectuat exerciţiul de evacuare în caz de incendiu taman acum. Olav se ridică din pat şi-şi scutură piciorul amorţit. Îl furnica tare, îl şi durea, îl şi gâdila în acelaşi timp.

Aproape că îi cedă piciorul atunci când îşi lăsă toată greutatea pe el, aşa că merse şchiopătând până la scări. Auzea nişte voci de jos, dar sigur erau adulţii. Şontâcăi înspre fereastra din capătul coridorului şi îi urmări pe ascuns pe Kenneth şi pe gemeni dându-se cu sania până jos la stradă. O porcărie de derdeluş minuscul. Trebuia să pui frână ca să nu te izbeşti de gard. Nu ştia unde erau ceilalţi copii mai mari, dar lor li se permitea aproape orice. De exemplu, ieri Raymond s-a dus la McDonalds cu iubita lui. Luase de acolo o figurină mică şi i-o dăduse lui Olav, care a fost de părere că era o jucărie prea copilăroasă şi i-a pasat-o mai departe lui Kenneth.

Olav încercă să se furişeze la parter, dar treptele scârţâiau puţin. Pe urmă descoperi că nu mai scoteau niciun sunet dacă punea piciorul pe marginea treptei. Ajunse jos aproape fără niciun zgomot.

— Salut, Olav!

Acesta tresări puternic. Era Maren.

— Tu nu eşti afară? Toţi ceilalţi copii sunt acolo!

— Nu, nu am chef. Vreau să mă uit la televizor.

— Nu e voie la televizor aşa de devreme, doar ştii. Trebuie să-ţi găseşti altceva de făcut.

Ea îi zâmbi. Era singura pe care o plăcea, dintre adulţii de la casa de copii. Ea avea *logică,* spre deosebire de toţi ceilalţi. Nici măcar mama nu avea logică, cu atât mai puţin *Agnes.*

— Mi-e foame! i se plânse el cu voce şoptită.

— Dar abia acum o jumătate de oră am terminat de mâncat cina!

— Am primit doar două felii!

Maren se uită rapid în jur şi observă că nu mai era nimeni prin preajmă. Îşi duse degetul arătător la buze, în semn de tăcere, îi zâmbi şi porni spre bucătărie cu mişcări tiptil exagerate, fredonând încetişor cântecul cu Kasper, Jesper şi Jonatan. Olav zâmbi şi o urmă pe furiş, chiar dacă ipostaza îi dădea o înfăţişare destul de ridicolă.

În bucătărie, ea întredeschise uşa frigiderului şi amândoi îşi vârâră capul prin crăpătură. Lumina din frigider se tot stingea pentru că uşa nu era complet deschisă, aşa că fură nevoiţi s-o deschidă mai mult.

— Ce vrei să mănânci? şopti Maren.

— Chiftele, îi răspunse tot în şoaptă şi Olav şi arătă cu degetul spre restul de mâncare rămas de ieri.

— Asta nu pot să-ţi dau. Dar poţi mânca un iaurt.

Olav nu se arătă foarte mulţumit, dar tot era mai bine decât nimic.

— Pot să adaug nişte cereale?

— Da.

Maren luă o găletuşă economică cu iaurt şi turnă într-o farfurie mică şi adâncă. Olav scoase punga de cereale din dulap şi era pe cale să pună a treia lingură în castron când Agnes se ivi în pragul uşii de la bucătărie.

— Ce faceţi voi acolo?

Amândoi încremeniră pe moment, dar Maren luă imediat mâncarea şi se puse pe jumătate în faţa băiatului.

— Lui Olav îi este foame. Puţin iaurt nu poate să-i facă rău.

Agnes nu răspunse nimic, dar ocoli masa din bucătărie şi luă castronul din mâna lui Maren. În linişte, scoase o folie transparentă dintr-un sertar, acoperi mâncarea şi îi dădu la o parte pe cei doi păcătoşi, puse bolul în frigider şi închise uşa.

— Aşa. *Nu au voie* să mănânce între mese în casa asta. Amândoi ştiţi asta.

Nici nu se uită la Olav, dar o privi intens pe Maren în timp ce rostea cuvintele. Maren ridică din umeri uşor ruşinată şi-şi puse mâna pe umărul lui Olav.

— Căţea afurisită!

Agnes era cât pe ce să iasă din încăpere, dar se opri brusc şi se întoarse încet.

— Ce ai spus?

Maren îl strânse uşor de umeri pe băiat în semn de avertisment.

— Curva naibii ce eşti! urlă el.

Agnes Vestavik fu lângă băiat dintr-o mişcare. Se apropie de el atât de repede încât nu te-ai fi aşteptat. Îl prinse de bărbie şi-i apropie faţa de a ei, dar în semn de protest, el îşi închise ochii strâns.

— Noi *nu* folosim astfel de expresii, şuieră ea, iar Maren ar fi putut să jure că mâna ei stângă s-ar fi ridicat ameninţător, gata să-l lovească.

Asta ar fi fost prima dată în istorie când Agnes Vestavik ar fi dat într-un copil. După o secundă de ezitare, mâna ei coborî, dar îl mai ţinea însă de faţă.

— Uită-te la mine!

El îşi strânse ochii şi mai tare.

— Olav! Deschide ochii şi uită-te la mine!

Olav se înroşise şi pete albe îi apărură în jurul locurilor unde directoarea îşi ţinea degetele.

— Am să îl iau eu, propuse Maren pe un ton calm. Am să vorbesc eu cu el.

— Să vorbeşti cu el!… Aici nu e nimic de vorbit. Aici trebuie să…

— Curvă împuţită! şuieră Olav drept răspuns.

Faţa directoarei se făcu albă ca varul. Îşi ridică din nou mâna stângă, dar o lăsă în jos după câteva secunde, însă nu slăbi strânsoarea. Apoi înghiţi în sec de două ori şi-i dădu drumul încet. Băiatul stătea în continuare cu ochii închişi şi cu faţa întoarsă în sus, înspre directoare.

— Am să o sun pe mama ta şi am să-i spun că nu are voie să vină încoace timp de două săptămâni, pricepi? Cred că e o pedeapsă potrivită.

Maren dădu să zică ceva în semn de protest, dar se abţinu după ce surprinse privirea directoarei. În schimb, încercă să se bage între băiat şi Agnes, ceea ce nu fu deloc uşor pentru că Olav, după ce auzise ce pedeapsă a primit, deschisese ochii şi era pe punctul de a sări la Agnes. Directoarea a făcut cale-ntoarsă şi era pe punctul de a ieşi pe uşă. Maren reuşi să-l oprească pe băiat şi-i prinse braţele, ducându-le la spate. Băiatul urla.

— Te urăsc! O *urăsc pe curva asta împuţită*!

Agnes trânti cu toată forţa uşa în urma ei.

— Mamaaa, urlă el încercând să se desfacă din prinsoare. Mamaaa!

Apoi se muşcă intenţionat de limbă, până ce sângele începu să îi curgă şiroaie.

Dar nu a plâns deloc.

— Mama, şopti el în timp ce sângele îi şiroia din gură.

Maren stătea în spatele lui şi îşi dădu seama deodată că băiatul nu mai încerca să se elibereze. Îi dădu drumul încet-încet şi-l conduse înspre un scaun. Abia atunci a văzut că sângera.

— Doamne, Olav! exclamă ea înspăimântată şi rupse repede o bucată de prosop de hârtie.

Hârtia se umplu imediat cu sânge şi a fost nevoie de toată rola ca să poată opri sângerarea şi să poată studia cu atenţie rana. O bucată mare din limbă aproape că fusese muşcată de tot.

— Olav, of, spuse ea resemnată, apăsând rola de hârtie pe rană.

Apoi se răzgândi, pentru că îşi dădu seama că nu mai era nimic de zis sau poate doar atât:

— Să ţii minte, Olav. Atunci când îţi este greu şi eşti supărat şi ceilalţi se poartă urât cu tine, să vii la mine. Eu *întotdeauna* te voi ajuta. Dacă nu te-ai fi enervat atât de tare acum, sigur am fi putut rezolva situaţia asta împreună. Te rog să ţii minte asta pentru viitor. Te voi ajuta mereu.

Nu era perfect convinsă, dar i se păru că băiatul aprobă. Apoi se ridică şi sună la medicul de familie.

A fost nevoie de trei copci pentru muşcătura aceea.

•••

Doar unul dintre cei paisprezece angajați, câți erau în total, era absent. Agnes conducea discuțiile de la ședință. Orarul pentru următoarele două luni era gata, chiar dacă au petrecut puțin timp pentru adaptarea propunerii cu care venise Maren. Apoi au vorbit despre fiecare copil în parte.

— Raymond a fost acceptat la acel curs, spuse Terje. Va începe săptămâna viitoare, ceea ce înseamnă că va face trei zile școală și două zile va repara MC-ul. Este foarte bucuros.

Cazul lui Raymond era unul de succes. El locuise la Casa de Copii „Soarele Primăverii" de la vârsta de nouă ani și, până când a împlinit zece, a fost un copil-problemă. După aceea, și-a lăsat umerii în jos în semn de renunțare și s-a resemnat la gândul că putea să meargă la mama doar în weekenduri. Mama era extraordinară – avea toate calitățile necesare unei mame și era grijulie, îl stimula să învețe, era protectoare și drăgăstoasă. Atunci când nu bea. În primii cinci ani de viață ai băiețelului, a reușit să se abțină, apoi a luat-o din nou pe băutură. Când a împlinit șapte ani, Raymond a fost dat spre adopție, dar a fost iadul pe pământ, pentru că el avea o legătură atât de puternică cu mama lui, încât nimeni n-a fost capabil să preia rolul de părinte în fața lui. După ce trei perechi de părinți adoptivi s-au străduit cu el, fără ca mama lui să reușească să se lase de băut între timp, copilul a fost trimis la „Soarele Primăverii". Iar aici lucrurile au mers mult mai bine. Mama reușea să stea pe uscat de vineri dimineața până duminică seara, atunci când Raymond ieșea pe ușă, iar ea deschidea prima sticlă. Continua să bea toată săptămâna ca să recupereze cele patruzeci și opt de ore fără alcool. Dar era fără urmă de îndoială mama lui Raymond, iar el se împăca bine cu situația.

Nu rămâneau multe de discutat despre ceilalți copii, cu excepția lui Olav.

— Cu el sigur avem de lucru până peste cap, suspină Cathrine, o angajată anorexică în vârstă de treizeci de ani. Ca s-o spun pe-a dreaptă, mie mi-e frică de băiatul ăla! Nu am nicio șansă să-l potolesc atunci când se dezlănțuie!

— Mănâncă mai mult, atunci, zise Terje ca pentru sine, dar ceilalți l-au auzit.

— Situația a fost oribilă atunci când maică-sa trebuia să plece marți seara, spuse Erik, care fusese de serviciu. S-a prins cu forță de piciorul ei și ea stătea acolo fără expresie pe chip și se uita la mine, fără ca măcar să încerce să-i explice copilului situația. Atunci când m-am aplecat să-l îmbunez, am primit asta drept răspuns, spuse el, înclinându-se peste masă și arătând spre propria-i față.

Cu toții au observat cercul albăstrui din jurul ochiului stâng.

— Băiatul este pur şi simplu un pericol pentru ceilalţi! Iar maică-sa este înfricoşătoare, asta e clar ca lumina zilei!

— Dar nu i-a atacat niciodată pe ceilalţi copii, obiectă Maren. Chiar din contră, îi ajută. Are maniere şi bună-creştere atunci când vrea. Nu trebuie să exagerăm. Iar maică-sa e de-a dreptul disperată.

— Nu trebuie să exagerăm? Nu este destul de dramatic atunci când mă loveşte în ochi şi ameninţă că mă omoară şi apoi face bucăţele toate desenele celorlalţi copii?

— Atâta timp cât se limitează la tine şi la nişte desene, trebuie să ne păstrăm calmul, conchise Agnes fără să pomenească episodul dramatic de dimineaţă.

Îşi strânse foile şi le dădu de înţeles că şedinţa s-a încheiat. În scârţâitul scaunelor pe podea, ea mai făcu o mişcare cu mâna în semn că vrea să adauge ceva şi spuse:

— Vreau să vorbesc cu fiecare dintre voi, fără să se uite la cineva anume. Un fel de evaluare anuală.

— Un fel de evaluare anuală?

Cathrine ştia că era ceva ciudat să ai evaluări acum, fără să se fi anunţat în prealabil şi cu două luni mai devreme decât în mod obişnuit.

— Ne vom ocupa de asta acum. Nu va dura mult. Terje, tu eşti primul. Haide sus în biroul meu.

Maren Kalsvik, care practic, dacă nu şi în acte, era director adjunct la „Soarele Primăverii", analiză atent figura directoarei, cu o mină gânditoare. Agnes părea obosită, avea părul tern, iar chipul ei plăcut, cu ten frumos, trăda o anume încordare. În ultima vreme, sub ochi îi apăruseră cearcăne pe care nu le putea ascunde şi uneori Agnes părea dezinteresată de copii. Poate că era din cauza căsniciei. Maren şi Agnes nu erau tocmai prietene, dar lucrau împreună şi din când în când mai aveau discuţii între patru ochi. În ultimele luni, mariajul lui Agnes începuse să scârţâie. Poate că situaţia era mai gravă decât îi dăduse Agnes de înţeles. Pedeapsa cumplită pe care i-o dăduse lui Olav pentru criza de nervi de dimineaţă era o bună dovadă pentru Maren că ceva mergea extrem de rău. Voia să abordeze subiectul în timpul dialogului care urma. În plus de asta, voia să o convingă să renunţe la pedeapsa dată lui Olav. N-ar trebui să fie chiar aşa de greu. Pedepsirea copiilor prin interzicerea contactului lor cu părinţii nu era doar împotriva pedagogiei, ci şi împotriva legii.

— Pot să intru eu pe urmă? întrebă ea. Am programare la dentist mai târziu.

Lui Agnes îi luă cinci ore să termine evaluările, şi asta în condiţiile în care ultimele două discuţii nu au durat mai mult de zece minute fiecare.

•••

Părea că întreaga casă respiră, încet şi lin, iar copiii dormeau liniştiţi în siguranţă în acest castel primitor.

— În orice caz, e bine că stau potoliţi, se gândi Eirik fericit şi opri televizorul.

Ceasul era aproape douăsprezece jumătate, dar el nu se simţea obosit. Era ceva neobişnuit pentru el. Poate a adormit fără să-şi dea seama? Luă un pachet de cărţi şi începu să dea pasienţe. Acestea aveau efectul unui somnifer asupra lui. După câteva minute, senzaţia de somn începu să-l învăluie. Ar fi putut foarte bine să se culce în patul gata făcut de la etaj. În timp ce urca scările îşi dădu seama că Agnes nu plecase încă. Oricum, el nu a văzut-o plecând şi ar fi fost ciudat din partea ei să plece fără să se oprească şi să nu-i spună noapte bună. Nu era foarte clar de ce nu trecuse pe acolo, mai devreme, pe la ora zece. Toate rapoartele erau la zi, după cum se stabilise în timpul şedinţei. Iar acum rămăsese peste program! Se uită din nou la ceas – era aproape unu. Păşi uşor pe coridorul din stânga de la etaj şi apăsă cu grijă clanţa de la camera gemenilor. Amândoi erau cuibăriţi în patul lui Kim-Andrés. Semănau cu nişte îngeri mici, respirând ritmic cu gurițele lor mici. Eirik îl luă încet în braţe pe Roy-Morgan şi-l mută în patul lui. Băieţelul mormăi ceva proteste, ca prin vis, iar apoi se rostogoli pe burtă, suspină şi dormi mai departe. Băieţii, ca de obicei, adormiseră cu lumina aprinsă. Eirik o lăsă aşa şi-şi continuă rondul de noapte.

Toţi copiii dormeau. Raymond sforăia cu gura deschisă. Dormea pe spate, cu mâinile şi picioarele întinse, pe jumătate ieşite din patul îngust. Plapuma era pe jos. Eirik o culese de pe podea, aşeză picioarele băiatului la loc în pat, fără ca acesta să simtă ceva, şi înghesui pilota între saltea şi marginea patului în speranţa că de data aceasta nu va mai cădea.

Privi scurt spre patul lui Olav şi înlemni. Patul era gol. Nu era posibil aşa ceva. Chiar dacă se uita la televizor mai adineauri, tot ar fi observat dacă băiatul ar fi ieşit. Uşa de la camera de zi era deschisă. Sau poate el o deschisese? Acum simţea cum sângele începe să-i clocotească.

Au mai fugit copii din internat. Uneori nu se întorceau de la şcoală sau de la vizita în oraş, sau orice altceva. Dar dacă Olav lipsea, asta era deja vina lui. Era miezul nopţii şi Olav avea doar doisprezece ani.

Fereastra era deschisă. Frânghia de evacuare fusese prinsă de un cui de sub pervaz şi atârna afară pe geam. Eirik deschise complet fereastra şi se uită la terenul în pantă aflat la cinci metri sub el. Dar băiatul ăla nici nu îndrăznise să se apropie de frânghiile de evacuare!

Fără să îl deranjeze pe băiatul care dormea, fugi afară pe coridor, trecu de dormitorul angajaţilor şi când ajunse la doi metri distanţă de biroul directoarei din capătul coridorului, începu să strige:

— Agnes! Agnes! Olav a fugit!

Intră valvârtej în cabinetul ei, dar acolo rămase stană de piatră.

La biroul ei din lemn de mahon, cumpărat la târgul de vechituri pentru trei sute de coroane, pe care se găseau o plantă lacrimi de înger[2], un telefon, o mușama ieftină, din plastic, şi o cană roşie cu patru pixuri şi un creion – acolo stătea Agnes Vestavik perfect liniştită. Se uita cumva prin Eirik, cu o privire uimită şi gura întredeschisă, cu un firicel de sânge închegat la colţul gurii. Dar sângele nu mai curgea.

După treizeci de secunde în care a rămas blocat, Eirik înconjură masa cu mişcări lente, în semn de respect pentru persoana neînsufleţită. Era moartă: din spatele ei, la nivelul inimii, ieşea mânerul unui cuţit de aproape treisprezece centimetri.

Eirik îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

[2] Lacrimi de înger este denumirea populară a plantei Soleirolia soleirolii, în norvegiană denumirea este *husfred* (pacea-casei).

3.

— Fac acest jurământ în mod solemn, liber, pe cuvânt de onoare!

Își lăsă mâna dreaptă în jos. Puține lucruri îi displăceau mai tare lui Hanne Wilhelmsen decât să fie martoră la vreun proces. Polițiștii, spre deosebire de alți martori, aveau mai multe drepturi când se prezentau la procese, iar procurorul nu trebuia decât să anunțe cu o jumătate de oră înainte de înfățișare la boxa martorilor. Cu toate acestea, întotdeauna intervenea ceva care ducea la întârzieri. În plus, era nevoie de timp ca să îți reamintești ceva care s-a petrecut în urmă cu un an jumătate sau chiar doi. Simpla găsire a dosarului lua destul timp. Cel mai simplu ar fi fost să ceri o copie după documentele procurorului cu câteva zile în avans, dar Hanne Wilhelmsen era conștientă, precum ceilalți 1 500 de angajați ai Poliției Oslo, că acest lucru nu se întâmpla decât într-un caz din zece. Procurorii de la poliție făceau promisiuni și dădeau confirmări, dar hârtiile nu-ți parveneau niciodată și erai nevoit în cele din urmă să scotocești printr-o arhivă mai degrabă încropită din acte pe care le adunai de unul singur.

Procesul era o bagatelă. Procurorii îmbrăcați în robe lungi, cu fețele sobre, își pierdeau vremea încercând să afle dacă o fată de douăzeci și unu de ani îl mușcase pe un polițist de picior și apoi îl scuipase în ureche în timpul unei demonstrații.

Tânăra molfăia zgomotos o gumă de mestecat. Se ascunsese sub părul liliachiu și-l săgeta cu privirea pe inspectorul de poliție în timp ce aceasta, îmbrăcat în uniformă, se așeza în boxa martorilor. Hanne Wilhelmsen nu auzea plescăitul ei, dar deducând după mișcarea buzelor, desluși cuvintele „copoi de rasă". Apoi, cu un suspin, se lăsă ușor pe spate în mod demonstrativ și privi în tavan. Avocatul ei nu făcu niciun gest prin care să-și oblige clienta să se comporte civilizat.

De data aceasta, audierea a mers repede. Hanne Wilhelmsen văzuse, de fapt, ce se întâmplase atunci. Odată, când era deja în afara orelor de program, a trecut din întâmplare pe lângă Stortinget chiar atunci când un mic grup de tineri, îmbrăcați extravagant, se adunaseră în fața unui pub și scandau că acolo era un cuib de fasciști. Și aveau dreptate într-o oarecare măsură. Poliția știa de multă vreme că grupările de extremă dreapta își făceau veacul acolo. Chiar când Hanne Wilhelmsen trecea pe lângă ei, fata cu părul liliachiu era trasă deoparte de doi agenți care îi puneau cătușele. Fata nu opunea prea mare rezistență. Inspectorul de poliție Wilhelmsen se

oprise. Se afla doar la trei-patru metri distanţă atunci când fata l-a întrebat pe un agent dacă îi putea spune un secret. Înainte ca el să apuce să-i răspundă, ea se aplecase spre urechea lui şi-i trăsese un scuipat format din gumă de mestecat şi salivă. Înfuriat, agentul îi dăduse drumul pe asfalt, iar fata îl muşcase zdravăn de picior în dreptul bocancului, deasupra gleznei. Probabil că mai tare o duruseră pe acuzată dinţii şi maxilarul, mai ales pentru că agentul încercase disperat să o scuture de pe el. Într-un final ea îi dăduse drumul şi începuse să râdă. Apoi fusese ridicată din nou în picioare cu mişcări bruşte şi vârâtă într-o dubiţă de poliţie parcată acolo.

— Ai văzut cum l-a muşcat pe poliţist de picior?

Procurorul care adresă întrebarea era un inspector de poliţie[3] mărunţel, extrem de tânăr, cu obrajii spâni şi îmbujoraţi. Wilhelmsen ştia că acesta era primul lui proces.

— Ei bine, în măsura în care bocancii fac parte din picior, da, răspunse poliţista privindu-l pe judecător.

Judecătorul părea plictisit de moarte.

— Nu există nicio îndoială că l-a muşcat? insistă procurorul de şedinţă.

— Ea l-a muşcat pe poliţist de pielea pantofului. Justiţia va fi cea care va determina dacă asta înseamnă că l-a muşcat de picior.

— Ai văzut că ea l-a scuipat mai întâi?

Hanne Wilhelmsen se abţinu să nu zâmbească.

— Da, i-a scuipat un gogoloi mare de gumă drept în ureche. A părut foarte neplăcut.

Bărbatul roşu în obraji se arătă mulţumit şi nici avocatul apărării nu mai avea multe întrebări. Wilhelmsen era liberă să plece.

Fata va mai rămâne în spatele gratiilor vreme de treizeci de zile. Atacul asupra unui poliţist nu era un lucru bun deloc. Hanne ieşi din noua clădire a Tribunalului Oslo, se îndreptă spre piaţa C.J. Hambro, iar acolo se opri o clipă, dând uşor din cap.

— Ne irosim timpul şi banii pe tâmpenii, îşi spuse ca pentru sine, apoi făcu semn unei maşini de poliţie aflate în trecere şi fu adusă înapoi pe strada Grønlandsleiret, nr. 44, la Sediul Central al Poliţiei din Oslo.

•••

Noul birou era de două ori mai spaţios decât cel de dinainte. Îl primise odată cu avansarea în funcţia de inspector-şef. Îşi exercita funcţia de aproape jumătate de an, dar încă nu ştia dacă îi place de fapt. Partea administrativă nu este deloc distractivă. Ba chiar devine extrem de

[3] Politifullmektig, în original, desemnează o funcţie în cadrul poliţiei, care în sistemul judiciar românesc nu are echivalent. Acesta are studii juridice, lucrează în cadrul poliţiei şi participă la procese în calitate de procuror de şedinţă.

plictisitoare uneori. Pe de altă parte, era o adevărată provocare să-şi conducă echipa în ceea ce ea ştia să facă mai bine: investigaţie. Ea încă făcea foarte multe din lucrurile care îi revin în mod normal unui poliţist şi nu unui inspector şi era conştientă că se vorbea despre asta, nu neapărat în termeni laudativi. Nu îi era nici acum foarte clar faptul că o viaţă întreagă petrecută în ipostaza de eroină, ferită de critici şi conflicte, era pe punctul de-a se termina. Dacă în trecut ea venea cu soluţii logice pe care alţii le implementau şi pentru care alţii trebuia să şi le asume, acum ea era cea care deţinea această putere şi avea acest drept de a şi le asuma. În vremea în care fusese un anchetator de rând, reuşise să evite orice discuţie conflictuală şi orice fel de intrigi. Şi-a îndeplinit sarcinile de serviciu şi a făcut-o excelent, ca apoi să se ducă acasă, sub privirile contrariate ale celorlalţi. Acum era în această situaţie, fără cale de ieşire, cu atribuţia de serviciu care o obliga să intervină, să ia decizii şi să hotărască în numele altora. Acest lucru era împotriva celor mai adânci instincte ale ei. Doar îşi petrecuse aşa de mult timp construind un scut între ea şi ceilalţi, ziduri în spatele cărora se retrăgea de câte ori avea chef.

Hanne Wilhelmsen nu ştia dacă se simţea confortabil.

— Hanne, draga mea porumbiţă.

Un tip masiv şi bronzat stătea în prag. Purta nişte blugi prespălaţi, fără curea, cu un ceas de aur prins de una dintre găicile pantalonilor, cu un lanţ care ducea într-un buzunar de pe şoldul drept. Tricoul era roşu aprins, cu ordinul „FUCK OFF" scris cu negru pe pieptul lat. În picioare avea bocanci negri cu nişte ţinte uriaşe la călcâi. Avea părul blond, tuns foarte scurt, şi ţepos. Barba era lungă şi roşcată.

— Billy T! Ţi-ai lăsat părul să crească!

Inspectorul Hanne Wilhelmsen se ridică şi impozantul musafir o îmbrăţişă cu putere. El o ţinu în braţe şi o roti de jur-împrejur, răsturnând astfel ceaşca de cafea şi dărâmând coşul pentru hârtii. În cele din urmă o puse jos, îi aplică un sărut zgomotos pe gură, apoi se trânti într-un scaun care părea să-i fie cu cinci numere mai mic.

Se cunoşteau de pe vremea studenţiei la Academia de Poliţie. Spre deosebire de toţi colegii ei bărbaţi, el a fost singurul care nu s-a dat la ea niciodată. Dimpotrivă, o ajutase de mai multe ori să scape din situaţii penibile, jucând rolul lui Făt-Frumos, şi ea ştia că atunci circulaseră zvonuri despre ei. După ce el făcu mai mulţi copii cu diverse femei şi niciunul cu ea, au apărut alte zvonuri despre ea. Dar de aceste bârfe nu-i mai stătea lui în putere să o apere. Cert era că el niciodată, nici măcar o secundă, nu se îndepărtase de ea. Din contră, într-o frumoasă noapte de primăvară în urmă cu nouă luni, în acea primăvară fierbinte în care au crezut că vor fi cu toţii

înghiţiţi de valul de criminalitate, el o forţase să se confrunte cu sine şi o făcuse să se gândească cum dorea să-şi trăiască viaţa mai departe. Dar asta a fost doar în străfundurile conştiinţei ei.

— Toate merg excelent, declară el şi i-o luă înainte. Eu sunt bine-mersi, copiii o duc excelent şi cireaşa de pe tort este că am cunoscut o femeie al naibii de stilată.

Paisprezece zile în Insulele Canare. Era o cheamă.

— Şi acum eşti odihnit şi apt de lucru. Cu mine. Pentru mine.

Vorbi blând şi se aplecă înspre el peste birou.

— Cred că am să supravieţuiesc. Să fii tu şefa lui Billy T., spaima tuturor şefilor! Ah, ce mă bucur!

Îşi întinse cât putu de mult corpul său lung de doi metri şi-şi duse mâinile la ceafă.

— Dacă voi putea vreodată să mă conformez unui şef, atunci acela trebuie să fie o femeie frumoasă. Iar dacă mă conformez unei femei frumoase, atunci aceea trebuie să fii tu. Totul va merge bine.

Billy T. revenise la investigaţii. După mulţi ani petrecuţi ca agent civil de poliţie în cadrul Poliţiei centrale din Oslo, se lăsase convins de Hanne Wilhelmsen să se transfere. Ea însăşi îi scrisese cererea de transfer. Asta a costat-o mai multe sticle de vin roşu şi o masă pe cinste până când, la ora 2, într-o sâmbătă noapte, el fu de acord să semneze. A doua zi dimineaţă la ora nouă a încercat disperat să o sune ca să rupă cererea în bucăţi. Ea a râs, spunând că aşa ceva este exclus. Iar acum el stătea în faţa ei, chiar fericit, de fapt.

— Şi primul lucru pe care îl vei face este acesta.

Ea îi întinse trei dosare verzi, nu foarte cuprinzătoare. O persoană înjunghiată sâmbăta trecută, un caz suspect de moarte infantilă, care probabil se va dovedi că a fost cauzat de sindromul morţii subite la sugari, şi un alt caz, cel al unei persoane în vârstă, poate un deces cauzat de alcool.

— Astea sunt floare la ureche, adăugă ea şi scoase un al patrulea dosar. Acesta este adevăratul caz de omucidere, după toate regulile artei, ca într-un roman poliţist. Omuciderea s-a petrecut la o casă de copii azi-noapte. Vorbeşte cu echipa care cercetează acum locul faptei. Multă baftă! Aş fi preferat să trimit un echipaj complet să cerceteze cazul, dar, având în vedere crima dublă de săptămâna trecută de la Smestad, acestea sunt condiţiile. Maximum patru oameni. În orice caz, tu vei conduce ancheta.

— La naiba, deja s-a stabilit?

— Da, spuse ea cu un zâmbet insinuant. Cel puţin o perioadă vei lucra împreună cu Erik şi Tone-Marit.

Billy T. se ridică şi luă dosarele cu un suspin teatral.

— Acum ar fi trebuit să fiu la munca de teren, bombăni el.

— Şi eu mă bucur că nu eşti acolo, spuse Hanne Wilhelmsen pe un ton mieros şi adăugă: Aici nu purtăm astfel de tricouri. Du-te şi schimbă-te imediat! Dacă nu acum, măcar înainte de a te duce la casa de copii!

— De asta nu mai pot eu! bombăni el, hotărât fiind să poarte acelaşi tricou toată săptămâna.

Ieşi cu paşi apăsaţi de se zguduia încăperea.

•••

Cu toate acestea, Billy T. îşi luă o cămaşă. După o clipă de reflecţie, îşi dădu seama că mesajul nu era adecvat într-o casă de copii. Acum purta o cămaşă neutră, de culoare albă, iar deasupra avea o geacă de piele largă şi uzată. Se lovi cu capul de tocul uşii atunci când dădu să coboare din micuţa maşină de serviciu şi se strădui să îndepărteze durerea până ajunse la intrarea în curte. Afară era destul de frig, după o perioadă călduroasă, şi pietrişul, sub bocancii ascuţiţi, scotea un sunet uscat, de pietre aproape îngheţate. Hanne Wilhelmsen venise cu el. Paşii lui Billy T. erau aşa de mari încât ea se văzu nevoită să alerge uşor ca să nu rămână în urmă.

— Ar trebui să primesc spor de risc pentru că merg cu maşinile astea, spuse Billy T. pe un ton tăios. Îmi curge sânge?

Se aplecă spre ea şi-i arătă creştetul capului. I se vedea pielea capului pe sub podoaba capilară şi se zăreau semnele unor tăieturi şi lovituri mai vechi, dar nu sângera.

— Plângăciosule, dă să pup ca să-ţi treacă! spuse ea.

Apoi deschise uşa care avea o sticlă în formă de semilună, divizată în trei, chiar la nivelul ochilor. O draperie micuţă cu flori obtura vederea.

Au pătruns într-un antreu, iar pe unul dintre pereţi erau multe cârlige pentru haine, iar pe partea opusă se afla o etajeră cu trei rafturi pentru pantofi. Pantofi cu mărimi cuprinse între 32 şi 44 erau aruncaţi haotic, atât pe stativ, cât şi pe lângă acesta. Înainte ca Hanne să se hotărască dacă era cazul să se descalţe sau nu, Billy T. intrase deja pe o uşă aşa încălţat cum era. În partea dreaptă era o scară ce ducea la etaj, iar încăperea în care se aflau era un fel de cameră de zi. Totul era liniştit şi nu era nimeni acolo.

— Pare comod, mormăi Billy T. ca pentru sine.

Se înclină uşor ca să nu dea cu capul de nişte vrăjitori făcute din carton, hârtie creponată şi nuiele de mesteacăn.

— Nu e tocmai cum mi-am imaginat.

— Ţi-ai imaginat ceva în stilul lui Dickens? Sau la ce te-ai gândit? îl întrebă Hanne Wilhelmsen, oprindu-se şi ascultând. Dar e incredibil de linişte aici!

Drept răspuns auzi paşii unei femei care alerga în jos pe scări. Avea undeva spre treizeci de ani. Era blondă, cu părul împletit în stil franţuzesc, cu o cămaşă uzată, creată de Sigrun Berg[4], o pereche de blugi evazaţi, care erau fie ultramoderni, fie moştenire din anii şaptezeci.

— Îmi cer scuze, spuse ea cu respiraţia tăiată. Vorbeam la telefon, se scuză Maren Kalsvik.

Avea o strângere puternică de mână. Pe albul ochilor se vedeau vinişoare subţiri şi pleoapele erau roşii. Nu era deloc machiată, dar avea gene negre şi neobişnuit de lungi. Poate părul îi fusese oxigenat, deşi nu părea.

— Toţi copiii au fost duşi în alte părţi pentru douăzeci şi patru de ore. A venit poliţia şi…

Dar se blocă, puţin uimită, apoi continuă.

— Vreau să spun că oamenii care au fost aici astă-noapte şi dimineaţă, colegii dumneavoastră… ei au sugerat să-i trimitem pe copii pentru că nu e bine ca ei să fie aici atâta timp cât locul este cercetat. Locul crimei adică.

Îşi trecu mâna prin breton. Avea o mână subţire, cu unghii tăiate scurt. Gestul o făcu să pară şi mai obosită.

— Probabil că vreţi şi voi să vedeţi.

Fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse şi începu să urce treptele. Poliţiştii o urmară. Coridorul în care au ajuns avea câte o fereastră în fiecare capăt şi părea să se întindă pe toată lungimea casei. Era lat cam de doi metri, cu uşi pe ambele laturi. O luară la dreapta şi se duseră la ultima încăpere de pe stânga. Maren Kalsvik se opri în dreptul uşii şi se dădu la o parte ca să-i lase să intre. Genele îi străluceau din cauza lacrimilor.

— Am primit instrucţiuni să nu intrăm.

Dar interdicţia nu o viza şi pe Hanne Wilhelmsen, care se strecură pe sub banda roşu cu alb, care bloca accesul. Billy T. lăsă banda în jos şi trecu peste ea.

— Ea stătea acolo, spuse Hanne arătând cu capul spre un scaun de birou tapiţat în stofă roşie. Răsfoia un dosar pe care-l scosese dintr-o geantă. Era cu spatele la fereastră şi cu faţa spre uşă.

Preţ de o clipă rămase locului, fixând biroul cu privirea, în timp ce Billy T. se duse la fereastră.

— O poziţie ciudată, adăugă ea şi se întoarse spre Maren Kalsvik, care nu se mişcase din loc şi păstrase distanţa cuvenită faţă de intrare. Biroul stă de obicei lipit de un perete.

[4] Sigrun Berg a trăit în Norvegia (1901-1982) şi a rămas cunoscută în istoria ţării pentru fabrica de ţesături din Olso.

— Acesta era modul ei de a spune că oricine era binevenit, explică Maren. Niciodată nu ar fi stat cu spatele la uşă.

Billy T. deschise fereastra, lăsând un val de aer rece şi proaspăt să pătrundă în birou. Maren Kalsvik se apropie de banda albă cu roşu, dar se dădu repede înapoi, văzând că stă să se desprindă la un capăt.

— Fereastra era închisă pe interior, spuse ea. Cel puţin asta au spus cei de la poliţie astăzi-dimineaţă. Geamul fusese prins şi cu cârligul de siguranţă.

Billy T. trase cu putere de un cârlig montat în şuruburi în perete, chiar lângă tocul ferestrei.

— Cârligul pentru evacuarea în caz de urgenţă? întrebă el, dar nu aşteptă să primească răspuns.

În schimb, se aplecă pe fereastră şi privi în jos. Pământul de sub fereastră era acoperit de un strat de zăpadă veche, pe care nu existau urme. Îşi plimbă privirea de-a lungul peretelui şi observă o mulţime de urme pe sub celelalte patru ferestre mari de la etaj. Zăpada dispăruse complet acolo şi zeci de urme se suprapuneau în toate direcţiile. Se ridică şi se scărpină pe lobul urechii.

— Unde duce uşa aceea de acolo? întrebă el, arătând o uşă îngustă de pe latura mai lungă a încăperii.

— Acela este dormitorul angajaţilor. Uneori îl folosim drept birou. Acolo eram eu şi vorbeam la telefon când aţi venit voi.

— Opt copii locuiesc aici?

— Da. De fapt, avem locuri pentru nouă, dar chiar acum există un loc vacant.

— Toate dormitoarele sunt la un loc, aici la etaj?

Ea dădu din cap că da.

— Toate sunt dispuse de-a lungul peretelui, pe ambele laturi. Vi le pot arăta.

— Da, imediat, spuse Hanne Wilhelmsen. Aţi sesizat dacă s-a furat ceva?

— Nu, nu am observat nimic. Bineînţeles că nu ştim ce ţinea în sertare… Acelea sunt încuiate şi încuietoarea nu a fost forţată.

— Unde este cheia?

Hanne Wilhelmsen se uita într-o parte atunci când îi adresă întrebarea lui Maren Kalsvik, dar reuşi să observe o umbră de uimire pe faţa femeii atunci când se uită în ochii ei. Doar o umbră de confuzie. Sau poate că era doar în imaginaţia ei.

— Cheia este sub ghiveciul de flori de acolo, spuse Maren Kalsvik, acolo pe raftul de cărţi.

— Aha! spuse Billy T. şi ridică ghiveciul.

Acolo nu era nicio cheie.

Pe chipul lui Maren Kalsvik se citea uluirea.

— Dar de obicei acolo este. Să o fi luat-o poliția?

— Poate.

Polițiștii schimbară o privire între ei și Hanne Wilhelmsen își notă ceva într-un caiet cu spirală înainte să așeze hârtiile înapoi în geantă. Apoi făcu un semn că vrea să vadă dormitoarele.

Olav și Raymond locuiau în aceeași cameră, ca și Glenn cu Kenneth, spre deosebire de Anita și Jeanette care locuiau într-o încăpere de la celălalt capăt al coridorului. Chiar vizavi locuiau gemenii. Alte două camere erau nelocuite.

— De ce doi copii împart o cameră, dacă sunt camere libere?

— Din motive de socializare. Lui Kenneth îi este frică să stea singur. Gemenii vor să fie împreună. Olav…

Își întrerupse vorba și repetă gestul de a-și trece mâna prin breton. Olav este cel care a dispărut. Agnes credea…

Era aproape să izbucnească în plâns, respiră cu sughițuri de câteva ori, dar reuși totuși să se adune.

— Agnes credea că Raymond ar fi putut avea o influență bună asupra lui Olav. El era dezvoltat și foarte puternic și se comporta foarte frumos cu cei mai mici decât el. Deși la început a protestat când i s-a spus că va avea un nou coleg de cameră. Prin urmare, motivele sunt pur de factură pedagogică și de socializare, dacă vreți să spun așa. Cele două camere libere sunt folosite pentru scrisul temelor și chestii de genul ăsta.

— Încă nu ați aflat nimic despre băiatul care a fugit?

— Nu. Suntem extrem de îngrijorați. Știm că nu s-a dus acasă, iar asta este foarte ciudat. Nu avea nici bani la el, din câte știm noi, și mama lui locuiește la foarte mare depărtare de aici.

Billy T. măsura holul cu pasul, numărând distanța în șoaptă. Când ajunse lângă biroul directoarei, fu nevoit să ridice tonul pentru a se face auzit.

— Această fereastră de aici nu stă de obicei deschisă?

De-a lungul marginilor ferestrei era un fir de praf subțire de culoare liliachie și el deduse că probabil tehnicienii căutaseră acolo amprente.

— Nu, îi strigă Maren. Geamul stă întotdeauna închis în această perioadă a anului, dar ieri am avut exercițiul de evacuare în caz de incendiu. Copiii au coborât și au urcat pe cordelină și pe scări timp de o oră.

Billy înțelese. Fereastra fusese închisă și acum se deschidea foarte greu, dar el reuși s-o forțeze. Sub fereastră observă la fel de mulți pași ca și sub

celelalte ferestre de pe latura mai scurtă a casei. Scara de incendiu[5] se plia, astfel încât era imposibil să ajungi la ea de pe pământ. Era o scară solidă cu trepte mari şi destul de roase. Drept test, desprinse scara şi aceasta alunecă lin pe şinele bine unse, până jos pe pământ. Un sistem foarte bine pus la punct. Apoi trase de o sfoară ce trecea printr-un opritor, la marginea ferestrei, iar partea de jos a scării urcă la loc ca la comandă. Când scara de jos fu urcată complet, făcu un clic şi Billy T. prinse mecanismul de siguranţă la loc. Închise fereastra şi inspectă rapid cele două băi de vizavi, una mai mică şi una mai mare, apoi se îndreptă către cele două femei fără să scoată o vorbă.

— Trebuie să îi interogăm pe toţi, o auzi el pe Hanne Wilhelmsen spunând, aproape cu părere de rău. Veţi fi chemaţi pe rând. Ne-ai fi de mare ajutor dacă ai fi dispusă să ne faci o listă cu toţi cei care lucrează aici, cu numele complet, datele lor de naştere, bineînţeles, dar şi profesia, domiciliul stabil, relaţia lor cu familia, de cât timp lucrează aici şi aşa mai departe. Ne trebuie informaţiile cât de repede se poate.

Femeia dădu din cap aprobator.

Cei doi poliţişti se duseră la parter cu Maren Kalsvik în urma lor. Inspectară în linişte toată casa şi luară notiţe. După aproape o oră, femeia cu părul împletit franţuzeşte îi conduse la ieşire.

Fără să zică vreo vorbă, Billy T. sări peste un gard viu care separa aleea cu pietriş de peluză. Îşi ridică reverul hainei, apoi se închise la haină cu ultimii doi nasturi care încă nu se rupseseră şi-şi vârî mâinile în buzunare. Merse cu paşi grăbiţi după colţul casei şi se opri sub singura fereastră de la etaj, aflată pe latura scurtă a casei şi care se înălţa la circa şase metri deasupra pământului. Hanne Wilhelmsen, bănuind ce avea de gând să facă, îl urmă îndeaproape.

După o săptămână de vreme mai blândă, terenul era atât de îmbibat cu apă, încât erau nenumărate urme – mici şi mari – pe pământul maroniu. Dăduse îngheţul în dimineaţa aceasta şi peluza căpătase un aspect lunar, cu dealuri line şi munţi mici şi ascuţiţi dispuşi în toate direcţiile, fără vreo semnificaţie aparte.

— Exerciţiul acela blestemat de evacuare a avut loc într-un moment foarte propice, spuse Billy T. enervat. Chiar şi cei mai versaţi tehnicieni de la criminalistică ar fi avut bătăi de cap aici.

— Măcar au încercat, răspunse Hanne, dând cu mâna peste nişte resturi minuscule de gips care aproape se contopiră cu micile particule de gheaţă.

---

[5] Acest tip de scară de incendiu este pliabilă şi se montează pe exteriorul clădirilor, în dreptul ferestrelor.

Existau şi urme de spray roşu de contrast în majoritatea urmelor.

— Dacă a trecut cineva pe aici *după* exerciţiul de evacuare – şi cu siguranţă cine a avut de gând să urce în casă a folosit această variantă –, atunci urmele trebuie să fie *deasupra.* Se ştie cumva la ce oră s-a aşternut îngheţul?

— Nu înainte de orele dimineţii. De fapt, pământul era încă reavăn atunci când poliţiştii au sosit la ora unu jumătate dimineaţa.

Inspectorul ocoli cu atenţie zona plină de urme în speranţa că mai existau pe acolo câteva indicii pe care le-ar putea descifra. Apoi se duse fix lângă perete şi se întinse după scara de evacuare pliată. Dar era o distanţă mai mare de o jumătate de metru între vârful degetelor ei şi prima treaptă a scării rabatabile.

— Ajungi la ea?

Cei doi făcură schimb de locuri, dar nici Billy T. cu înălţimea lui de 2 metri şi 2 centimetri şi cu braţe lungi ca de gorilă nu ajungea până la capătul scării.

— O umbrelă sau alt obiect cu cârlig ar fi fost de ajutor, spuse Hanne Wilhelmsen, suflând în palma dreaptă.

— Nu, o contrazise el, pentru că încuietoarea de sus împiedică deschiderea scării dinspre exterior. Am verificat eu asta în casă. Sunt nişte chestii sigure. Această scară poate fi coborâtă doar din interior. Dacă vrei să o strângi la loc şi te afli afară, trebuie să ai o forţă incredibilă să o poţi ridica astfel încât să intre la loc pe cârligul de acolo. În orice caz, dacă eşti afară este imposibil să pui piedica de siguranţă.

— Dar atunci, adăugă Hanne Wilhelmsen, avem următoarele posibilităţi: fie ucigaşul nu a urcat pe aici, fie avem o listă foarte restrânsă de suspecţi.

Chiar dacă în privirea lui Billy T. se vedea că urmărise firul raţionamentului ei, mai adăugă pe un ton calm:

— Scara a fost folosită de cineva care are acces la ea pentru a o putea coborî seara devreme *şi* ar fi avut posibilitatea de a o plia şi prinde la loc pe urmă. Din interior. Asta înseamnă că făptaşul e unul dintre angajaţi.

— Sau unul dintre copii, mormăi Billy T. şi-l trecu un fior.

Se lăsa frigul.

•••

Foamea era mult mai rea, deşi murea de frig. De fapt, ar fi trebuit să se îmbrace mai gros. O pereche de izmene, spre exemplu, i-ar fi prins bine. Din fericire, avusese o jachetă groasă în camera lui, dar haina lui de piele care atârna pe cuierul din antreu, având numele lui scris cu litere vesele, înflorite deasupra ei, ar fi fost mai bună. Dar nu se gândise la asta – nici nu avusese ocazia să o facă. Pantofii de alergat nu erau în niciun caz adecvaţi pentru acest anotimp al anului. Şi îl durea limba ca dracu'.

I-a fost foarte uşor să coboare pe sfoara de evacuare. Glenn şi Terje spuseseră că nu avea curaj, dar pur şi simplu nu avusese chef – nu atunci. Îşi pierdea interesul completamente ori de câte ori cineva bătea din gură şi îi dădea ordine. Dar totul mergea foarte bine dacă avea un rost. Chiar şi cu rucsacul în spinare.

Era imposibil de spus cât de departe ajunsese de când a plecat de la casa de copii. I se părea că mersese câteva mile[6] bune.

— Sunt încă în Oslo, îşi spuse el în şoaptă şi cu convingere şi aruncă o ocheadă pe furiş din garaj. Văzu un milion de luminiţe pâlpâitoare în oraşul cuprins parcă de un voal rozaliu de pâclă.

Era o prostie că nu avea niciun ban la el. Nici la asta nu se gândise. Într-o şosetă, pe al treilea raft, sus în dulapul din camera lui şi a lui Raymond, erau o sută cincizeci de coroane. Mama îi dăduse banii. O sută cincizeci de coroane erau o mulţime de bani; i-ar fi fost de-ajuns să plătească un taxi până acasă. Undeva în sinea lui, era convins că tocmai de aceea primise exact suma aceasta. O sută de coroane sau două sute ar fi fost o sumă mai logică.

— Logic înseamnă ceva uşor de înţeles.

Îi clănţăneau dinţii în gură. Se apăsă tare pe burtă, scoţând un sunet grav şi prelung din cauza foamei.

— Am să mor de foame, îşi spuse el cu dinţii cuprinşi de un dârdâit incontrolabil. Fie am să mor îngheţat, fie am să mor de foame.

Casa în al cărei garaj se instalase era cuprinsă de întuneric, deşi ceasul lui Swatch indica ora nouă şi zece minute seara. Pe la ora cinci se aşteptase să vină acasă cineva, dar nu apăruse nimeni. Nu era nicio maşină acolo, deşi garajul era foarte mare. Poate că oamenii care locuiau acolo erau plecaţi. Probabil era o familie. Afară, în faţa scărilor de la intrare, era o sanie frumoasă, din aceea cu şine şi volan. De Crăciun fusese atât de sigur că va primi şi el una ca asta, dar, în schimb, primise un şevalet. Mama păruse jenată, dar el ştia că ea o ducea prost cu banii. În plus, a mai primit un Power Ranger – iar pe acela într-adevăr şi-l dorise. Dar mama nu-şi amintise că el îl voia pe cel roşu – acela era şeful –, aşa că îl primise pe cel verde. Exact ca în urmă cu doi ani când îşi dorise ţestoasa-ninja Rafael, dar o primise pe Michelangelo.

Se poate să fi aţipit o clipă. În orice caz, era uimit să vadă că se făcuse ora douăsprezece noaptea. De mult nu mai fusese treaz la o oră atât de târzie! Casa era în continuare pustie. Foamea devenise atât de aprigă încât aproape leşină atunci când se ridică în picioare. Fără să stea pe gânduri, se duse spre

[6] *Mil* – în norvegiană, este echivalentul a 10 kilometri.

ușa exterioară. Bineînțeles că era închisă, cu o yală obișnuită și cu o încuietoare de siguranță.

Stătea pe treptele de beton, cu mâna pe balustrada din fier forjat, neștiind ce să facă. Stătu așa multă vreme. Apoi se uită în jos, spre un geam foarte mare de la beci, care ajungea până la nivelul solului. Coborî cu greu cele patru trepte și, fără să mai stea pe gânduri, apucă sania și o folosi pentru a sparge fereastra. Îl străfulgeră ideea că poate nu va avea destul loc ca să se strecoare prin geamul acela, dar s-a descurcat ușor. Mai întâi, și-a aruncat rucsacul înăuntru. Chiar sub geam, la distanță de un metru, era o masă de lucru, așa că nu fusese deloc greu să coboare. Deoarece îi era destul de frică de întuneric, reuși să dibuiască un întrerupător și trecură multe secunde până când își dădu seama că fusese o idee destul de proastă să stea cu lumina aprinsă. Se agăță cu forță de mânerul ușii, stinse lumina, apoi intră într-un mic coridor, de unde urcai o treaptă ca să ajungi la parter. Și acolo era totul învăluit de întuneric, cu frânturi de lumină ce răzbăteau de afară prin geamul spart. Din fericire, ușa care ducea la parter nu fusese încuiată.

Nu era prea multă mâncare în frigider. Lapte nu mai era, spre exemplu. Nici pâine nu mai era, deși căută peste tot. Dar mai erau câteva ouă într-un compartiment din ușa frigiderului și Olav știa să fiarbă ouă. Mai întâi trebuia să fiarbă apa, iar apoi mai lăsai ouăle pe foc șapte minute. Nu mai mâncase ouă cu chiftele de pește înainte, dar acum i se păreau bune. Îi era atât de foame! Era destul de dificil să mănânce fără să-l doară limba și firele cu care fusese cusut îl zgâriau în permanență, dar se descurcă. Și cămara era plină de alimente conservate.

Era ora două noaptea când adormi, într-o bucătărie întunecoasă, fără nicio învelitoare pe el, decât o haină lungă de damă, pe care o găsise în hol. Complet epuizat, nici nu mai avea energie să se gândească la ceea ce urma să facă a doua zi. Nu avea niciun sens. Acum voia doar să doarmă.

•••

Avea trei ani atunci când m-a lovit prima dată. De fapt, nu fusese vina lui. El era doar un copilaș de trei ani. Chiar dacă acumulase așa de mult și chiar dacă cei de la grădiniță îl lăudau că era foarte isteț (*poate doar ca să mă liniștească pe mine*), *el nu știa să spună în continuare decât zece cuvinte.* Mama *nu era unul dintre ele. Cred că era singurul băiețel din lume care nu putea să spună „mama*". *Doamna educatoare mă consola spunându-mi că toți copiii sunt diferiți, și cum fratele ei, care acum era profesor, nu rostise nici măcar un cuvânt până la vârsta de patru ani. De parcă pe mine m-ar fi interesat asta.*

Pregătisem cina. El stătea în scaunul lui Tripp Trapp[7]*, cumpărat din banii primiți de la serviciul social pentru îngrijirea copilului. Abia mai încăpea în scaun din cauza barei de protecție, dar nu puteam să o demontez încă, pentru că nu împlinise încă vârsta potrivită. Era extrem de îmbufnat. Din nefericire, arsesem puțin bucățile de pește. Fusesem deranjată la stomac și petrecusem o veșnicie la baie. Bucățile arse nu erau comestibile, dar din fericire mai aveam altele în congelator. El începea să fie nerăbdător, iar eu am devenit extrem de neliniștită din cauza urletelor lui. Devenise gălăgios, dar nu-i curgeau lacrimile și țipa cu sughițuri. Vecinii mă săgetau cu privirea atunci când mă intersectam cu câte unul în timp ce mă chinuiam să deschid ușa de la ghenă.*

Nu mai aveam altceva cu ce să-i potolesc foamea decât o pungă de bomboane lakris în formă de barcă. Bomboanele dispăruseră brusc. Când în sfârșit am reușit să scot rapid cinci bucățele de pește din tigaia încinsă pe farfuria lui decorată cu Karius și Baktus, m-am gândit că se va potoli. Am pus tigaia fierbinte pe colțul aragazului, m-am așezat la masă în fața lui și am curățat doi cartofi. Părea foarte mulțumit, cu gura plină de pește. I-am zâmbit – era atât de dulce și angelic cum stătea acolo, calm și fericit. M-am întins să îi prind mânuța.

Absolut din senin și-a înfipt furculița în mâna mea. Era o furculiță pentru copii, din fericire, din aceea cu trei dinți, asemănătoare cu furculița pentru tort. Dar mi-a sfâșiat pielea cu o forță pe care nu aș fi bănuit-o la un copil de trei ani. Apoi mi-a dat sângele. Eram atât de șocată încât nu am reușit să reacționez în niciun fel. El a tras furculița înapoi, apoi s-a lansat cu toată forța într-un nou atac. Durerea a fost imposibil de descris. Dar ce a fost mai grav – îmi era atât de frică! Stăteam în față cu un copil de trei ani și îmi era mai teamă de el decât îmi fusese teamă vreodată de tatăl lui beat.

Doamne, cât de teamă îmi putea fi de fiul meu de trei ani!

•••

Terje Welby era treaz de vreo trei ore. De câte ori era pe punctul de a adormi, adrenalina îl trezea la loc. Cearșaful era deja umed din cauza efortului. Se întoarse cu greu pe o parte – îl durea spatele. Își trase perna peste cap și mormăi:

— *Trebuie* să dorm! *Trebuie* să dorm!

Sună telefonul.

[7] Scaunele Tripp Trapp sunt făcute de obicei din lemn. Sunt înalte și prevăzute cu un cordon de siguranță pentru copii mici.

El izbi veioza cu mâna atât de tare încât zbură pe pământ şi se sparse într-o mie de cioburi. Apoi se ridică în şezut şi-şi duse mâna rănită la gură, uitându-se fix la aparatul de telefon.

Dar telefonul nu se opri. I se părea că sună din ce în ce mai tare. Brusc, smulse receptorul.

— Alo!

— Bună, Terje, aici e Maren. Scuze că te deranjez în miez de noapte.

— Nu face nimic, spuse el repede, aruncând un ochi spre ceasul de pe noptieră şi văzând că e ora trei dimineaţa.

— Terje, trebuie să ştiu!

— Ce să ştii?

— Ştii la ce mă refer!

El se ridică, se sprijini de tăblia patului şi se trase de tricoul transpirat.

— Nu, pe cuvânt că nu!

Se lăsă tăcerea.

— Agnes aflase chestia asta? întrebă ea într-un final.

El înghiţi în sec atât de puternic încât sunetul se auzi în telefon.

— Nu, nu aflase.

Se bucură că ea nu-l putea vedea în aceste clipe.

— Terje, nu fi supărat.

— Nu sunt supărat.

— Spune-mi că nu eşti tu!

— Ce să îţi spun?

— Tu ai ucis-o?

— Nu, Maren, nu am fost eu. Nu am ucis-o eu.

Spatele îl durea mai tare ca oricând.

4.

— Uită-te la ei! Uită-te la ei!

Billy T. dădu buzna în biroul minimalist al inspectorului de poliție fără să bată la ușă. Arătă spre strada Åkebergveien, acolo unde doi indivizi la costum se băteau ca-n Vestul Sălbatic. Botul unui Volvo era înfipt cu neruşinare în fundul unei maşini Toyota Corolla de ultimă generație.

— S-a auzit un bubuit şi atunci tipul din față a sărit din maşină şi l-a scos pe celălalt din maşină fără nicio introducere! Pun pariu pe o sută că Volvo-ul va câştiga.

— Cine este posesorul Volvo-ului? întrebă Hanne fără să fie prea interesată, deşi se ridicase şi se duse la fereastră, lângă Billy T., care era cuprins de o stare euforică.

— Tipul cu haina mai deschisă la culoare. Ăla din dreapta.

— Nu pariez împotriva lui, spuse Hanne în timp ce individul cu pricina tocmai îi administra un croşeu de dreapta fix în moacă proprietarului Toyotei, care, împins în spate, îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ.

— Pur şi simplu, legitimă apărare, țipă Billy T. Cel cu Toyota a început!

În timp ce individul lovit încerca să se repună pe picioare, doi agenți de poliție se duceau în fugă la ei. Nu purtau şepcile şi uniformele, aşa că probabil văzuseră incidentul de la vreo fereastră, exact aşa ca şi ei.

— Tipic pentru Torvald, comentă Billy T., vizibil iritat. Strică totul.

Rămase locului un minut ca să vadă cum decurgeau lucrurile, dar bineînțeles că beligeranții au încetat lupta imediat ce i-au zărit pe polițiști. Conflictul părea aplanat şi, în curând, cei doi completau formularele de constatare pentru asigurare.

— Viața îți oferă bucurii mai mari şi mai mici, declară Billy T. şi se postă în fața şefei lui. Dar nu a decis să ne ofere prea multe bucurii în ceea ce privește cazul de la casa de copii.

— Cum aşa?

— Urme prelevate – un milion. Câte ne sunt de folos? Zero!

O mână uriaşă acoperi pachetul de țigări de pe biroul lui Hanne Wilhelmsen.

— Am spus că trebuie să te laşi de ele, se întrerupse singur. Te vor ucide, pisicuțo.

— Ştii ceva? Aud destul chestia asta acasă. Nu mai suport să fiu bătută la cap şi aici, spuse ea cu un ton neaşteptat de iritat în glas.

Billy T. nu se lăsă intimidat.

— Cecilie este cea mai în măsură să-ţi spună. În calitate de doctor şi toate cele ştie ce-i face bine prietenei ei.

Hanne Wilhelmsen se întunecă la chip, se ridică fulgerător şi închise uşa dinspre coridor care era crăpată. Billy T. se folosi de acest răstimp ca să mototolească pachetul în care mai rămăseseră cel puţin zece ţigări, apoi îl aruncă la coş.

— Aşa! Un pachet de cuie de sicriu mai puţin, o lămuri el, mulţumit de ispravă.

Ea se enervă mult mai tare decât se aşteptase.

— Ascultă aici, Billy T. Tu îmi eşti prieten şi din partea unui prieten suporţi multe chestii. Cer un singur lucru: respect. *Atât* pentru faptul că nu doresc să discut despre viaţa mea privată atunci când ne pot auzi alţii, *cât şi* pentru lucrurile mele. Poţi să mă baţi la cap cu fumatul, ştiu că ai cele mai bine intenţii, *dar lasă-mi dracului lucrurile în pace*!

Înfuriată se aplecă deasupra coşului de hârtii şi pescui de acolo, dintre hârtii şi cotoare de mere, pachetul boţit de ţigări. Vreo două ţigări supravieţuiseră, chiar dacă erau îndoite. O aprinse pe una dintre ele şi trase puternic câteva fumuri.

— Bun! Unde eram?

Billy T. rămăsese cu mâinile suspendate în aer în timpul atacului, iar acum le lăsă în jos.

— Scuze! Îmi cer scuze, Hanne! Chiar nu voiam să…

— E în regulă, îl întrerupse ea cu un zâmbet timid. Am rămas la urmele prelevate.

— O grămadă! mormăi Billy T. ruşinat şi încă speriat de reacţia ei violentă. Amprente sunt pretutindeni, mai puţin acolo unde ne-am dori să le găsim, de exemplu, pe cuţit. Pe acesta nu am găsit absolut nicio urmă de-a persoanei care l-a folosit. Un cuţit absolut obişnuit. A fost cumpărat de la IKEA – dintre toate locurile posibile! Acela este singurul magazin din toată lumea în care îţi este imposibil să afli cine ce a cumpărat. Acolo se vând milioane de cuţite. În privinţa urmelor de paşi…

El se îndreptă puţin pe scaun.

— … ele sunt neclare şi nu au nicio valoare. Ai văzut şi tu cu ochii tăi cum arăta totul acolo. Dar se lucrează în continuare la identificarea lor. Există posibilitatea ca urmele să provină de la toţi copiii şi adulţii de la internat. Cu alte cuvinte…

Hanne îl întrerupse din nou:

— Cu alte cuvinte, ne confruntăm cu tot ce e mai distractiv şi mai banal din toată munca poliţiei!

Ea se înclină în față, zâmbind. Billy T. îi copie mișcările. Cu fețele la doar douăzeci de centimetri depărtare una de alta, spuseră în cor: „Investigație operativă!!!" Râseră amândoi și Hanne împinse un mic teanc de foi scrise la calculator.

— Aceasta este lista cu toți copii și angajații de la casă. Maren Kalsvik a redactat-o.

— Atunci trebuie să o tratăm ca atare, de vreme ce și ea este suspectă.

— Toți sunt suspecți, spuse Hanne scurt. Dar uită-te aici!

Lista includea un mic CV pentru fiecare angajat. Cel mai tânăr era Christian, care mergea pe douăzeci de ani. Cea mai în vârstă era Synnøve Danielsen, care fusese acolo de la data înființării casei de copii, în 1967. Exact ca și Christian, nici ea nu avea studii superioare, dar, spre deosebire de el, avea experiență cât cuprinde. În plus de asta, mai erau trei asistenți sociali, doi asistenți medicali, o profesoară specializată în educarea copiilor preșcolari[8] și un mecanic. Ultimul de pe listă, Terje Welby, era profesor specializat în istorie, pedagogie și literatură.

Casa de copii „Soarele Primăverii" era sub egida Armatei Salvării, dar bugetul alocat instituției era în mare parte acoperit de stat. Existau norme pentru unsprezece posturi și jumătate, dar ele erau îndeplinite de paisprezece angajați.

— Acum sunt treisprezece, adăugă scurt Billy T. Cine a preluat funcția de conducere?

— Din câte am înțeles, Terje Welby este director adjunct conform actelor. Dar pe el îl doare coloana, de la exercițiul de evacuare și astăzi a spus că rămâne acasă[9]. Maren este acum șefa.

— Hmm. Superb.

— Ce?

— Concediul acesta medical.

— Trebuie să-l verificăm.

— Va fi extrem de ușor. În cel mai rău caz, găsim poate niște motive de crimă printre membrii grupului.

— Motive se găsesc întotdeauna. Problema este să-l găsim pe cel îndeajuns de puternic ca să ducă la crimă. În plus, ar fi putut să fie cineva din exterior. Ar fi putut fi unul dintre copii. Știu că nu pare plauzibil, dar nu putem exclude pe nimeni. Copiii au fost interogați?

— Foarte puțin. Mie mi se pare absolut imposibil. Angajatul care era de gardă tocmai își făcuse rondul înainte de a găsi cadavrul și cred că are

[8] Barnevernspedagoger – persoană tot din cadrul asistenței sociale, dar care este specializată pe îngrijirea preșcolarilor.

[9] În Norvegia, angajații pot anunța la serviciu că sunt bolnavi, fără a avea nevoie de concediu medical.

antrenament suficient ca să-şi dea seama dacă un copil doarme într-adevăr sau se preface. El se jură că toţi copiii dormeau duşi. Doar un diavol ar fi putut să-şi ucidă îngrijitoarea şi apoi să adoarmă buştean la loc.

Se frecă cu mâinile pe faţă.

— Nu. Singura posibilitate ar fi băiatul care a dispărut, pentru că părea să fie un caz dificil. Proaspăt sosit acolo de nici trei săptămâni, era foarte ciudat şi le făcea probleme.

Hanne Wilhelmsen răsfoi printre hârtii.

— Un băiat de doisprezece ani? *Doisprezece ani*! N-ar fi avut destulă forţă ca să înfigă un cuţit prin piele şi os, darămite să străpungă inima unei femei atât de robuste!

Hanne stinse ţigara cu gesturi ferme într-o scrumieră din sticlă maro, lipsită de orice bun-gust.

— Păi, vezi tu, băiatul ăsta este un uriaş, insistă Billy T. Pur şi simplu e anormal de mare.

— În orice caz, ar fi o greşeală să ne concentrăm pe cazul unui băiat de doisprezece ani. Lasă varianta deschisă, deocamdată.

Apoi adăugă:

— Chiar dacă este important să îl găsim, evident, din multe motive. Poate că a văzut ceva. Dar deocamdată trebuie să scotocim prin vieţile private ale acestor oameni şi să aflăm cât mai multe detalii; trebuie să căutăm totul – pe ce-şi cheltuiau banii, posibili iubiţi, înclinaţii sexuale…

Obrajii lui se înroşiră puţin pe sub ochii de culoare albastru-închis, iar ea îşi aprinse ultima ţigară intactă, pentru a-i distrage atenţia.

— Certuri de familie. Totul. În plus, trebuie să investigăm stilul de viaţă al victimei. Pune-te pe treabă!

— În cazul ăsta, am să mai fac o vizită la casa de copii ca să văd dacă nu există căi alternative de intrare şi ieşire pentru un criminal, spuse Billy T. şi se ridică.

Era ora două şi jumătate. Hanne Wilhelmsen se gândi că ar putea ajunge acasă până la ora cinci.

— Vin şi eu, declară şi o luă repede după el pe coridorul cu linoleum albastru, în drum spre lifturi.

— Nu ţi se potriveşte rolul de inspector principal, Hanne, râse el zgomotos. Ai prea multă curiozitate în căpşorul acela al tău!

— Tacă-ţi fleanca! i-o întoarse ea în glumă, pe un ton sever.

În timp ce uşile grele de metal de la intrarea Poliţiei Oslo se închideau în urma lor, ea îl prinse de braţ pentru o clipă şi el se opri.

— Trebuie să ştii un lucru. Ar trebui să te bucuri că mă pot supăra pe tine.

Apoi îşi continuă drumul. El nu pricepu o iotă, dar o crezu pe cuvânt.

•••

Toți copiii erau la locul lor acum și doi băieți identici de vreo opt-nouă ani deschiseră ușa, uitându-se alarmați la bărbatul înalt, cu barbă.

— Bună, băieți! Eu sunt Billy T. și sunt polițist. E vreun adult pe-aici?

Băieții păreau cumva mai liniștiți și se dădură în spate șușotind. Billy T. și Hanne Wilhelmsen îi urmară. Ultima dată când fuseseră aici, tăcerea îi frapase. Acum părea că toți copiii se străduiau să recupereze timpul pierdut.

Un băiat era așezat în mijlocul camerei și meșterea la o bicicletă. Lângă el ședea un puști firav care se lumina tot la chip ori de câte ori reușea să pună mâna pe vreo unealtă. Cel mare îi vorbea micuțului pe un ton liniștit și prietenos, care aproape se pierdea în țipetele unui alt băiat de vreo paisprezece ani, care alerga victorios cu un sutien în mână. După el fugea o fată supărată foc.

— Anita crede că are țâțe!

— Dă-l încoace, Glenn! Dă-l aici!

Cei doi băieți de opt ani săreau în jurul lui, până când unul dintre ei se sui pe o masă uriașă de lucru, dând din brațe și strigând:

— Glenn! Glenn! Aici!

— Anita crede că are țâțe! continuă Glenn să strige. Era așa de înalt încât, chiar dacă s-ar fi oprit, fata cu doi ani mai mare decât el nu ar fi ajuns la obiectul vestimentar atât de rușinos pe care voia să îl recupereze cu disperare și pe care el, stând pe vârfuri, îl flutura prin aer.

— Jeanette, ajută-mă, se văicări Anita.

— Hai, încetează, Glenn!

Acesta a fost singurul ajutor pe care l-a primit din partea fetei plinuțe care stătea impasibilă la masă și desena.

— Roy-Morgen, nu călca pe desenele mele!

Îi trase un pumn și băiatul țipă de durere și se puse pe plâns.

— Doamne, copii! Glenn, încetează! Dă-i sutienul Anitei. Acum! Și tu!

Băiatul de opt ani care stătea într-un picior, sus pe masă, masându-și piciorul lovit, sări jos înainte ca Maren Kalsvik să mai apuce să zică ceva.

Atunci îi observă pe cei doi străini la ușă.

— Ah, mă scuzați! spuse ea confuză. Nu știam că este cineva aici!

— Cineva?

Billy T. rânji atât de larg, încât toți dinții îi străluciră prin barba stufoasă.

— Doamnă, ai casa plină, pot să spun!

Cei doi băieți de pe podea își vedeau de reparații, chiar în fața lor.

— Ți-am mai spus, Raymond, spuse Maren și făcu un gest resemnat. Poți să faci reparații jos, în beci. Aici nu este atelier!

— Dar este atât de frig acolo, protestă el și ea o lăsă baltă.

Băiatul o privi uimit.

— Pot să lucrez aici? întrebă el speriat.

Ea ridică din umeri şi se întoarse din nou către cei doi poliţişti. Ultimele treizeci şi şase de ore îşi spuneau cuvântul. Ea îşi prinsese părul cu un elastic simplu, fără să-l mai fi împletit. Câteva şuviţe erau desprinse, stătea cocoşată şi avea haine lăbărţate pe ea, iar toate acestea îi confereau un aspect neîngrijit. Avea ochii roşii în continuare.

— Nu aţi primit listele?

— Ba da, le-am primit, spuse Hanne Wilhelmsen. Mulţumim! Ne sunt de mare ajutor.

Făcu un semn subtil înspre copii şi Maren Kalsvik înţelese că poliţiştii doreau să vorbească într-un loc mai retras.

— Putem să intrăm aici, spuse ea, deschizând uşa care dădea spre o cameră luminoasă şi primitoare, cu patru saltele bean-bag, o canapea şi două fotolii – toate dispuse în faţa unui televizor cu diagonala de 28 de inci, montat în colţul din stânga, pe peretele exterior. Cele două femei luară loc pe fotolii, iar Billy T. se aruncă pe un bean-bag. Aproape că se prăvălise pe podea, dar Maren Kalsvik păru să nu fi observat.

— Este aici cel care a fost de gardă atunci, noaptea? întrebă Hanne Wilhelmsen.

— Nu, este bolnav.

— Şi el? Aveţi vreo epidemie aici sau ce? rosti Billy T. de jos, pe un ton grav.

— Terje şi-a forţat coloana în timpul exerciţiului de evacuare. Are hernie de disc sau ceva de genul ăsta. Părea să fie în regulă imediat după exerciţiu, dar durerile au început seara, mi-a spus. Cât despre Eirik, el este în stare de şoc. Nu cred că a fost ceva plăcut să o găsească pe Anita. Când m-a sunat, mi s-a părut că e foarte tulburat. Iniţial am crezut că cineva face glume proaste cu mine şi chiar m-am gândit să închid, dar apoi am înţeles că era ceva serios. Era extrem de agitat.

— Ştii cumva unde a stat?

— Unde a stat?

— Da. Nu a stat în majoritatea timpului în această încăpere în seara aceea?

— Aşa e, da.

Gestul de a-şi trece mâna prin breton era, clar, un tic de-al ei.

— Nu, asta nu ştiu sigur, dar toţi adulţii obişnuiesc să stea aici, pe fotoliu.

Îl privi pe Billy T. clipind.

— Probabil că a stat chiar aici, pentru că este cel mai aproape de televizor. Televizorul nu are sonorul dat foarte tare de obicei.

Billy T. se chinui să se ridice de jos, apoi se duse către uşă şi o întredeschise.

— Lăsaţi uşa deschisă când sunteţi aici?

— Nu e o regulă, dar eu aşa o las, dacă vreunul dintre copii ţipă sau coboară. Kenneth a mai umblat prin somn uneori.

— Dar din poziţia asta nu se vede în camera mare!

Maren Kalsvik se întoarse ca să-l vadă pe poliţist.

— Nici nu e nevoie. Cel mai important e să-i auzim pe copii, iar ei ştiu că noi stăm aici seara. Unii dintre noi mai şi dorm aici, chiar dacă există un pat la etajul al doilea. În plus, uşa de la intrare este întotdeauna încuiată.

— E posibil să rămână vreodată deschisă?

— Bineînţeles că e posibil…

Micul asistent al mecanicului intră plângând, şovăi puţin înainte de a îndrăzni să se furişeze rapid pe uşă, pe lângă Billy T., şi de a se arunca în braţele lui Maren.

— Glenn spune că eu am ucis-o pe Agnes, se tângui el.

— Kenneth, dragule, îi şopti ea la ureche, ce prostii spui! Nimeni nu crede că tu ai ucis-o pe Agnes. Mai ales că o iubeai atât de tare şi că eşti aşa de cuminte.

— Dar el mi-a spus că eu am făcut asta. Şi mi-a mai spus că va veni poliţia să mă ia.

Plângea în hohote şi cu sughiţuri în timp ce se agăţa puternic de ea. Ea îl prinse încetişor de braţele micuţe încercând să-l privească în ochi.

— Dragă, micuţule Kenneth! El doar te tachinează. Tu ştii că lui Glenn îi place să te necăjească, dar tu nu trebuie să-i iei în serios. Întreabă-l pe domnul acesta de aici dacă a venit să te ia. El este de la poliţie.

Băieţelul se făcu şi mai mic. Îşi păstrase o înfăţişare prematură, cu ochi mari, puţin bulbucaţi şi o faţă îngustă, aproape suptă, care se termina cu o bărbie ascuţită. Acum se holba paralizat de frică la Billy T., strângând-o puternic pe Maren Kalsvik de mână.

Poliţistul, zâmbind, se lăsă pe vine în faţa băiatului.

— Kenneth. Aşa te cheamă?

Băiatul dădu din cap aprobator, aproape imperceptibil.

— Numele meu este Billy T. Uneori mi se spune Billy Cafea.

În ochişorii plânşi ai băiatului se întrezări o luminiţă.

— Vezi că şi tu ai simţul umorului, îl tachină el pe băiat, ciufulindu-l încetişor. Am să îţi povestesc ceva, Kenneth. Noi nu credem că vreunul dintre copii ar fi putut face una ca asta. Şi mai este ceva, de care suntem sută la sută siguri – şi anume că tu nu ai făcut nimic greşit. Aşa…

Apoi întinse palma lui uriaşă şi cuprinse mânuţa băieţelului, care între timp îi dăduse drumul lui Maren.

— Îţi garantez un lucru: nu vei fi luat de poliţişti, pentru că nu ai făcut nimic rău. Eu mi-am dat seama de asta. Tu eşti un tip frumos şi onest. Iar eu îmi dau seama imediat de lucrurile astea.

Acum Kenneth zâmbea, chiar dacă nu pe deplin convins.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, se jură Billy T., cu mâna pe inimă.

— Îi poţi spune şi lui Glenn? îl rugă băieţelul.

— Bineînţeles!

Se ridică şi descoperi că Raymond, mecanicul bicicletei, stătea în pragul uşii, rezemat de toc şi cu braţele încrucişate. Se priviră în ochi pentru o secundă, apoi băiatul începu să vorbească cu o voce calmă, aproape monotonă.

— Cu siguranţă n-a fost Kenneth. Nici eu n-am fost acela. Dar eu nu aş fi atât de convins că nu este unul dintre copiii din casa asta. Tipul ăla, Olav, era un dubios. Era aproape la fel de puternic ca un adult. Şi e cel mai violent băiat pe care l-am văzut. În plus, mi-a spus mie că voia să o omoare pe Agnes.

Toţi au tăcut. Copiii din camera alăturată se adunaseră în spatele băiatului din uşă, ca să audă ce se vorbea. Hanne Wilhelmsen simţi nevoia să întrerupă totul şi să-l ducă pe băiat într-o cameră unde nu ar fi avut public, dar Billy T. intui ce avea ea de gând şi-i făcu semn să se oprească.

— Mi-a spus de mai multe ori, atunci când ne pregăteam de culcare, de exemplu. Eu nu mă oboseam să-i răspund – toţi nou-sosiţii sunt furioşi mereu pe toată lumea.

Acum băiatul zâmbi pentru prima dată. Cu părul lui subţire şi cu faţa plină de pistrui era chiar drăguţ. Avea dinţi albi, drepţi şi ochi negri.

— Aşa am fost şi eu la început. Dar cu Olav lucrurile au stat mai rău. Părea să vorbească din inimă. Uneori îmi povestea cum avea să procedeze – că va folosi cuţitul – aşa mi-a spus. Îmi aduc aminte de asta, pentru că era ciudat că se gândea la cuţit în loc de pistol sau puşcă, aşa cum spuneam eu pe vremuri. Bineînţeles că e mai uşor să faci rost de un cuţit – sunt o grămadă de cuţite la bucătărie. Deci, dacă aş fi poliţist, m-aş concentra pe băiatul acela în cercetările mele. A şi fugit de aici, după cum ştiţi.

Terminase de vorbit. Căscă şi se întoarse în camera de zi. Cu toate acestea, Billy T. îl opri.

— Dar cuţitul folosit la uciderea lui Agnes nu era de aici, spuse el calm. Voi nu aveţi cuţite de la IKEA.

Total dezinteresat, băiatul ridică din umeri şi-şi continuă drumul spre uşă.

— Cum spui tu, şopti el aproape imperceptibil. Dar pun pariu pe o sută de coroane că Olav e vinovatul.

•••

Olav se săturase până la refuz de mâncarea din conserve. În plus de asta, degetul mare îi era extrem de umflat. Nu exista niciun desfăcător de conserve acolo, niciunul asemănător cu cel folosit de mama lui. Cel pe care l-a găsit era mult mai mic şi îl durea mâna de la el. Mâncase majoritatea alimentelor neîncălzite şi se săturase până peste cap. În timp ce se lupta să deschidă pe jumătate capacul unei conserve cu chifteluţe, se tăie la deget.

— Mama dracului!

Îşi duse degetul în gură ca să sugă sângele şi icni atunci când tăietura atinse rana de pe limbă. O dâră de sânge ajunse în sos, creând un filigran deasupra cremei maronii.

— Capac afurisit!

Îşi turnă conţinutul într-o tigaie supradimensionată şi roti cu fineţe unul dintre butoanele aragazului. Numerele şi simbolurile care indicau de care ochi erau legate se şterseseră aproape complet din cauza uzurii. Dar reuşise şi de data aceasta să îl dibuiască pe cel corect. Câteva minute mai târziu, când mâncarea începuse să scoată fum, el amestecă de câteva ori cu putere pe fundul tigăii. Înainte ca mâncarea să fi dat în clocot, aşeză tigaia pe masă şi începu să mănânce direct din ea.

Trecuseră deja o zi şi o noapte de când era aici. Nici măcar nu ieşise din bucătărie. Mânca şi dormea acolo. În rest stătea pe jos şi se gândea. Odată se duse în sufragerie, dar i se făcu teamă de vederea panoramică ce se zărea de la fereastra fără draperii şi de unde se vedea tot oraşul. O secundă îi trecu prin minte să mute televizorul cu grijă în bucătărie, dar îşi dăduse seama destul de repede că nu ajungea cablul TV până acolo.

Agnes a murit. Cel puţin de asta era sigur, chiar dacă nu mai văzuse niciodată pe cineva mort înainte. Avea o expresie ciudată pe chip şi ochii deschişi. Întotdeauna îşi imaginase că oamenii închid ochii când mor.

De-ar putea să o sune pe mama… Era un telefon afară pe hol – un loc sigur şi fără ferestre. Avea şi ton, pentru că îl verificase. Dar acasă la mama sigur era plin de poliţişti. La televizor poliţiştii erau mereu arătaţi cum mergeau acasă la oameni ori de câte ori aceştia din urmă au făcut ceva rău. Poliţiştii stăteau la pândă în boscheţi şi BANG! – te prindeau când veneai. Sigur ascultau şi telefoanele.

O vreme stătuse acolo gândindu-se la locul în care au plasat casetofoanele cu care înregistrau telefoanele şi le ascultau. Poate că la unul dintre vecini.

Vecina aia era o curvă ordinară. Sau poate că în beci. Sau poate că foloseau unul dintre camioanele alea de transport imense, fără ferestre şi cu o grămadă de echipament montat înăuntru.

Înainte de-a fi găsit soluţia acestei probleme, adormi adânc, deşi era doar după-amiază, se simţea mai singur ca oricând şi îi era cumplit de teamă.

•••

Eram uimită de serviciile de protecţie a copilului. Doar mă vizitaseră, deci trebuia să fiu şi eu undeva prin dosarele lor enorme care le umpleau dulapurile. Când suna cineva la uşă (*deşi foarte rar*) *– vreun poştaş sau mai degrabă o gaşcă de huligani care dispăreau cu urlete şi ţipete când deschideam –, eram paralizată de frică. Preferam să stau într-o linişte mormântală şi să mă prefac că nu eram acolo. Dar, în orice caz, ştiam că ei aveau metodele lor, aşa că mai bine aş fi deschis uşa. Niciodată însă nu fuseseră cei de la protecţia copilului.*

Odată, cei de la grădiniţă m-au chemat la o întâlnire privată, într-o după-amiază. Mi-am dat seama imediat. Am evaluat posibilităţile de fugă de care dispuneam, dar nu mi-a luat mult să mă prind că nu aveam unde să fug. Mama mea nu înţelegea nimic şi trăncăneala ei îmi toca nervii. De fapt, eu cred că nici ei nu-i place copilul ăsta, aşa cum nu-i place nimănui. Aproape numai pe ea am văzut-o de când s-a născut copilul. Asta s-a întâmplat acum cinci ani.

Dar întâlnirea nu era cu oamenii de la protecţia copilului. Era doar cu directoarea şi ea întotdeauna se purtase frumos cu mine. Acum însă era foarte serioasă şi părea înfuriată că luasem băiatul cu mine. Dar unde aş fi putut să îl las? *Nu am spus nimic.*

Băiatul tăiase cablul de la frigider în ziua aceea. Ar fi putut fi foarte periculos pentru el. Dacă s-ar fi întâmplat o singură dată, atunci ar fi fost doar o şotie amuzantă. O glumă proastă de băieţi. Dar ea era de părere că izvora dintr-un tipar distructiv şi că băiatul devenise prea solicitant pentru ei. Nu se juca deloc cu alţi copii, ba le mai şi strica jucăriile, nu cunoştea limite şi era îngrozitor de activ.

Nu am spus nici atunci nimic. În mintea mea era o masă albă şi dureroasă şi singurul lucru la care am putut să mă gândesc a fost frica de a pierde locul de la grădiniţă. Dar nu i-am răspuns nimic.

Ea probabil că a înţeles, pentru că deodată a devenit mai prietenoasă. Au cerut ore de asistenţă, mă informă ea. Cincisprezece ore de asistenţă pe săptămână. Vor fi introduse BUP şi PPT şi alte prescurtări, care la momentul respectiv nu îmi spuneau nimic. Dar nu mi-a spus nimic despre protecţia copilului. Abia apoi am înţeles ceea ce era mai important: *băiatul meu urma*

să meargă în continuare la grădiniță. Mintea mi s-a mai limpezit puțin și am început să respir. Mă durea burta.

A doua zi, la biroul de asigurări sociale, am găsit o broșură. Era despre MBD[10]*. Era aproape de mine și am răsfoit-o într-o doară în timp ce mă străduiam să nu-i privesc pe ceilalți oameni care așteptau. Dar apoi mi-a atras atenția ceva – o listă. Marea majoritate a semnelor care indicau la copii o afecțiune a creierului, fără să fi fost vinovat cineva anume pentru asta.*

Totul se potrivea! *Neliniștea, activitatea ferventă, limbajul agresiv atunci când era clar că nu era mai prost decât alții, dificultatea de a se juca cu ceilalți copii… M-am simțit de parcă aș fi citit despre propriul meu băiat*; *ceva era în neregulă cu creierul lui – caz în care mie nu-mi mai rămânea nimic de făcut. Era ceva ce nu avea legătură cu mine. Mi-am luat trei exemplare din broșură și m-a cuprins un sentiment îngemănat cu speranța.*

•••

— Cu siguranță că nu i-a fost foarte greu să treacă de un gardian de noapte obosit, care stă cu spatele la tine și se uită la televizor. Nu i-a fost greu nici să urce, nici să coboare. Doar ușa era deschisă.

— Sau dacă ar fi avut o cheie. Dar asta nu schimbă faptul că presupusul ucigaș era un cunoscut al casei. A știut unde stătea de obicei de pază și, în plus, a știut și la care dintre ușile de la etaj să meargă, deși arată toate la fel.

Billy T. a condus-o acasă. Amândoi stăteau cufundați la câte un capăt al canapelei. Camera nu era mare, iar rafturile care acopereau în întregime un perete o făceau să pară și mai mică.

— În plus, adăugă Hanne, luând o înghițitură de ceai încă prea fierbinte. În plus făptașul știa că Agnes era acolo în acea noapte, deși nu era de gardă.

— Nu, dar nici nu putem fi siguri că făptașul venise acolo cu intenția de a o ucide. Poate că acesta căuta altceva – iar cuțitul era doar un mijloc de precauție.

— Ce ar fi putut cineva să caute la biroul ei, la ora aceea? Ghiveciul cu lacrimi de înger?

— Erau în mod cert câteva sertare încuiate și probabil era ceva ascuns într-unul dintre ele. Deși… sertarele nu au fost sparte. Cheia… îți amintești de cheie?

Hanne Wilhelmsen își încreți fruntea și-și lăsă capul ușor într-o parte.

— Da!!! izbucni ea. Cheia care, conform spuselor lui Maren Kalsvik, trebuia să se afle sub ghiveciul de flori! Părea uimită atunci că noi nu am găsit-o. Știi unde este cheia?

[10] MBD – minimal brain dysfunction – sindrom care se manifestă prin accese de furie, deficit de atenție, hiperactivitate.

— Băiatul care a cercetat locul crimei a luat-o. S-au căutat urme pe ea. Nu s-a găsit niciun indiciu valoros pe ea. Nimic relevant.

— Au fost oare șterse urmele de pe ea?

— Nu neapărat. Pe o cheiță așa de mică, dacă o ștergi puțin, în mod natural, nu mai rămâne nicio urmă de prelevat. Deci nu știm dacă ucigașul a umblat în sertare. Există acolo câteva hârtii, ceva rapoarte psihologice și, în plus, notițele proprii ale doamnei, despre lucruri banale – cumpărături, liste cu ce avea de făcut și chestii din astea.

— Dar *dacă* ar fi umblat cineva în sertare, atunci a fost cineva care știa unde era cheia.

— Atunci va trebui să căutăm pe cineva care cunoștea foarte bine casa, conchise Billy T., sau, în orice caz, cineva care fusese avertizat că Agnes era acolo și care fie venise ca să o ucidă, fie știa ce are de făcut ca să pună mâna pe ceva care se afla în biroul directoarei.

— That pretty much sums it up[11], spuse Hanne gânditoare, în timp ce partenera ei de viață, o femeie blondă și slăbuță se ivi la ușă.

— Billy T! Ce mă bucur să te văd! Rămâi la cină? Ce bronzaaat ești!

Cecilie Vibe se aplecă înspre bărbat și-l sărută pe obraz.

— Nu pot să refuz o invitație la cină cu cele mai frumoase femei din oraș, nu-i așa? răspunse el cu un zâmbet.

Billy T. a rămas acolo aproape până la miezul nopții.

[11] Cam acesta ar fi cazul pe scurt. (traducere din engleză. n. tr.).

5.

Soţul lui Agnes Vestavik era născut pe 8 mai 1945[12]. Cu toate acestea, nu părea nici foarte norocos şi nici foarte fericit. Avea o faţă pe care Billy T. ştia că o va memora cu greu – o gură obişnuită, sub un nas banal, cu ochi de un albastru neutru. O expresie îi întuneca chipul, evident din cauza situaţiei oribile în care se afla – soţia fusese ucisă cu bestialitate în urmă cu patruzeci şi opt de ore, iar acum el era audiat de poliţie. Pe de altă parte, putea fi la fel de bine expresia lui obişnuită.

Avea în jur de un metru optzeci înălţime şi era aproape slab. Era îmbrăcat aşa cum trebuie să fie un manager de magazin de haine bărbăteşti: pantaloni gri, lejeri, din bumbac subţire, o cămaşă, cravată albastru-închis sub un sacou pepit. Linia cheliei era destul de avansată, dar mai avea încă o coamă considerabilă de păr.

— Înţeleg că totul este foarte dureros, începu Billy T. să-şi recite lecţia învăţată pe de rost. Dar, după cum bine ştiţi, există o serie de lucruri pe care trebuie să le lămurim.

Cuvintele lui sunară ciudat – dicţia şi intonaţia contrastau puternic cu vorbitorul – cu părul scurt, aproape înfricoşător, îmbrăcat într-o cămaşă de flanel şi cu cizme de cowboy cu ţinte în picioare. Cu toate acestea, bărbatul nu păru să bage de seamă.

— Înţeleg, înţeleg, mormăi el nerăbdător, în timp ce-şi trecu mâna micuţă, pe care purta o verighetă şi mai mică, peste faţă. Hai să terminăm odată cu asta.

— Cum suportă copiii totul?

— Amanda nu înţelege aproape nimic. Ea e cea mai mică. Ceilalţi doi copii mai mari au fost foarte afectaţi.

Acum avea lacrimi în ochi. Poate că erau din cauza propriei suferinţe sau poate din cauza gândului la copiii care sufereau. Îşi deschise ochii larg pentru a împiedica lacrimile să curgă şi dădu scurt şi puternic din cap.

— Nu pricep…

— Nu, astfel de lucruri sunt de neînţeles atunci când te izbeşti de ele prima dată.

Billy T. îşi luă mâinile de pe tastatură. În cele din urmă, calculatorul vechi porni.

[12] Data de 8 mai 1945 reprezintă ziua în care Norvegia a fost eliberată de ocupaţia germană.

— Vom începe cu cele mai simple întrebări, spuse el, şi îi oferi bărbatului o ceaşcă de cafea, pe care acesta o refuză politicos.

— Când v-aţi cunoscut?

— Nu-mi amintesc exact. Am o soră mai mică prietenă cu Agnes. Dar nu ne-am dat întâlnire până când n-a crescut. În acel sens, mă refer.

Părea puţin confuz, dar Billy T. îi zâmbi încurajator.

— Înţeleg. Când v-aţi căsătorit, vă amintiţi?

— În 1972. Agnes avea douăzeci şi doi de ani şi deja începuse să lucreze cu copiii. Dintotdeauna a lucrat cu copiii. Eu aveam… douăzeci şi şapte. Dar am fost şi logodiţi o vreme. Cam un an. Apoi s-a născut Petter în 1976 şi Joachim în ’78. Amanda a venit pe lume în februarie 1991.

— O surpriză târzie, s-ar putea spune!

— Da, dar una planificată!

Acum bărbatul zâmbi pentru prima dată.

— Probleme în mariaj?

Billy T. se simţea prost, dar trebuia să-şi facă datoria. Bărbatul prevăzuse întrebarea, aşa că suspină profund şi se pregăti de răspuns, aşezându-se mai bine pe scaun.

— Nu mai multe ca alţii, bănuiesc. Am avut şi noi suişurile şi coborâşurile noastre. Dar te plictiseşti de toate astea la un moment dat, mă gândesc. Dar noi îi aveam pe copii, aveam casa şi prietenii comuni şi toate cele. În ultima vreme am fost… pe un coborâş. Ea avea probleme la serviciu, bănuiesc, dar nu ştiu care erau acelea. Nu m-am priceput niciodată să o susţin. Nici nu ştiu exact…

Acum îi dădură lacrimile. Încercă din răsputeri să se adune, dar scoase un suspin ascuţit, aproape şuierător. Billy T. îl lăsă să scoată din buzunar o batistă elegantă, pentru bărbaţi şi proaspăt călcată. Îşi suflă nasul cu putere şi se şterse la ochi.

— Nu ne certam prea mult, continuă el într-un final. Mai degrabă nu ne vorbeam. Ea părea atât de distantă şi groaznic de irascibilă. În unele seri atmosfera era atât de apăsătoare, încât am crezut că e la menopauză, chiar dacă avea doar patruzeci şi cinci de ani.

Îl săgetă cu privirea pe poliţist, cerşindu-i parcă înţelegerea, şi primi un răspuns pe măsură.

— Femeile pot fi dificile, confirmă Billy T, cu sau fără menopauză. Ea voia să divorţeze?

Expresia bărbatului se întunecă. Îşi împături cu atenţie batista şi o puse în buzunarul de la piept. Apoi îşi drese vocea, îşi schimbă poziţia şi-l privi pe poliţist drept în ochi. Văduvul pasiv, îmbrăcat în gri, adoptase o postură aproape agresivă.

— Cine susţine aşa ceva?

Billy T. îşi ridică braţele în semn de nedumerire, spunând:

— Nimeni. Nimeni nu a declarat aşa ceva. Am întrebat doar.

— Nu, nu urma să divorţăm.

— Dar s-a pus vreodată problema divorţului? A menţionat *ea* acest lucru?

— Nu.

— Nu?

— Vă spun că nu.

— N-a pomenit niciodată divorţul? Niciodată, în douăzeci de ani de suişuri şi coborâşuri?

— Nu, nu a făcut asta niciodată.

— Bine.

Billy T. se dădu bătut şi deschise un sertar de la birou în care domnea dezordinea. Găsi repede o coală A4 pe care o aşeză în faţa lui pe birou şi o împinse către bărbat.

Faţa acestuia deveni cenuşie.

— De unde ai luat asta? întrebă el scurt, împingându-i foaia înapoi lui Billy T.

— De la Vestavik, normal. Acestea sunt informaţii de interes public. Registrele firmei, registrul populaţiei, toate informaţiile se găsesc acolo.

Îşi ridică mâinile lungi într-o parte.

— Suntem o agenţie publică. Obţinem toate informaţiile de care avem nevoie.

Din actul respectiv reieşea că magazinul de haine bărbăteşti Gregusson, acolo unde soţul lui Agnes Vestavik era manager, era o afacere de familie, şi încă una foarte solidă. Afacerea deţinută de familie era proprietatea integrală a lui Agnes Vestavik, născută Gregusson. Ea nu avea fraţi şi, după ce tatăl ei a murit în 1989, toate acţiunile au fost transferate către Agnes. Chiar dacă tatăl ei, un bărbat religios şi cu principii sănătoase, nu stabilise niciun fel de condiţii în testament, Agnes pusese stăpânire pe toată treaba după ce se consfătuise cu avocatul familiei. Nu puteai niciodată să ştii ce-ţi aduce viitorul. Magazinul genera dividende anuale frumuşele, în vreme ce salariul managerului general rămăsese acelaşi în ultimii ani. Şi nu era deloc impresionant.

— Exact! Niciodată n-a fost un secret, i-o reteză Vestavik. Locul meu de muncă era asigurat, indiferent dacă ne-am fi despărţit sau nu. Există legi în privinţa aceasta la noi în ţară.

— Locul de muncă, da, spuse Billy T. calm. Dar casa i-ar fi revenit ei. Casa ei din copilărie, nu-i aşa?

Se făcu liniște în cameră. Dinspre hol răzbăteau slab strigăte și râsete. Prin fereastră se auzea vocea unui deținut proaspăt eliberat care împărțea înjurături în stânga și-n dreapta – adresate oamenilor și obiectelor deopotrivă. Mai ales polițiștilor. Zumzăitul fin al calculatorului părea că tot crește în intensitate.

— Deci tu crezi că eu am omorât-o? izbucni văduvul, cu degetul arătător tremurând de indignare îndreptat către Billy T. Pentru o casă crezi că aș fi eu în stare să-mi ucid soția cu care sunt de douăzeci și trei de ani, mama copiilor mei?! Pentru o simplă casă?!

Înfuriat, se aplecă deasupra biroului și dădu cu pumnul în masă. Nu știa dacă să se ridice sau să rămână așezat. Rămase pe scaun, așezat pe margine, ca și cum ar fi fost pe picior de fugă.

— Eu nu cred nimic, Vestavik. Nici nu insinuez nimic. Eu indic câteva circumstanțe care sunt atât de interesante, încât nu le putem lăsa deoparte. Nu este vorba doar de casă. Există venituri semnificative de la magazin și asta este tot munca lui Agnes din timpul căsniciei. Adevărul este că tu nu deții nici măcar un cuișor din toată afacerea sau, mai bine spus, tu *nu deții* nici măcar un cui. Presupun că acum vei intra în posesia întregii averi. Nu există niciun testament, nu-i așa?

Bărbatul își scoase iar batista, dar nu se mai arătă foarte meticulos în manevrarea ei, de data aceasta. Nodurile degetelor i se făcură albe de la forța cu care strângea materialul.

— Bineînțeles că nu există niciun testament. Nimeni nu a planificat moartea lui Agnes. În plus, nu eram pe cale să divorțăm.

Brusc își dădu seama câtă logică avea remarca lui și insistă pe aceeași idee:

— Exact! Ea nu și-a scris testamentul! Asta demonstrează că nu eram nici măcar certați, darămite pe cale să divorțăm. Dacă ar fi avut astfel de planuri, în mod cert s-ar fi asigurat că nu îmi va reveni mie totul. În plus, nu aveți absolut deloc dreptate.

Se întrerupse brusc și păru să ezite înainte de a arunca asul din mânecă pe masă.

— Trebuie să împart totul cu copiii mei. Nu se poate să fii proprietar exclusiv în cazul bunurilor deținute în comun.

— Dar copiii tăi nu te dau afară din casă, nu? întrebă Billy T. sarcastic, punându-și palmele pe masă și înclinându-se spre cel audiat.

Izbucnirea lui ascundea, într-o oarecare măsură, enervarea pentru că se înșelase.

Cineva bătu tare și repetat la ușă. Văduvul se sperie și căzu la loc pe scaun. Hanne Wilhelmsen intră, întinse mâna către bărbat și se prezentă.

— A fost cumplit ce s-a întâmplat cu soţia ta, spuse ea calm. Vom face tot posibilul să facem lumină în acest caz.

— Atunci trebuie să căutaţi în altă parte decât în cadrul familiei, spuse omul destul de acrit, dar, cu toate acestea, era dezarmat de atitudinea prietenoasă a inspectorului de poliţie.

— Ah, ştiţi, spuse Hanne pe un ton prin care parcă îşi cerea scuze, întrebările poliţiei pot părea destul de crude, dar într-un asemenea caz trebuie să urmăm toate pistele. Sunt sigură că ne înţelegeţi. Dar e ceva obişnuit şi, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede puteţi, dumneavoastră şi familia, să încercaţi să treceţi peste această întâmplare tragică.

El părea să se fi calmat. Hanne Wilhelmsen schimbă câteva cuvinte cu Billy T. şi dispăru.

Interogatoriul a durat încă două ore şi s-a desfăşurat în termeni prietenoşi. Billy T. află că bărbatul era destul de bine cunoscut la casa de copii; fusese şi el acolo de câteva ori. Cele două case erau la o distanţă de-o azvârlitură de băţ şi Agnes lucrase acolo vreme de doisprezece ani. La cină, în seara crimei, ea spusese că urma să vină mai târziu acasă. Niciunul dintre copiii mai mari nu era acasă – cel mai mare se mutase de acasă şi mergea la colegiul[13], în timp ce Joachim, în vârstă de şaisprezece ani, era într-o tabără cu colegii. Agnes însăşi o culcase pe Amanda înainte de a se întoarce la cămin pe la nouă şi jumătate. Îl rugase să nu o aştepte, era posibil să vină târziu. El s-a uitat puţin la televizor şi s-a culcat la ora obişnuită, pe la miezul nopţii. Amanda dormea de obicei fără întrerupere toată noaptea, dar chiar în noaptea aceea s-a trezit din cauza unui coşmar şi fusese atât de înspăimântată încât o lăsase să doarmă cu el în patul dublu. Niciunul nu se trezise înainte de ora patru, când la uşă apăruse un preot. El nici nu dăduse, nici nu primise vreun telefon toată seara. Nu-şi amintea, acolo pe moment, la ce emisiune se uitase la televizor, dar după ce Billy T. îi dăduse ghidul TV pentru seara respectivă, reuşi să facă un rezumat veridic al unui film de pe TV3.

— Încă ceva, adăugă Billy T. la final.

— Ce anume?

— Mai este ceva ce crezi că ar avea însemnătate pentru cazul nostru? întrebă Billy T. nerăbdător.

— Mda. Ar fi un lucru.

[13] Folkehøyskole – formă de învăţământ care urmează după treisprezece clase de învăţământ de bază şi oferă specializări în domenii diverse. (n.tr.).

Își scoase portofelul și căută o foaie care, în mod evident, nu era acolo. Apoi îl puse la loc în buzunarul de pe interiorul hainei și oftă. Părea că nu este sigur dacă ar trebui să povestească la ce se gândea.

— Au fost retrași niște bani, începu el ezitând.

— Bani?

— Din cont. Știu din extrasul de cont. Nu știu de unde și cine a scos banii. Dar în aceeași zi au fost preschimbate și trei cecuri de câte zece mii fiecare.

— Treizeci de mii de coroane?

— Da!

Trăgându-se de lobul urechii, Billy T. se uită în jos.

— Din contul personal al lui Agnes. Înțelegi tu, noi avem cont comun, dar ea mai are unul personal. Dar eu am deschis, bineînțeles, și extrasul ei bancar care a venit ieri.

Văduvul părea foarte rușinat că umblase în corespondența soției. Billy T. îi spuse că era în regulă.

— Aveți idee pentru ce ar fi folosit banii?

Vestavik scutură din cap și oftă adânc.

— Dar e posibil ca după aceea să fi înghețat contul. Nu am reușit să aflu asta încă. Poate cecurile au fost furate?

— Poate că da, spuse Billy T. gânditor. Ca să fie totul conform regulamentului, ne dai acordul tău ca să cercetăm acest aspect?

— Bineînțeles!

După ce interogatoriul a fost scos la imprimantă și a fost semnat de cel anchetat, Billy T. l-a condus afară din clădirea gri de beton. Dădu repede mâna cu văduvul înainte să urce trei trepte odată și se grăbi să intre în biroul lui Hanne Wilhelmsen fără să bată la ușă.

— Ce naiba, Hanne! spuse el pe un ton resemnat. Ar trebui să știi mai bine decât mine că nu se cade să dai buzna în mijlocul unei audieri. Dacă aș fi fost chiar în mijlocul unei mărturisiri?!

— Dar nu erai, îi răspunse ea calm. Ascultam la ușă. Cert este că erați pe punctul de a vă certa. Atunci a trebuit să intru, știi, ca să mai detensionez atmosfera. A fost de ajutor?

— Mda, de fapt, da.

— Vezi? Poate fi șters de pe listă?

— Nu, nu încă. Pare să aibă un alibi destul de puternic. În plus, ar fi avut nevoie de mult mai multe motive ca să o omoare pe cucoană – aici are dreptate. Au o fetiță care abia a făcut patru ani și doi băieți mari. Eu mă îndoiesc, dar în mod cert nu-l putem elimina încă.

— Uciderea soției nu este ceva atât de neobișnuit, spuse Hanne și se uită undeva în gol. Chiar din contră, omuciderile apar, de regulă, de pe urma relațiilor tensionate dintre criminal și victimă.

— Dar în cazul acesta ar fi fost o crimă cu premeditare, Hanne. Atunci tipul ar trebui să fie cu mult sânge rece, iar mie nu mi s-a părut așa, chiar dacă relația dintre ei s-a deteriorat. Mi se pare că acestei femei i s-au furat treizeci de mii de coroane după ce i-a fost sustrasă cartea de cecuri și ea nu i-a suflat o vorbă soțului ei despre asta.

— Ce vrei să spui?

— Ai auzit ce am spus. El a deschis plicul primit ieri de la bancă și în aceeași dată au fost eliberate trei cecuri de câte zece mii fiecare. După aceasta, nu a mai fost retras niciun ban.

Se priviră îndelung.

— El a făcut asta oare și și-a dat seama că ne vom da seama la un moment dat? Și apoi a fost destul de prevăzător încât să ne spună?

— Mă îndoiesc. El însuși părea nedumerit.

Hanne se ridică, stinse o țigară și încercă în zadar să-și înăbușe un căscat.

— Vom vedea. Verifică ce au găsit ceilalți. Roag-o pe Tone-Marit să cerceteze dispariția banilor. Mâine-dimineață te prezinți la mine. Eu o întind!

•••

Odd Vestavik se simțea năclăit de transpirație. Lărgi marginile gulerului și trase de centura de siguranță, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă, dar nimic nu părea să-l ajute.

Fusese înlăturat ca suspect atunci când venise vorba despre proprietate. Ar fi trebuit să le povestească. Pe de altă parte, și-ar fi săpat singur groapa, dacă le-ar fi spus că Agnes, cu doar trei săptămâni în urmă, îl abordase în mod surprinzător cu un nou contract nupțial. Acel document prevedea că toate bunurile ei ar fi devenit patrimoniu matrimonial[14] în cazul în care ea ar fi murit. Scria negru pe alb „în caz de deces". Și „decedată". I se păruse ciudat că nici măcar juriștii nu îndrăzneau să folosească acel cuvânt odios, „moarte". Pentru că Agnes așa era acum – moartă.

Trimisese hârtia spre registratură chiar cu două zile înainte de moartea lui Agnes. Era surprins că poliția nu știa despre ea. Documentul sigur zăcea și acum într-o cutie de la biroul de registratură. Cât durau lucrurile de acest gen?

[14] Felleseie (norvegiană) este un termen juridic care se referă la proprietatea matrimonială. Conceptul este similar regimului separației de bunuri din dreptul românesc, însă atât timp cât există căsătoria. În caz de divorț, bunurile se supun partajului, fiind considerate bunuri comune.

Vor descoperi într-o zi. Atunci va fi suspect că nu spusese nimic despre actul respectiv.

Reduse viteza şi se trezi claxonat cu nervozitate de maşina care era în spatele lui. Se gândea să facă acum cale întoarsă. Minţise poliţia.

Apoi acceleră din nou şi-şi continuă drumul spre casă. Poate că nu vor afla niciodată. În orice caz, era mult, mult prea obosit ca să reevalueze situaţia acum.

Trebuia să se gândească peste noapte.

Dar nu-i dădea pace gândul la cele treizeci de mii de coroane.

•••

Maren preluase în totalitate conducerea. A fost ceva care a venit de la sine. Atât angajaţii, cât şi copiii o vedeau acum ca pe noua directoare, fără formalităţi şi fără proteste. Chiar dacă Terje revenise cu jumătate de normă pe caz de boală, dar nu ridicase nicio obiecţie. Copiii şi-au reluat rutina zilnică incredibil de repede: se jucau şi se certau, făceau teme şi mâncau şi doar Kenneth părea îngrijorat de faptul că o femeie a fost înjunghiată cu brutalitate la doar câţiva metri de dormitorul lui. El verifica şi reverifica seară de seară dacă nu era cumva vreun criminal sau vreun hoţ în camera lui sau sub pat, sau în dulapuri, chiar şi într-o cutie pentru jucării în care nu s-ar fi putut ascunde decât un copil foarte mic. Sau poate un micuţ dragon extrem de periculos. Angajaţii îl lăsau răbdători să-şi îndeplinească tot ritualul înainte de a se întinde lângă el până când adormea.

Olav dispăruse de trei zile. Era căutat de poliţie în toată partea de est a ţării. Oamenii legii erau foarte îngrijoraţi.

— Totuşi, nu păreau să creadă că există o legătură între dispariţia lui şi cazul de omucidere, spuse Maren Kalsvik, bătând ritmic cu un creion în măsuţa de cafea din camera de zi. De fapt, cred că este ceva ciudat la mijloc. O echipă se ocupă de dispariţie şi o altă echipă, total diferită, anchetează crima.

Terje Welby suspină descurajat.

— Ei nu înţeleg că un băiat de doisprezece ani nu poate lua viaţa cuiva, spuse el. În orice caz, nu aşa, cu un cuţit imens.

— Dacă un copil ar dori să ucidă, nu ar fi în niciun caz cu o armă de foc, comentă ea sec, apoi se ridică şi se îndreptă spre o uşă mare, dublă, din lemn, cu o oglindă, care separa „camera frumoasă” de salonul de zi.

Apropie uşile până când ele se uniră cu un mic pocnet. Apoi se aşeză la loc pe canapea, luă din nou creionul şi-l puse între dinţi, gânditoare. După ce muşcă din el cu forţă de câteva ori, creionul se rupse în două.

— Mă tot gândesc la un lucru, Terje, spuse ea încet, scuipând câteva bucăţele de creion.

Puse jos creionul, mai scuipă câteva resturi, îşi fixă privirea asupra colegului ei şi continuă:

— Unde au dispărut toate hârtiile doveditoare din sertar?

El reacţionă spontan, roşind violent. Broboane de sudoare începură să se formeze deasupra buzelor lui încordate.

— Hârtii? Ce fel de hârtii?

Şuieră cuvintele printre dinţi şi aruncă o privire temătoare spre uşile închise.

— Hârtiile care dovedeau ceea ce ai făcut, spuse Maren. Documentele pe care Agnes le-a adunat pentru cazul acela.

— Dar ea nu ştia nimic!

Disperarea i se întipări pe faţă. Avea o mină bolnăvicioasă. Făcu o mişcare bruscă şi durerea îl săgetă atât de tare încât scânci.

— Spate afurisit, mormăi el şi se aşeză la loc pe scaun. Trebuie să mă crezi, Maren, ea nu ştia nimic!

— Minţi!

Îşi exprimă acuzaţia ca pe un adevăr incontestabil, imuabil şi care nu lăsa loc de discuţii. Ea zâmbea din când în când; un zâmbet obosit, lipsit de bucurie, ca o grimasă, ce îi exprima atât lehamitea, cât şi nervozitatea.

— Ştiu că minţi! Agnes a aflat despre delapidare sau despre delapidări, mai bine spus. Pot să îţi dau toate detaliile, dar nu cred că este necesar. A fost foarte supărată, chiar furioasă.

Părea atât de contrariat, încât ea se miră de varietatea registrului sentimentelor omeneşti. Ea se înşela. El gâfâia şi încerca să respire, iar vocea îi deveni subţire când întrebă:

— *Ţi-a spus ea asta*?

Trecură câteva secunde apăsătoare înainte ca Maren să-i răspundă. Ea privi afară pe fereastră, la zăpada ce începuse din nou să cadă, cu fulgi mari şi umezi, dar care se vor topi imediat ce vor atinge pământul. Dădu încetişor din cap şi se întoarse către Terje.

— Nu, de fapt, nu ea mi-a spus asta. Cu toate astea, eu sunt convinsă. Ştiu că deţinea dovezi. Nu a fost foarte dificil să le obţină, dacă a căutat cu atenţie prin registrele contabile. Hârtiile erau în sertarul acela încuiat. Şi hârtiile acelea nu mai erau acolo atunci când a venit poliţia. Dacă le-ar fi descoperit, ai fi fost arestat de mult. Cu toate acestea nu eşti. Nici măcar nu te-au interogat.

Ultima propoziţie fusese rostită pe un ton întrebător. El dădu aprobator din cap.

— Şi de ce nu sunt? E vreo formă de teroare psihologică sau ce?

Acum era rozaliu la chip şi transpirat. Firele de barbă se încreţiseră din cauza umezelii şi în dreptul urechii stângi i se prelingeau trei picături de sudoare.

— Dar am pus majoritatea lucrurilor în ordine, Maren! Îţi şi spusesem! Doamne, dar nu este vorba de nişte sume mari!

— Ca să fiu sinceră, Terje, eu cred că poliţia se va sesiza neapărat din cauza sumelor.

Ea îşi ridică mâinile descurajată şi îi aruncă o privire condescendentă.

— Dar le-am pus pe aproape toate în ordine! Sunt *perfect* convins că Agnes nu ştia nimic. Nu avea nici cea mai mică bănuială! Dar ştia altceva, Maren. Ştia altceva… ceva care…

Dar nu-şi mai continuă ideea.

Maren Kalsvik se lăsă pe spătarul scaunului cu un aer teatral. În camera de zi, se auzeau câţiva copii râzând şi făcând gălăgie. De la etaj se auzea duduitul înfundat a combinei muzicale a lui Raymond. Prin fereastră se vedea zăpada căzând tot mai deasă şi mai deasă şi aveai impresia că e destulă ca să se aştearnă. Vremea avusese nişte variaţii foarte mari – de la temperaturi foarte scăzute la temperaturi foarte ridicate.

Terje era ca un copil prins asupra faptului, se gândi ea. *Neagă prea vehement, mai ales că este o persoană foarte deschisă.* Ea îi surprinse privirea şi se uită în ochii lui.

— Terje, eu *ştiu* că Agnes ştia. Şi tu ştii la fel de bine. Eu *ştiu* că avea documente. Şi tu ştii asta. Eu sunt prietena ta, ce naiba!

Ultimele cuvinte fură rostite accentuat şi fură întărite printr-o lovitură puternică în masă.

— Hârtiile erau acolo înainte de moartea lui Agnes şi au dispărut până să apară poliţia. Atunci există o singură posibilitate: tu ai fost acolo şi le-ai luat cândva, în seara sau în noaptea aceea. Nu poţi să recunoşti atâta lucru?

El era paralizat pe scaun.

Ea se ridică şi se întoarse cu spatele la el. Brusc se răsuci la loc.

— Te pot ajuta, Terje! Doamne, chiar *pot* să te ajut! Nu vreau să te ia poliţia pentru ceva ce nu ai făcut! Am lucrat cot la cot aici în fiecare zi, am mâncat împreună, am discutat şi aproape că am locuit împreună, Terje! Dar dacă va trebui să îmi asum responsabilitatea pentru asta…

Ea gesticulă, îşi dădu ochii peste cap şi bolborosi ceva ce el nu auzi.

— Sincer, eu practic am ascuns informaţii faţă de poliţişti. Nu pot fi trasă la răspundere decât dacă ştiu ce s-a întâmplat. Nu înţelegi? Nu mai trebuie să mai minţi! Nu pe mine!

El îşi adună forţele, inspiră şi expiră profund şi repede de trei ori.

— Am fost aici, şopti el. Am fost aici în jurul orei douăsprezece. Urma să iau hârtiile din sertar, dar de fapt voiam să văd ce ştia ea! Doar ceea ce ştia, Maren! Atunci când am văzut-o moartă pe scaun, am fost completamente şocat.

El îşi ascunse mâinile în faţă şi-şi legănă corpul uşor.

— Tu *trebuie* să mă crezi, Maren!

— Dar sigur nu ai fost atât de şocat încât să nu fi putut să iei hârtiile cu tine, spuse Maren calm.

Ea se aşeză din nou, trecându-şi neîncetat mâna dreaptă prin breton.

— Nu, ce era să fac? Dacă poliţia le-ar fi găsit, eu aş fi fost primul pe lista făptaşilor!

Glenn dădu buzna prin uşa dublă. Terje, speriat, dădu cu piciorul în masa din faţa lui.

— Ce… drăcie! strigă el cu dinţii strânşi şi se întoarse brusc spre băiatul care ceruse bani ca să meargă la cinema. De câte ori să-ţi spun să baţi la uşă când intri într-o încăpere? De câte ori ţi-am spus?

Scos din minţi, îl prinse pe băiatul de paisprezece ani de un braţ şi-l strânse cu putere. Glenn scânci şi încercă să se elibereze.

— Dă-mi drumul, se rugă el. Ai înnebunit sau ce?

— Sunt *sătul până-n gât* de tine, pentru că faci numai ce vrei tu peste tot! izbucni Terje, dându-i drumul brusc băiatului şi împingându-l dur către perete. Calmează-te odată!

— Minus zece coroane din banii de buzunar, bombăni băiatul, masându-şi mâna stângă. Voiam doar bani pentru cinematograf!

Maren fusese martoră la întreaga scenă cu o uimire care o lăsase stană de piatră. Dar îşi reveni şi îl săgetă pe Terje cu o privire tăioasă, apoi îl scoase pe Glenn afară din cameră, dându-i o bancnotă de cincizeci de coroane.

— E bolnav sau ce?

— Îl doare spatele, spuse ea împăciuitor. Este şi el foarte supărat din pricina lui Agnes, aşa cum suntem toţi. Ce film vrei să vezi?

— *Clientul.*

— E cu multă violenţă?

— Nu. Nu este mai violent decât filmele poliţiste obişnuite, bănuiesc.

— Bun. Să vii direct acasă. Distracţie plăcută!

Băiatul zise ceva pe hol în timp ce îşi masa teatral mâna amorţită. Maren se întoarse şi închise uşa din nou. După o scurtă ezitare, luă o cheie veche şi neagră, atârnată de pe un cui de lângă tocul uşii, o introduse în yala clasică şi o roti. Se auzi un scrâşnet de metal pe metal, deoarece cheia fusese folosită

doar de câteva ori în ultimii ani. Apoi se cufundă din nou în fotoliul[15] tapițat. Fusese puternic afectată de evenimentele din ultimele zile, dar se simțea mai însufleţită şi mai hotărâtă. Terje văzu schimbarea şi căpătă o fărâmă de speranţă.

— Deci nu vei spune nimic poliției?

Avea noroc. Nu doar că minţise, atât despre faptul că rămăsese acasă într-un moment critic, cât şi despre faptul că Agnes nu ştia nimic despre delapidările din conturile bancare. Minţise şi despre documentele din sertarul directoarei. Acum părea pe punctul de a claca şi de a cere ajutor.

— De ce ai minţit, Terje? Nu ai avut încredere în mine?

Îşi luă privirea de la ea şi îşi găsi în schimb un punct fix, undeva deasupra capului ei. Rămase astfel, cu mâinile aşezate pe braţele fotoliului şi cu degetele încleştate pe margine, de parcă ar fi fost pe un scaun stomatologic. Nu-i răspunse.

— Trebuie să ştiu exact ce s-a întâmplat. Despre banii care lipseau voia Agnes să vorbească în acea zi cu tine? De asta începuse discuţiile de evaluare anuală? Ştia despre hârtii?

— Nu, şopti el într-un final. Nu, nu mi-a arătat hârtiile, ci mi-a spus doar că a descoperit nişte nereguli şi că era foarte supărată. Mi-a fluturat prin faţă nişte documente, care, am presupus eu atunci, erau legate de mine. M-a rugat să…

Îşi trase picioarele sus pe scaun, cu obrajii sprijiniţi pe genunchi, ca un copil sau mai degrabă ca un fetus deformat. Când îşi reluă firul povestirii, vocea lui era neclară şi greu de înţeles.

— Mi-a spus că va trebui să dau o declaraţie în scris înainte să se întâmple ceva. Trebuia să i-o dau în ziua următoare, adică, a doua zi după ce… a murit.

Brusc îşi lăsă picioarele să cadă din nou pe podea. Nu plângea, dar pe chip i se citeau nişte grimase pe care Maren nu le mai văzuse înainte. Ticuri nervoase îi cuprinseră gura într-o fracţiune de secundă şi ochii păreau să-i dispară în orbite. Într-o secundă, lui Maren i se făcu frică.

— Terje! Terje, revino-ţi!

Ea se ridică de pe scaun şi se aşeză pe măsuţa dintre ei. Încercă să-l prindă de mână, dar el nu voi să dea drumul braţelor fotoliului. Atunci ea îi puse mâna dreaptă pe picior. Observă că era neobişnuit de fierbinte şi simţi cum căldura răzbătea prin pantaloni şi cum mâna ei transpiră în câteva secunde.

---

[15] Ørelappstol – în norvegiană face referire la un tip de fotoliu care are la tetieră, o formă rotunjită, ca nişte urechi.

— Nu voi spune nimic la poliție, dar trebuie să știu ce s-a întâmplat. Înțelegi și tu de ce. Astfel voi evita să spun ceva greșit.

Privirea lui își reveni, respirația i se calmă și ea văzu că tendoanele mâinii nu-i mai erau albe ca varul.

— Vreau doar să știu ce descoperise. Din câte știu eu, ar fi putut să descopere doar o mică sumă delapidată. Și restul sumelor au fost puse la loc, înțelegi. Eu doar voiam să… Ea era deșteaptă și voia să știe versiunea mea prima dată.

— Ești sigur că era moartă atunci când ai fost tu acolo?

— Sigur?

Acum se uită fix în ochii ei, neîncrezător.

— Avea un cuțit enorm înfipt între omoplați și nu exista niciun semn că ar mai respira. Cred că asta se întâmplă când ești mort.

— Dar ai verificat? I-ai luat pulsul, te-ai gândit să-i faci respirație gură-la-gură? Mai era caldă, spre exemplu?

— Nu m-am atins de ea. Bineînțeles că nu. Eram în stare de șoc. Singurul lucru la care m-am gândit a fost să-mi revin, să iau foile și să plec naibii de acolo.

— Sertarul era descuiat?

— Nu, era încuiat. Dar cheia era la locul ei, sub ghiveci.

— Ai știut despre cheie? întrebă ea, puțin surprinsă.

— Da, știam despre cheie de câțiva ani. Am surprins-o odată, din greșeală. O ascunzătoare destul de proastă. De departe primul loc în care caută cineva. Știai asta?

Ea nu-i răspunse, dar se ridică și se duse la geam din nou. Întunericul se lăsase ca o perdea vâscoasă peste grădină, cu un model neregulat de nuanțe de gri și negru. Ea își strânse mai tare tunica și-și dădu seama că e momentul ca micuții să se uite la televizor.

— Poliția nu te-ar fi crezut, spuse ea către reflexia lui din geam. Și eu am probleme. Exact așa cum și tu minți.

— Ai mințit, o corectă el cu o voce ternă. Te înțeleg. Nu mă pot aștepta să mă crezi. Dar așa a fost, Maren! Nu am ucis-o eu.

Îl lăsă pe el să aibă ultimul cuvânt, dar îi aruncă o privire pe care el nu o putu descifra. Ea pornise deja către Kenneth și gemeni ca să le țină companie la televizor.

•

„Poliția din Oslo caută un băiat de doisprezece ani, pe nume Olav Håkonsen, care a dispărut de acasă marți seara. Băiatul era îmbrăcat în jeanși, jachetă albastru-închis și pantofi de sport".

— Doamne, credeam că la Dagsrevyen nu se mai anunţă dispariţii de genul acesta, izbucni Cecilie Vibe din poziţia ei obişnuită de vineri seara, cu spatele rezemat pe sofa.

O fotografie neclară şi aproape nefolositoare a băiatului însoţea anunţul dispariţiei pe care îl citea cu o voce cântată şi neutră o femeie palidă, cu faţă ovală şi fără trăsături distinctive.

— Au făcut o excepţie, adăugă Hanne, indicându-i printr-un semn cu mâna să tacă.

„Băiatul are circa 1,58 metri înălţime şi este foarte solid. Informaţiile pot fi transmise la Poliţia Oslo sau la cea mai apropiată secţie de poliţie".

Apoi doamna aceea frumos îmbrăcată trecu la un alt subiect – despre o pisică cu două capete care s-a născut în California.

— Solid… solid, spuse Hanne. Din câte am înţeles eu, băiatul era foarte gras.

Mută la canalul TV 2, acolo unde o femeie cu părul negru zâmbea şi vorbea despre nimicuri. Apoi mută înapoi la NRK.

— Gâdilă-mă la tălpi, o rugă ea, ridicându-şi picioarele în poala lui Cecilie.

— Oare unde o fi dispărut băiatul? întrebă Cecilie, lăsându-şi mâinile să alunece în sus şi în jos pe tălpile lui Hanne.

— Nu ştim exact. Lucrurile arată din în ce în mai rău. Eram siguri că va ajunge acasă la mama lui într-un fel sau altul, dar nu a reuşit asta încă. Sau nu a putut. Scoate-mi şosetele!

Cecilie îi scoase şosetele albe şi continuă cu aceleaşi mişcări.

— Credeţi că i s-a întâmplat ceva?

— Mda, se poate. Dacă băiatul n-ar fi fugit de unul singur, încercând să se ascundă, n-am fi fost atât de speriaţi. Ne temem să nu fie un alt caz similar cu cel al lui Therese[16]. Dar el se ascunde pe undeva. Are doisprezece ani şi probabil că va rezista o vreme. Presupunem că a plecat de bunăvoie. Este puţin probabil să fi fost expus vreunei crime. Dacă plecăm de la supoziţia că nu el a omorât-o pe femeia de la casa de copii, şi noi aşa credem, atunci dispariţia nu are nimic de-a face cu crima. El ameninţase că va fugi încă de când a venit. Dar, în mod cert, suntem îngrijoraţi. De exemplu, ar fi putut să vadă sau să audă ceva. *Asta* am vrea noi să aflăm. Dar… un fugar de doisprezece ani nu este ceva bun în orice caz. Nu te opri!

Cecilie reîncepu să o gâdile, fără chef.

[16] Cazul Therese Johannessen, din 1988, când fetiţa de nouă ani a dispărut. Criminalul nu a fost găsit. Aşa-numitul Thomas Quick a fost cel care a mărturisit că ar fi ucis-o, dar nu există nicio dovadă în acest sens.

— Oare cum este viaţa la un astfel de centru pentru copii? Nici nu credeam că mai există astfel de centre. Şi de ce au spus la televizor că a dispărut „de acasă”?

— Probabil că nu voiau să-l stigmatizeze prea tare, mă gândesc… Casa aceasta arată aproape ca o casă obişnuită, dar mult mai mare. Foarte plăcută, de altfel. Copiilor părea să le meargă bine acolo. Cu siguranţă nu mai există multe case de acest gen, pentru copii. Instituţia care se ocupă de creşterea copiilor[17], aşa cred că se numeşte. Majoritatea copiilor sunt plasaţi în familii adoptive.

Cecilie începu să o atingă mai apăsat, lăsându-şi degetele să alunece în sus pe piciorul lui Hanne, până sub pantaloni. O versiune batjocoritoare a compoziţiei lui Grieg se auzi de la televizor, semn că începea emisiunea „Prin Norvegia”. Hanne luă din nou telecomanda, de data aceasta ca să dea sonorul mai încet. Se aşeză mai sus pe sofa, fără să-şi lase picioarele în jos, şi se aplecă spre iubita ei. Se sărutară încet, cald şi senzual.

— Noi de ce nu avem copii? îi şopti Cecilie lui Hanne.

— Putem să încercăm să facem unul chiar acum, zâmbi Hanne.

— Nu glumi!

Cecilie se retrase şi-i dădu jos picioarele lui Hanne. Hanne îşi umflă obrajii în mod teatral.

— Nu acum, Cecilie. Nu vreau să discutăm despre asta acum.

— Atunci când?

Se priviră. Un război vechi, aproape dat uitării, stătea să izbucnească din nou.

— Niciodată. Am încheiat această discuţie. S-a stabilit.

— Sinceră să fiu, Hanne, s-a stabilit în urmă cu mulţi ani. Şi ţi-am spus foarte clar atunci – este doar o decizie *temporară.* Acum avem aproape treizeci şi şase de ani. Ceasul meu biologic sună din ce în ce mai tare.

— Al tău? Ceasul tău biologic? Ha!

Hanne o mângâie pe Cecilie pe obrazul neted, moale şi lipsit de riduri, cu excepţia liniilor foarte fine, desenate pe sub ochi. Nu era doar frumoasă, dar se şi ţinea extrem de bine. Cei care nu le cunoşteau de mult erau convinşi că Hanne era cu câţiva ani mai în vârstă decât partenera ei. De fapt, era cu şaisprezece zile mai tânără. Mâna ei coborî spre sânii lui Cecilie.

— Nu, nu face asta, spuse Cecilie enervată, dându-i mâna la o parte. Dacă vrem să facem copii, trebuie să luăm o decizie. Putem să ne punem de acord în seara aceasta, la fel de bine ca în oricare alta.

---

[17] Oppvekstinstitusjon – Instituţie similară cu Direcţia Generală de asistenţă socială şi protecţia copilului. În Norvegia, copiii sunt daţi în îngrijirea unor familii adoptive de cele mai multe ori. Doar foarte puţini copii sunt luaţi în case de copii (barnehjem, în norvegiană).

— Nu, nu putem. Gândeşte-te!

Hanne luă sticla de bere şi-şi turnă în pahar. Mişcarea fuse atât de bruscă, încât spuma dădu pe dinafară şi berea se vărsă pe masă, ameninţând să se prelingă pe marginea mesei şi să ajungă pe covor. Trase o înjurătură şi se duse cu paşi apăsaţi ca să aducă o cârpă. Berea deja desenase o pată închisă la culoare pe covorul galben atunci când se întoarse ea şi-i luă câteva minute bune ca să-l cureţe. Cecilie nu mişcă un deget ca să o ajute. În schimb se prefăcea că urmăreşte cu deosebit interes povestea unui bărbat care îşi luase doctoratul la latină la vârsta de nouăzeci şi trei de ani şi care era pasionat de sculpturile în lemn.

— Această seară *nu* este la fel de bună ca oricare alta, şuieră Hanne. Am avut o săptămână obositoare, mi-a fost dor de tine, m-am bucurat că vom petrece o seară plăcută acasă, am aşteptat să fim împreună şi nu am energie să mă cert. În plus am hotărât cu mulţi ani în urmă să nu facem copii.

Trânti cârpa cu putere şi picăturile de bere zburară deasupra mesei.

— *Tu* ai hotărât asta, spuse Cecilie molcom.

Hanne îşi dădu seama că pierduse bătălia. Trebuia să reia discuţia – aşa cum o reluaseră de mai multe ori, din ce în ce mai rar, din fericire. Trebuia să dezbată din nou condiţiile de bază conform cărora vor trăi această viaţa dificilă pe care şi-o asumaseră atunci când se descoperiseră una pe alta, într-o primăvară, în urmă cu o sută de ani, atunci când tocmai terminau liceul şi vedeau ce înseamnă viaţa cu adevărat. Hanne ura discuţiile acestea.

— Urăşti să vorbeşti despre orice subiect dificil, spuse cititoarea de gânduri. Dacă ai *bănui* măcar cât de deznădăjduită mă faci să mă simt! Trebuie să mă pregătesc săptămâni întregi ca să abordez cu tine un subiect care nu este doar despre floricele pe câmpii.

— Perfect, n-ai decât să vorbeşti. Totul este din vina mea. Eu ţi-am stricat toată viaţa! Acum am terminat?

Hanne îşi ridică braţele şi apoi şi le încrucişă. Se uita la televizor. O femeie se afla în vârful pârtiei de sărituri Holmenkollen. Femeia avea părul blond, era îmbrăcată într-un cardigan norvegian şi vorbea despre o fată de unsprezece ani care era o vedetă în devenire în lumea sportului.

— Hanne, începu Cecilie şi făcu o pauză. Nu vom face copii dacă tu nu vrei. În orice caz, trebuie să fim amândouă de acord în această privinţă. Sută la sută de acord. Eu renunţ la idee, dacă tu spui nu. Dar este oare atât de ciudat că vreau să vorbim despre asta?

După voce, Cecilie nu mai era nici supărată şi nici tăioasă. Dar nu era de ajuns. Hanne stătea în continuare nemişcată, cu privirea lipită de micuţa săritoare care zbura peste şaizeci de metri deasupra pistei.

Acum Cecilie fu cea care luă telecomanda. Sunetul dispăru şi televizorul se stinse, lăsând doar un punctuleţ care se disipă încetişor, înghiţit de întuneric.

— Mă uitam la emisiune! spuse Hanne cu privirea nemişcată de la punctul alb care dispărea. Chiar sunt în stare să fac două lucruri în acelaşi timp.

Se sperie apoi pentru că Cecilie începuse să plângă. Cecilie nu plângea aproape niciodată. Hanne era cea care recurgea la lacrimi mai tot timpul. Cecilie era cea care făcea ordine în lucruri, cea care îşi păstra calmul şi gândea logic, cea care vedea lucrurile în profunzime, cea care avea curaj şi care făcea faţă acestei lumi cu neistovită raţiune. Hanne îngenunche în faţa lui Cecilie încercând să-i ia mâinile de pe faţă, dar nu reuşi.

— Cecilie, draga mea, îmi pare rău! Nu voiam să fiu atât de dură. Sigur că putem vorbi despre asta.

Cecilie se ghemui mai tare când Hanne încercă să o mângâie pe spate. Îşi dădu seama că tremura, poate chiar de dezgust. Hanne îşi retrase mâna de teamă să nu descopere ceva cumplit.

— Cecilie, şopti ea, cuprinsă de spaimă. Ce se întâmplă cu tine?

Femeia de pe canapea continua să plângă, dar măcar acum încerca să spună ceva. La început, cuvintele ei nu erau inteligibile, dar, după un timp, se mai linişti. Spre final, îşi luă mâinile de pe faţă şi o privi pe Hanne.

— Sunt complet epuizată, Hanne. Sunt sătulă de… M-am gândit deseori la Noul Testament. Petru care s-a dezis de Iisus şi toată chestia aia de Paşti. Ştii de ce se pune atât de mult accent pe acest lucru? Pentru că…

Accesul ei de plâns părea aproape anormal – încerca să respire normal şi avea chipul albăstrui. Hanne nu îndrăzni să se mişte din loc.

— Pentru că, îşi continuă ideea Cecilie după ce-şi reluă suflul, este cel mai rău lucru pe care i-l poţi face cuiva. Să te lepezi de el. *Tu te-ai dezis de mine aproape şaptesprezece ani, eşti conştientă de asta*?

Hanne încerca să se stăpânească. Îşi încleştă dinţii şi-şi trecu mâinile peste faţă.

— Dar, Cecilie, noi nu vorbeam despre asta adineauri, spuse ea nesigură, de teamă să nu cumva s-o facă din nou să plângă.

— Ba da, într-un fel discutăm şi despre asta, insistă Cecilie. Toate lucrurile sunt legate între ele. Zidurile tale de apărare, programul tău extenuant – chestia de care aduci vorba cât ai zice peşte ori de câte ori încerc să abordez o problemă importantă. Zbang! Zbang! Zbang! Totul decurge rapid şi tu te blindezi ca o fortăreaţă. Nu înţelegi cât de periculos poate să fie?

Hanne simţi cum o cuprinde teama, ca o gheară înfiptă în spate, ca şi în alte ocazii, când înţelesese că relaţia ei cu Cecilie era pusă sub semnul îndoielii. Scrâşni din dinţi, în lupta pe care o dădea cu propriile ei reacţii şi reuşi să le ţină cumva în frâu.

— Dacă vom mai fi împreună, *trebuie* să te aduni, Hanne.

Nu era o ameninţare. Era purul adevăr. O ştiau amândouă. Hanne o ştia cel mai bine, de fapt.

— Am să mă adun, Cecilie, îi promise ea repede şi pe nerăsuflate. Am să mă adun rapid. Îţi jur. Nu de mâine sau de săptămâna viitoare. Chiar de acum! Vom avea o droaie de copii. Putem invita întreg departamentul de poliţie. Pot să scriu un anunţ la… Vom face un contract de coabitare!

Apoi sări în sus cu energie debordantă:

— Ne vom căsători! Îmi voi invita familia şi colegii şi…

Cecilie se uita la ea şi începu să râdă. Un amestec ciudat şi neobişnuit de râsete şi lacrimi, în timp ce dădea din cap în semn de disperare.

— Nu asta îţi cer. Astea sunt doar prostii, Hanne. Eu nu vreau tot circul deodată. Vreau doar să am sentimentul că relaţia merge mai departe. A fost foarte drăguţ că l-ai lăsat în sfârşit pe Billy T. să intre în viaţa noastră. A fost oare chiar atât de îngrozitor?

Fără să aştepte vreun răspuns, luă în braţe o pernă de pe sofa şi spuse:

— Billy T. este de ajuns pentru moment. Dar doar pentru moment. În curând, va trebui să-ţi cunosc familia. Cel puţin pe fraţii şi surorile tale. Iar în ceea ce priveşte copiii… Stai jos, te rog.

Puse perna la loc şi-i făcu semn cu mâna lui Hanne să se aşeze lângă ea.

Hanne stătea ca o statuie albă ca varul, încremenită de spaimă. Se dezmorţi şi se aşeză în capătul canapelei. Pulpele i se încordară cuprinse de nervozitate şi îşi încleştă mâinile atât de tare încât unghiile îi intrară în palme.

— Relaxează-te, draga mea.

Cecilie recâştigase controlul asupra ei şi asupra situaţiei. O trase pe iubita ei înspre ea şi simţi cât de tare tremura Hanne. Au rămas în tăcere o bucată de vreme, până au fost amândouă în stare să respire normal.

— Crezi că este ciudat să-mi doresc să ştiu de ce nu vrei să avem copii? îi şopti Cecilie la ureche.

— Nu, dar e dificil să vorbeşti despre asta. Ştiu că îţi doreşti copii. Este ca şi când ţi-aş fura ceva ori de câte ori refuz. Mă simt atât de josnică. Atât de… rea.

Cecilie zâmbi, dar nu-i spuse nimic.

— Doar că…, spuse Hanne şi se ridică, eu cred că ar fi greşit faţă de copil.

Cecilie protestă.

— Greşit faţă de copil? Uită-te ce i-am putea noi oferi unui copil! În orice caz, putem oferi mai mult decât au majoritatea copiilor din Norvegia. Părinţi inteligenţi, siguranţă financiară şi cel puţin o pereche de bunici…

Amândouă zâmbiră o secundă.

— Da, aşa e, recunoscu Hanne. Am avea foarte multe de oferit. Dar când mă gândesc că eu nu sunt în stare să am grijă de mine, atunci ar fi al naibii de nedrept să-i fac viaţa grea unui copil. Imaginează-ţi toate porcăriile cu care se confruntă un copil: la şcoală, pe stradă, toate întrebările acelea. În plus, eu cred că toţi copiii ar trebui să aibă un tată.

— Dar ar putea să aibă un tată! Claus spune de mulţi ani că este dispus să fie tată!

— Serios, Cecilie. Crezi că un copil ar putea avea două mame şi doi taţi acasă la Claus şi Petter? Cu petreceri gay înainte de vacanţa de Crăciun sau cum?

Cecilie nu mai protestă, dar nu pentru că era de acord. Undeva în adâncul inimii ei, ea o dezaproba totalmente. Claus şi Petter erau frumoşi, educaţi, drăguţi, inteligenţi şi bărbaţi pe picioarele lor. Hanne şi ea s-au iubit şi s-au certat în vremuri bune şi rele de aproape şaptesprezece ani şi probabil că o vor ţine tot aşa până la moarte. Era loc cât cuprinde pentru un copil în relaţia lor şi Cecilie avea multe de spus, dar preferă să tacă. Nu ştia nici ea prea bine de ce.

— Eu chiar cred că un copil trebuie să se nască dintr-o mamă şi un tată care se iubesc, continuă Hanne şoptit şi se lipi mai strâns de Cecilie. OK, sunt de acord că nu tot timpul se întâmplă aşa şi că există o droaie de copii care se nasc întâmplător, din cauza neglijenţei, în afara căsniciilor şi în lipsa iubirii. Mulţi dintre ei o duc bine. Şi toţi aceşti copii sunt la fel de preţioşi.

Răsuflă adânc şi luă o gură de bere.

— Ştiu toate lucrurile astea, bineînţeles. Dar nu cred că ar trebui să fie aşa dacă noi avem de ales! Doresc tot binele din lume copilului meu şi *asta nu pot să-i ofer*! Înţelegi asta, dragostea mea?

Cecilia nu înţelese. Dar îşi dădu seama că Hanne, pentru prima dată în viaţa ei, vorbea deschis despre tainele inimii ei, chiar dacă nu se destăinuise întrutotul. Gestul în sine era un eveniment atât de zguduitor încât pentru moment lui Cecilie nu i-a trebuit nimic mai mult. Zâmbi şi o mângâie pe Hanne pe spate.

— Nu, nu înţeleg. Dar e bine că mi-ai spus ce crezi.

Tăcerea fu întreruptă doar de clinchetul paharului cu care se juca Hanne.

— Ar mai exista şi varianta adopţiei, spuse ea deodată şi se ridică brusc. Toţi copiii aceia care stau la rând! Toţi acei copii pe care nimeni nu-i vrea. În

cazul acela, un cuplu stabil de lesbiene ar fi de o mie de ori de preferat decât o stradă din Brazilia, spre exemplu.

— Să adoptăm, reluă Cecilie pe un ton neutru. Dar știi că nu este legal.

Se priviră în ochi.

— Nu, nu este legal, dar ar fi trebuit să fie. Sigur va fi legal într-o zi.

— Atunci vom fi prea bătrâne.

Niciuna dintre ele nu-și lăsă privirea în jos.

— Eu nu vreau să facem noi un copil, Cecilie. Niciodată nu voi fi de acord cu asta. Niciodată!

Nu mai era nimic de spus.

Hanne se simți stoarsă de energie. O durea capul îngrozitor. Se simți inexplicabil de ușurată, chiar dacă nu putu să alunge sentimentul de vinovăție care o chinuise mereu, chiar dacă uneori mai rău și alteori mai discret.

Cecilie se ridică și ea, se puse în fața lui Hanne câteva secunde, apoi o mângâie ușor pe față.

— Mâncăm și noi ceva?

Hanne porni televizorul ca să reintre în atmosfera serii de vineri. La NRK vorbea Petter Nome în continuare despre nimicurile care s-au întâmplat.

•••

Tapetul de pe unul dintre pereți fusese îndepărtat aproape complet, în afară de o bucată mică în formă de munte, pe care nu reușise să o dezlipească. Suluri mai mici și mai mari de tapet zăceau împrăștiate peste tot pe jos, aproape ca în atelierul unui tâmplar. Voia să termine peretele acela înainte să se apuce de următorul. Era destul de amuzant – uneori a reușit chiar să rupă bucăți de aproape un metru.

Chiar dacă mai avea conserve, începuse să se sature să mai stea acolo. Nu își amintea nici măcar ce zi era exact, dar își dădea seama că oamenii care locuiau acolo nu vor fi plecați pentru mult timp. Trebuia să găsească alt loc. În plus de asta, puțea. Deja își scosese una dintre copcile din limbă, dar sângerase așa de puternic încât le lăsă pe celelalte două acolo unde erau.

Telefonul îl tenta în continuare. În stomac simțea cum îl cuprinde dorul de casă. Poate că poliția a renunțat să-l caute, dar îndepărtă acest gând.

Însă gândul nu se lăsa alungat atât de ușor. Acasă avea un pat. Un pat frumos Stompa. Ar fi primit și mâncare ca lumea. Cotlete de porc. Voia să meargă la mama lui. Chiar își dorea să meargă acasă.

Foarte încet ridică receptorul, dar îl trânti repede la loc când auzi tonul. Apoi începu să lucreze la următorul perete. Acesta era mai dificil pentru că cineva lipise tapetul mult mai bine. Aici bucățile pe care le desprindea erau mai mici, unele la fel de subțiri ca firul de păr. Când ajunse la jumătate,

renunță. Merse târșâit până pe hol. Era întuneric afară și holul era puțin iluminat de la mica toaletă, care nu avea geamuri. Acolo lăsase lumina aprinsă tot timpul.

Acum nu mai ezită deloc. Formă numărul bine cunoscut și-l lăsă să sune. Dură o veșnicie. Era pe punctul de-a renunța și era intrigat că nu știa unde putea fi mama lui. Era seară. Ea era întotdeauna acasă. Apoi îi răspunse.

— Alo?

El nu răspunse.

— Alo?

— Mama!

— Olav!

— Mama!

— Unde… unde ești?

— Nu știu. Vreau acasă!

Brusc începu să plângă, ceea ce îl șocă mai tare pe el decât pe mama lui. Gâfâi ușor ca să-și recapete suflul și își gustă lacrimile care-i reaminteau cumva de copilăria lui. Dorul de casă îl copleșise. Spuse din nou:

— Vreau să vin acasă, mamă.

— Olav, ascultă-mă. Trebuie să afli unde ești.

— Poliția este acasă la tine?

— Nu. Ești în Oslo?

— Or să mă trimită înapoi la casa aceea oribilă. Sau la închisoare.

— Niciun copil nu este trimis la închisoare, Olav. Trebuie să îmi descrii ce vezi acolo unde ești.

El încercă să îi povestească. Despre ce vedea el prin geamul de la bucătărie. Cum arată casa. Îi descrise miile de luminițe care se zăreau de la fereastra din sufragerie și ceața rozalie care acoperea întreg orașul asemenea unui nor greu.

„Este în Oslo. Doamne, este în Oslo", se gândi ea.

— Trebuie să ieși din casă și să găsești o plăcuță cu numele străzii, Olav. Trebuie să știu mai exact unde te afli.

Atunci când auzi foșnete la telefon, ea încercă să îl ajute cu un sfat:

— Nu pune jos receptorul! Lasă-l acolo lângă telefon până vii înapoi. Du-te acum! Du-te afară. De obicei este un indicator cu numele străzii chiar la colț. Caută o intersecție, pe cea mai apropiată.

El făcu cum îi spuse ea. Îi luă doar șase, șapte minute și el se întoarse ca să îi spună numele străzii.

— Acum rămâi înăuntru o vreme. O jumătate de oră. Ai ceas la tine?

— Da.

— După ce trece fix o jumătate de oră, ieşi la intersecţie şi mă aştepţi acolo. *Nu* trebuie să îţi pierzi răbdarea. Vin sigur, dar se poate să dureze puţin până te găsesc.

— Vreau acasă, mamă!

Acum începu să plângă din nou.

— Vin să te iau, Olav. Vin imediat să te iau.

Auzi cum ea închise telefonul.

Trebuia să facă rost de o maşină. Singura variantă era mama ei. Se simţi descumpănită. Pentru o secundă se gândise să ia un taxi, dar era prea riscant. Acum că băiatul fusese dat la televizor şi toate alea, ar fi fost mult prea periculos să-i implice pe alţii. Deci trebuia să ia maşina mamei ei.

De fapt, planul se derulase mult mai lin decât crezuse. A minţit că era chemată la poliţie, iar mama ei era mult prea beată ca să-şi dea seama că aşa ceva era puţin probabil mai ales vineri seara. După trei sferturi de oră de la telefonul băiatului, ea ajunse la intersecţia din cartierul Grefsen, care conţinea numai case separate, din perioada postbelică şi case din anii şaptezeci. Toate erau împrejmuite de garduri joase. Intersecţia era iluminată, dar băiatul era destul de deştept să-şi găsească o ascunzătoare, pe sub crengile de liliac, în veşmântul lor negru de iarnă, lângă una dintre grădini. Se agăţase strâns de un gărduleţ şi reuşise să se facă mai mic. Cu toate acestea, ea l-a văzut imediat. Dar ea îl şi căuta cu privirea, bineînţeles.

Olav recunoscu imediat maşina bunicii, pentru că mama lui nici nu apucă să oprească bine, că băiatul ieşise deja din tufişuri. Cu mişcări neîndemânatice şi greoaie alergă prin faţa maşinii şi deschise portiera din dreapta. Cu respiraţia tăiată, se aruncă pe scaun, fără să-şi dea jos rucsacul, îşi trase picioarele înăuntru şi trânti portiera mult mai tare decât ar fi fost cazul.

Nu şi-au spus nimic. El nu mai plângea. După o oră era la duş, apoi mâncă şi adormi buştean. Abia dacă au schimbat o vorbă.

•

Doamne, ce să mă fac? *Am reuşit cumva să îl strecor în apartament, deşi a trebuit să intrăm pe uşa de serviciu, din spatele blocului, şi pe scări nu ne-am întâlnit cu nimeni. Dar acum ce voi face*?

Poliţia mă sună în fiecare zi. Asta nu ar fi o problemă. Mi-au spus că vor să mă interogheze încă o dată, săptămâna viitoare, cel mai probabil. Nici că vor veni aici nu este important. Dar el nu poate fi ţinut ascuns pentru totdeauna!

Acum îi este teamă. Urăşte casa aceea, fapt care îmi dă putere să îl ţin în frâu, cel puţin pentru o vreme.

Exact ca atunci când a dărâmat o căsuţă de la locul de joacă din parc. Asta s-a petrecut atunci când locuiam în Skedsmokorset. Sau să fi fost Skårer? *Nu,*

cred că a fost în Skedsmo, pentru că avea doar șase ani atunci. Niște muncitori de la drumuri lăsaseră nesupravegheat un compactor cu motorul pornit. Cumva el a reușit să se cațăre pe acea mașinărie uriașă și a pornit cu ea. Am văzut scena cu propriii mei ochi. Băiatul tocmai venise de la grădiniță și voia să iasă. Am rămas paralizată când am văzut compactorul, care era la doar zece sau doisprezece metri de căsuța albastră. Nici măcar nu a mișcat volanul s-o evite, mi s-a spus ulterior. Volanul este mult prea greu de manevrat pentru un copil. Eu cred că el voia să întoarcă mașina. Compactorul era poziționat pe o mică pantă, ceea ce i-a dat viteză în momentul în care a lovit peretele. Am auzit bubuitura din momentul în care mașina a dărâmat căsuța. În același moment, muncitorii și-au dat seama ce se întâmplase, dar era prea târziu ca să-l mai oprească. Impactul a produs o zguduitură asurzitoare. Slavă cerului că s-a întâmplat în acel moment al zilei! Locul de joacă fusese închis câteva ore. Dacă ar fi fost oameni înăuntru, Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat!

Muncitorii au fost înțelegători. Fusese vina lor, mi-au spus. Nu ar fi trebuit să lase mașina nesupravegheată astfel încât un copil să o poată folosi. Dar toată lumea de pe strada noastră știa că era vina lui și am fost nevoiți să ne mutăm iar.

Dintr-un motiv sau altul, incidentul l-a speriat. Câteva zile a fost așa de maleabil, încât aproape că mă speria. Acum mă aștept să se întâmple la fel. Pare terifiat de-a dreptul.

Dar ce voi face după ce nu va mai fi speriat?

6.

Afară era furtună de zăpadă şi minus zece grade. Înăuntru era o dimineaţă de luni înăbuşitoare şi Billy T. încercă în zadar să-şi găsească o poziţie confortabilă în care să stea pe scaunul incomod din biroul lui Hanne Wilhelmsen. În timp ce restul echipei muncea pe brânci la un caz intens mediatizat de dublă omucidere petrecută în cea mai bună zonă din cartierul de vest, doar ei doi, asistaţi de Erik Henriksen şi Tone-Marit Steen, rămăseseră să descâlcească omuciderea prin înjunghiere de la casa de copii.

— Cel puţin scăpăm de presă, spuse Billy T. Tot răul e spre bine.

Raportul de la locul crimei era pe biroul inspectorului principal. Cu o zi înainte de termenul obişnuit. Trecuseră doar şase zile de la data crimei. Raportul nu le dădea informaţii pe care să nu le fi ştiut deja. Informaţiile decisive se găseau în raportul legiştilor, dar acesta, conform procedurii, nu va fi gata mai repede de patru luni. În cel mai bun caz!

— Dar am aflat totuşi o parte.

Billy T. îşi întinse picioarele.

— Am rămas doar cu amprentele cunoscute – pe tocul geamurilor, pe biroul directoarei, pe uşi. Toate amprentele sunt de la cei de-ai casei, nimic neobişnuit. Blestematul acela de exerciţiu de evacuare a stricat foarte multe. Urmele de paşi sunt neclare, dar se lucrează în continuare la verificarea lor în comparaţie cu urmele pantofilor purtaţi în ziua aceea de către copii şi angajaţi. Probabil că nu vom găsi nimic important nici aici. La capitolul fibre, fire de păr şi chestii din astea, nu am găsit niciun indiciu demn de urmat. Echipa de investigare este foarte descurajată.

— Dar cadavrul? întrebă Hanne, încercând să mimeze interesul.

— Examinarea post-mortem arată că lovitura de cuţit a fost foarte precisă. Între a treia şi a patra coastă, cred.

Îşi răsfoi notiţele.

— Ucigaşul fie a avut noroc, fie deţine cunoştinţe temeinice de anatomie. Cuţitul a secţionat aorta, a penetrat atriul stâng şi s-a oprit în ventriculul stâng. A fost nevoie de o forţă incredibilă. Femeia era puţin supraponderală, avea nişte pietre la rinichi şi un mic chist ovarian. Plus un plămân străpuns, o mică tăietură la degetul arătător de la mâna dreaptă, peste care pusese un plasture. Cu alte cuvinte – a murit din cauza înjunghierii.

— Pe cine am interogat până acum?

Întrebarea îi fusese adresată lui Erik Henriksen, un agent de poliție cu umeri lați, păr roșu și înfățișare de băiețandru, care era foarte isteț și, în plus, fusese îndrăgostit nebunește de Hanne Wilhelmsen, chiar dacă acum se resemnase. Lucrau împreună de vreo doi ani și el se bucurase extrem de tare pentru promovarea ei în poziția de inspector-șef.

— Treisprezece persoane, răspunse el, punându-i declarațiile în față. Unsprezece dintre angajați, soțul și fiul ei cel mare.

— De ce nu au fost interogați toți angajații? Cine lipsește?

— Nu am reușit să dăm de Terje Welby și nici de Eirik Vassbunn, care era de tură în noaptea aceea și care a găsit cadavrul. De fapt, eu am vorbit cu el, dar doar cât să pot scrie un raport pentru mine. Era în stare de șoc și nu văd rostul în a-l stresa și mai mult.

Hanne Wilhelmsen se abținu să-și exprime opinia despre ultima lui frază și rămase așezată, cufundată în gânduri. Își puse mâinile laolaltă și le duse spre față, de parcă s-ar fi rugat în tăcere. Nimeni nu spuse nimic vreo douăzeci de secunde, doar Billy T. căscă prelung și zgomotos.

— Am găsit pe cineva care să aibă un motiv, băieți și fete? întrebă inspectorul-șef după ce-și termină rugăciunea.

— Soțul ei ar fi avut un motiv, poate, spuse Billy T. Dar eu cred în continuare că nu el a comis fapta. Cât despre ceilalți, nu prea-i văd în stare de așa ceva. Nimeni nu câștigă de pe urma morții ei. Nimeni, din câte îmi dau eu seama, cel puțin. Era foarte apreciată de către angajați și iubită de către copii.

— Cu excepția lui Olav, din câte înțeleg eu, mormăi Tone-Marit, jenată că era forțată să ia cuvântul.

— Așa este, dar el ura pe toată lumea. Cu excepția lui Maren Kalsvik. Era singura de care asculta.

Hanne Wilhelmsen își aprinse o țigară și o ignoră pe Tone-Marit, care tuși discret în semn de dezaprobare.

— Să o luăm în altă ordine de idei, atunci, spuse ea dându-și capul pe spate și trimițând un cerculeț perfect în aer. Ce motive vă puteți imagina că ar putea duce la uciderea unei doamne care are un magazin micuț și care conduce o casă de copii, angajată fiind de Armata Salvării?

Billy T. rânji.

— La chestia asta am picat examenul! De obicei e vorba despre sex, bani sau ură în formă pură. Excludem sexul…

— Aici te arăți plin de prejudecăți, Billy T. protestă Hanne. Poate că avea și ea un iubit pe care l-a respins cândva.

— Sau o iubită, rânji Billy T., fără să bage de seamă săgeata ucigătoare din privirea ei. OK, atunci. Putem să căutăm iubiții înflăcărați și dornici de crimă

ai acestei tăntiţe supraponderale de patruzeci şi cinci de ani. Sau am putea, mai bine, să ne concentrăm pe problema banilor.

— Cine este responsabil pentru buget într-un asemenea loc? întrebă deodată Hanne.

— Agnes. Dar acest Terje Welby avea şi el drepturi de administrare asupra tuturor conturilor instituţiei. El este director adjunct şi se ocupă de toate documentele. Maren Kalsvik, care şi-a asumat responsabilităţile unui vicepreşedinte, nu are niciun fel de acces la bani.

— Este vorba despre sume mai mari?

Interesul ei crescu în mod vizibil.

— Da, Dumnezeule, clar erau sume mari. Gândeşte-te cât costă să întreţii o astfel de casă! Cu o grămadă de angajaţi! Şi opt copii! Eu sunt terminat cu cei patru ai mei…

Când Billy T. îşi aminti de obligaţiile financiare faţă de copii, se întristă şi tăcu.

— Verifică asta mai îndeaproape, Tone-Marit. Uită-te la conturi şi vezi dacă este ceva acolo. Ar putea fi…

Hanne îşi puse picioarele pe birou şi trase un fum din ţigară.

— Omuciderea cu scopul de a acoperi altă infracţiune este, de asemenea, un motiv bine cunoscut.

— Dar atunci poate fi vorba atât de sex, cât şi de bani, o întrerupse Billy T., adăugând problemele financiare care îl rodeau.

— Tot ce se poate, dar investighează-le, oricum, pe ambele. Şi încă un lucru. Cum rămâne cu părinţii copiilor? Oare se poate găsi ceva acolo?

— Majoritatea dintre ei nu au legătură cu situaţia prezentă. Dar putem să ne uităm cu atenţie şi aici. Cea mai interesantă pare mama băiatului care a dispărut.

Tone-Marit răsfoi un dosar subţire cu spirală pe care îl ţinea pe genunchi.

— Birgitte Håkonsen, citi ea. Băiatul a locuit acolo doar trei săptămâni, dar deja a reuşit să bage spaima în majoritatea angajaţilor.

— Hmm, zise Hanne Wilhelmsen.

— Ce?

— Uite! Băiatul a fost lăsat acolo în mod voit?

— Nu, nici vorbă. Mama s-a luptat şi cu dinţii împotriva protecţiei copilului. Asta este destul de interesant. Toţi ceilalţi copii au fost daţi în plasament de bunăvoie. Doar Olav a fost luat forţat.

— Pe ea am interogat-o?

— Serios acum, Hanne! protestă Billy T. Chiar crezi că mama unui băiat, la trei săptămâni după ce acesta a fost plasat aici, s-ar fi furişat într-o casă de copii ca să omoare pe cineva?

— Cu siguranţă nu! Dar trebuie să vorbim cu ea.

— De fapt, am vorbit deja, spuse Erik Henriksen. Adică băiatul care lucrează la cazul de dispariţie a vorbit cu mama lui. De mai multe ori. A avut loc o audiere detaliată şi, în plus, ei iau legătura cu ea în fiecare zi pentru a vedea dacă nu cumva a fost contactată de băiat.

— Mda. Fă-mi nişte cópii după declaraţiile ei. Şi băiatul este în continuare dat dispărut?

— Da. Acum şi ei încep să se teamă că s-a întâmplat ceva. Cât timp poate un băiat de doisprezece ani să stea ascuns?

— Hanne, chiar crezi asta? întrebă Billy T. enervat. Chiar trebuie să ne pierdem timpul cu femeia asta?

— Un lucru este cert, îi spuse Hanne Wilhelmsen. Atunci când este vorba despre *copii,* se declanşează emoţii foarte puternice.

Billy T. ridică din umeri. Ceilalţi doi încercară să nu se uite la ei. Tuturor le era clar că şedinţa s-a terminat. Înainte de a pleca, Billy T. sugeră că ar fi ceva interesant în registrul telefonic de pe biroul directoarei. Se apucară să verifice agenda şi cel mai tare le săriră în ochi două bileţele autocolante, lipite destul de recent în registru. Un număr era cel de la Liceul Diakonhjemmet pentru ştiinţe sociale, iar pe celălalt nu apucase să-l verifice. Dar ar putea fi ceva cu acest număr.

— Nuuu, spuse Hanne fără interes, cufundată în propriile gânduri, după ce agenţii ei de poliţie ieşiră trântind uşa.

O încercau gânduri foarte neliniştitoare.

•

După nici două ore, el reveni cu zâmbetul pe buze. Ca de obicei, dădu buzna în biroul ei fără să bată la uşă şi îi trase o sperietură groaznică. Dar nu avea niciun rost să îl certe. El se aplecă spre ea cu mâinile întinse sprijinite pe birou, cu capul spân înclinat spre ea. Era atât de lucios scalpul lui, încât Hanne Wilhelmsen aproape se oglindea în el.

— O frizură bine cunoscută, declară el mulţumit. Pune mâna!

Ea îl atinse pe creştet. Era cald şi curat, şi plăcut sub degetele ei.

— Mătase, nu-i aşa?

Foarte mulţumit de sine, se ridică şi se asigură cu propriile mâini că era în continuare moale ca pielea de bebeluş.

— Cea mai fină ţeastă din poliţie. Din tot oraşul Oslo! Dar trebuie să mă bărbieresc de două ori pe zi. De două ori!

Hanne zâmbi şi dădu din cap.

— Uneori, ego-ul tău iese complet din matcă, spuse ea. Asta ai venit să îmi arăţi? Mie mi se părea că îţi stătea bine cu puţin păr. Nu erai chiar atât de macho, cumva.

El rămase acolo, cu o privire triumfătoare în ochi, de parcă replica ei despre imaginea de macho ar fi fost un compliment, şi nu o critică. Ea nu-l va înţelege niciodată pe deplin. Construcţia lui masivă era şi înfricoşătoare, dar şi atractivă. Corpul lui era însă atât de bine proporţionat, încât mai atenua din sentimentul de teamă pe care ţi-l dădea. Dacă i-ai fi dat jos bijuteriile – o cruce întoarsă dintr-o ureche, un lanţ lung şi gros de aur la gât şi o brăţară lată din metal la încheietura mâinii stângi – şi dacă i-ai fi dat o uniformă SS, ai fi obţinut prototipul lui Goebbels, maşinăria PR, de la sfârşitul anilor treizeci. Avea nasul drept, frumos conturat, buzele înguste, dar totuşi senzuale, culoarea deschisă a tenului, ochii albaştri irizanţi – totul se potrivea profilului arianului perfect, descris de Hitler. Era amabil. Dar înainte de toate, era incredibil de loial şi avea un instinct care de multe ori îl depăşea pe al ei.

— Ai venit aici să te lauzi singur sau ai venit să îmi spui ceva important?

— Important? întrebă el tare. Şi înfăţişarea unei persoane este importantă!

— Nu s-ar zice asta, spuse ea, şi îi făcu semn să revină la subiect.

— Băiatul a stat în Grefsen câteva zile, spuse el, şi se aşeză pe marginea biroului ei. Olav, băiatul care a fugit.

— Cum? A fost găsit?

— Nu. Dar o familie care a fost plecată în concediu în Austria a avut parte de o surpriză foarte neplăcută atunci când a ajuns acasă. Cineva a fost la ei şi le-a mâncat toate conservele, le-a consumat hârtia igienică, le-a smuls tapetul de pe pereţii din bucătărie, dar restul casei este intact.

Hanne stinse ţigara cu putere şi scrumul sări în toate părţile.

— Grefsen? Asta este la mai bine de zece kilometri de la casa de copii, nu-i aşa?

— Şaisprezece mai exact. A mers pe jos tot drumul pe picioarele lui grele, dacă nu cumva a avut bani la el. Deşi un şofer de taxi ne-ar fi anunţat deja, ţinând cont de toate buletinele de ştiri şi tot restul. Cel mai rău este că s-a dus fix în direcţia opusă faţă de cea în care ar fi trebuit să meargă, dacă ar fi dorit să ajungă acasă.

Hanne simţi un iz de aftershave, doar ca o adiere pe sub nările ei. Oare se dădea cu aftershave şi pe cap?

— Bun, încheie Billy T. şi se ridică. Băiatul şi-a luat viaţa în mâini şi mama nu a primit nicio veste de la el. Dar pare destul de sigur că a fost acolo. Chiar acum sunt verificate amprentele. Acum vom putea mai uşor să-i identificăm amprentele şi de la casa de copii, chiar dacă sunt foarte puţine.

El se întinse în sus, atinse tavanul cu palmele, ca după un moment să le lase în jos. Hanne văzu două urme neclare ale mâinilor lui imprimate pe suprafaţa zugrăvită în gri-deschis.

După ce el plecă, ea rămase uitându-se la acele urme cu un sentiment foarte plăcut, pe care nu şi-l putea explica pentru nimic în lume.

•••

Terje Welby transpira. Aerul din apartamentul lui de două camere, în care se mutase în urmă cu un an, era închis şi plin de umezeală. Se mutase acolo după un divorţ care l-a costat doi copii, o casă[18] şi 2 500 de coroane lunar. Se înhămase la ceva ce nu a putut duce. O femeie tânără, care lucra pe perioada verii la casa de copii, l-a luat pe sus ca-ntr-un vârtej. Avea doar nouăsprezece ani şi semăna ca o finlandeză. În orice caz, cum îşi imaginase el că arată femeile finlandeze. Un fel de copie mai tânără a Arjei Saijonmaa. O chema Eva, râdea încontinuu şi reuşise să scoată ce era mai rău şi, în acelaşi timp, ce era mai bun din el. Uimirea lui că ea se lăsase atât de uşor seducă să se transformă mult prea repede într-o convingere exagerată că era propriul lui merit. Ea nu îi promisese nimic, dar el chiar crezuse că urmau să fie un cuplu. După şase luni exuberante şi fantastice, el era pe punctul de a se muta cu ea, dar a fost înlocuit de un puştan de douăzeci şi unu de ani, plin de coşuri şi cu umeri laţi. Cu coada între picioare, i-a cerut iertare soţiei lui, care era de-o seamă cu el. Dar ea se folosise de cele şase luni ca să depăşească dezastrul care o lovise şi descoperise o existenţă liniştită, în lipsa motanului în călduri care o rănise atât de tare. Îşi vedea băieţii o dată la două săptămâni, în weekend, dar aceştia păreau din ce în ce mai neinteresaţi de el şi se plângeau că trebuiau să împartă camera cu tatăl lor.

Problemele financiare îi adânciseră depresia. El îşi făcea treaba, bea nişte bere la barul din apropiere în fiecare sâmbătă şi miercuri. Îşi dădu seama că soţia îi luase, de asemenea, şi toţi prietenii.

Acum îi tremurau mâinile şi hârtiile foşneau ameninţător ori de câte ori le atingea. Aprinse o brichetă şi duse flacăra pâlpâitoare spre colţul primei foi, pe care o ţinea cu braţul întins deasupra chiuvetei. Flăcările au mistuit foaia mult mai repede decât s-ar fi aşteptat. Se arse la degete şi înjură încet înainte de a-şi băga mâna sub jetul de apă rece. După o vreme, toate hârtiile deveniră o masă formată din cenuşă şi apă.

Nu îl ajută cu nimic să deschidă fereastra. Se făcuse frig, dar el continua să transpire.

•••

[18] Rekkehus (în original) desemnează un şir de case, lipite între ele. Similar cu englezescul „terraced house".

Hanne Wilhelmsen nu ştia exact încotro se ducea. Pe o hârtiuţă autocolantă galbenă, care era lipită de volan, era scrisă o adresă. Adresa lui Birgitte Håkonsen, mama lui Olav. Dar Hanne Wilhelmsen se plimbă o vreme în direcţia opusă. La pasajul de lângă clădirea Postgiro se opri, deşi fuse claxonată cu putere de ceilalţi şoferi. Lăsă maşina să îşi aleagă propriul drum.

După douăzeci şi cinci de minute, se afla într-una dintre cele mai vechi suburbii ale oraşului, un monument al proiectelor prost aplicate de dezvoltare a locuinţelor, care îi dădea fiori. Blocuri scunde ca nişte clădiri difuze, aruncate la întâmplare, lipsite de culoare, cu draperii mici de la Hansen şi Dysvik, care dădeau impresia că aceste case aveau ochii închişi. Din loc în loc fuseseră amplasate odată acolo leagăne pentru copii, fără a se mai investi ulterior în întreţinerea lor. Zidurile la care ajunseseră adolescenţii teribilişti fuseseră acoperite de desene indescifrabile, cu litere îngroşate, urmând un cod neştiut, pe care le puteau înţelege doar cei care aveau mai puţin de douăzeci de ani. Tomberoanele de gunoi, cele câteva containere verzi pe care le dăduse primăria cu generozitate în urmă cu mult timp, stăteau acum aruncate la întâmplare cu gurile larg deschise, din care se revărsau pungi pentru rahat de câine. O ceaţă gri şi umedă învăluia această parte a oraşului.

În mijlocul blocurilor era un centru comercial. O construcţie mare din prefabricate, care acum se confunda în mare măsură cu împrejurimile, deşi odinioară fusese, poate, alb. Fusese construit după principiul „cel mai mare spaţiu cu cel mai mic buget posibil". Înăuntru probabil că puteai să mergi să ridici banii de la serviciul social după ce te certai cu cineva de acolo, ca pe urmă să îi cheltuieşti la o cafenea mizeră, îmbâcsită de fum, de la parter. Cu siguranţă acolo mergeau cu toţii, pentru că afară nu era ţipenie de om.

Hanne îşi parcă maşina şi luă cu ea bileţelul galben. Verifică de două ori dacă maşina era închisă. Apoi traversă parcarea şi intră pe o alee mică, marcată cu un indicator pătrat înfăţişând bine cunoscutele figuri stilizate ale unui adult cu un copil care se ţin de mână. Semnul abia dacă se mai distingea pe sub toate mâzgăliturile. Stătea într-o parte şi avea colţurile îndoite. Aleea pietonală era asfaltată şi plină de pietriş.

14 b, etajul unu.

Lui Hanne Wilhelmsen îi vâjâia infernal capul. Toate sistemele ei de alarmă se declanşaseră, pentru că acţiunea ei nu era tocmai legală. Pentru a reduce vâjâitul gândurilor, încercă să se gândească dacă mai făcuse vreodată aşa ceva înainte – să viziteze un martor pentru o discuţie în afara sediului de poliţie.

Niciodată.

Treaba era cu atât mai nasoală cu cât era singură.

Preţ de o secundă se gândi să nu se legitimeze, să facă această vizită să pară una privată. O femeie care vizitează o altă femeie. Ce tâmpenie! Era totuşi de la poliţie.

Uşa de la intrare avea un mic acoperiş gudronat şi o mică streaşină. Dar acestea nu fuseseră de prea mare ajutor. Uşa era uzată şi nevopsită, decorată cu iniţiale neinteligibile în roşu şi negru, cu soneriile montate în partea dreaptă, deşi nimeni nu se obosise să-şi pună plăcuţele cu numele în spaţiul acoperit cu sticlă. Unele nume erau lipite cu scotch, alţii au folosit hârtie adezivă. Patru sonerii nu aveau niciun nume.

B. Håkonsen a încercat cel puţin să facă treaba asta cum trebuie. Un carton cu numele ei, scris citeţ şi cu litere frumoase, fusese atent lipit. Chiar când Hanne Wilhelmsen era pe punctul de a apăsa butonul, se răzgândi şi se dădu câţiva paşi înapoi, ieşi de sub acoperişul mic şi se uită în sus, la faţada blocului.

Blocul avea patru etaje şi păreau să fie două apartamente la fiecare dintre ele. Încercă să ghicească pe ce parte a clădirii se afla apartamentul familiei Håkonsen, dar nu fu posibil. Se gândi că ar fi mai bine să meargă acasă. Cu toate acestea, porni hotărâtă către sonerie şi puse degetul pe buton.

În cartier era o linişte incredibilă – singurul sunet care răzbătea era zumzetul îndepărtat al autostrăzii şi un bubuit monoton de la un şantier de construcţii din apropiere –, iar Hanne auzi soneria, de undeva din interiorul clădirii. Foarte slab, dar cu toate acestea, un sunet clar. Era uşurată că nu îi răspunde nimeni. Când era pe punctul de a renunţa, o voce se auzi din difuzor.

— Da? Cine e?

— Bună ziua, sunt… Mă numesc Hanne Wilhelmsen. Sunt de la poliţie. Pot să intru?

— Cine e?

Hanne se aplecă mai aproape de panoul metalic în care era încorporat difuzorul.

— Numele meu este Hanne Wilhelmsen, strigă ea răspicat. Sunt de la poliţie. Aş putea să…

Dinspre perete se auzi un clic, iar Hanne Wilhelmsen se sperie. Sunetul nu fu însă urmat de deschiderea uşii. Puţin enervată, ea mai sună o dată.

De data aceasta nu-i mai răspunse nimeni. După un minut apăsă din nou soneria vreme de zece secunde, nervoasă şi la modul insistent.

Vocea nu-i mai răspunse. Înainte de-a suna încă o dată la uşă, yala de la intrare bâzâi. Încercă să deschidă uşa, o prinse de mânerul metalic şi o trase înspre ea. Se deschisese.

Pe scări se simţea un iz tipic blocurilor – un amestec de miros de mâncare, detergenţi şi gunoi. În timp ce traversa parterul, simţi duhoarea de scutece de copil de la o plasă specială de plastic legată la gură, de lângă un preş.

Nu o întâmpină nimeni. Uşa era închisă, în semn de respingere parcă, dar văzu acelaşi scris pe o plăcuţă cu înfloriturі pe margine, similar cu cel de la interfon, şi atunci fu sigură că se afla pe scara corectă. Oftă şi mai sună o dată. Uşa se deschise imediat.

Femeia care se arătă în deschizătura uşii oferea o imagine nostalgică. Era îmbrăcată într-un trening imens, care oricum nu reuşea să-i ascundă conformaţia ciudată a corpului. Lăţimea şoldurilor era aproape aceeaşi cu înălţimea corpului. Purta o pereche de şlapi din piele de focă, lăsând impresia că picioarele ei nu aveau nicio legătură cu corpul. Avea păr negru, aspru, care îi încadra faţa rotundă, şi o gură roşu-intens.

Dar cei mai ciudaţi erau ochii. Păreau mici şi foarte adânciţi în orbite. Genele erau lungi şi întoarse aproape un centimetru deasupra pleoapelor. Îţi făceau impresia că ieşeau din două mici spaţii goale şi înguste din cap.

Nu făcu nimic şi nu spuse nimic. Hanne Wilhelmsen făcu un pas în faţă în speranţa că femeia se va da la o parte, dar gestul ei nu folosi la nimic.

— Aş putea să intru o secundă? Este un moment potrivit?

În loc de răspuns, femeia se întoarse cu spatele la ea şi porni pe holul din antreu. De vreme ce lăsase uşa deschisă, Hanne consideră că era un fel de invitaţie să intre şi o urmă cu paşi ezitanţi. Coridorul cel lung era întunecat şi uşa de la camera de zi din capătul lui era greu de distins, pentru că se zărea doar un dreptunghi aproape alb. Fu cât pe ce să se împiedice de un covoraş de iută alunecos.

Camera era ordonată, mobilată sumar, dar geamurile străluceau de curăţenie şi păreau proaspăt spălate. Lumina din cameră era frapantă. Deasupra unei mici măsuţe acoperite cu o faţă de masă cu flori atârna o lampă care semăna mai mult cu cele folosite de dulgheri, doar că avea un abajur mai frumos. Becul era de cel puţin 200 de waţi. Pe peretele mare erau nu mai puţin de şase aplice, fiecare cu câte două becuri. În plus, în cameră mai erau patru lămpi de podea şi trei neoane neacoperite de-a lungul ferestrei. Toate erau aprinse.

Sofaua era tapiţată cu un material albastru cu dungi şi era veche. Avea urme care spuneau că era folosit mai mult unul dintre capetele ei, acolo unde buretele era mai lăsat decât în rest. Tot acolo se vedea că şi cadrul începea să cedeze. Pe o măsuţă pentru cafea din lemn de pin lăcuit erau mai multe ediţii din revista*. Se og Hør.* În afară de acestea, nu exista altceva de

citit, în afară de câteva broşuri de pe un raft închis la culoare. Hanne nu-şi dădu seama exact ce fel de broşuri erau.

Femeia se aşează la locul ei obişnuit şi-i făcu semn înspre un fotoliu care data din anii ’60, cu o husă dintr-un material aspru de culoare roşie. Hanne Wilhelmsen se aşează.

— Pot să-ţi ofer o cafea?

Avea vocea mai gravă decât te-ai fi aşteptat, cu o intonaţie frumoasă şi melodioasă, care ar fi putut să semnaleze prezenţa vreunui dialect ascuns. De vreme ce un răspuns afirmativ ar fi însemnat ca femeia să se ridice de la locul ei, Hanne o refuză. Dar când observă o expresie de supărare pe chipul ei, destul de inexpresiv de altfel, Hanne se răzgândi.

— De fapt, cred că mi-ar prinde bine puţină cafea.

În ciuda corpului masiv, femeia se mişca uşor, aproape graţios. Avea mers felin, paşii nu i se auziră pe linoleum până la bucătărie. Puţin timp mai târziu se întoarse cu o tavă roşie din metal emailat, cu două cești, un castron cu biscuiţi şi un termos. Îi turnă cafea şi o îmbie pe Hanne cu biscuiţi, împingând castronul către ea.

— Te rog să te serveşti, mănâncă pe săturate, spuse ea, şi luă o înghiţitură de cafea.

— Probabil că te întrebi de ce sunt aici, spuse Hanne în lipsa altor cuvinte cu care să înceapă dialogul.

Femeia nu-i răspunse, ci rămase aşa privind-o fix, fără nicio expresie pe chip.

— Am venit, de fapt, să vorbim puţin despre fiul tău, Olav.

Pe chipul femeii nu se întrezări nicio schimbare.

— În orice caz, acum ştim că nu i s-a întâmplat nimic rău lui Olav, spuse ea cu un ton optimist. După cum pare, a stat ascuns într-o casă din Grefsen. A avut mâncare acolo şi un adăpost.

— Da, am auzit şi eu, spuse femeia într-un final. M-au sunat şi pe mine mai devreme.

— Ai veşti de la el?

— Nu.

— Ai idee unde s-ar fi putut duce? Mai există alţi membri ai familiei, poate bunici de exemplu?

— Nu. Ba da, dar nu ar fi dorit să-i viziteze.

Spusele ei nu erau foarte edificatoare. Hanne bău puţină cafea. Era bună şi fierbinte. Sistemele ei interne de alertă se mai liniştiseră, dar încă se mira că venise aici. Puse ceaşca jos, dar vărsă puţină cafea pe farfurie. Se uită după un şervețel. Gazda ei nu lăsă să i se întrevadă nicio expresie pe chip.

— Cred că ţi-a fost foarte greu, doar tu şi cu el, adică. Pentru că tatăl băiatului, el…

— A murit.

Femeia rosti cuvintele fără urmă de amărăciune, fără durere şi pe acelaşi ton melodios şi grav. Neutru şi frumos, ca un prezentator de radio.

— Eu, una, nu am copii, deci nu aş putea să ştiu cât de obositor este, mărturisi Hanne, în timp ce se întreba dacă se putea fuma acolo.

Nu era nicio scrumieră pe nicăieri, dar îndrăzni totuşi s-o întrebe. Şi pentru prima dată, femeia zâmbi, deşi dinţii nu i se văzură. Se ridică iar şi, de data aceasta, se întoarse cu o scrumieră de dimensiunea unei farfurii.

— M-am lăsat în urmă cu mulţi ani, spuse ea. Dar aş putea, oare, să iau una de la tine?

Hanne se aplecă în faţă ca să-i aprindă ţigara. Când Birgitte Håkonsen îi atinse mâna, Hanne fu surprinsă de cât de moale îi era pielea. Moale, uscată şi caldă. Femeia trase primul fum exact ca un fumător adevărat.

— Nu, nici eu nu am ştiut cât de obositor este, spuse ea rar, în timp ce fumul îi ieşea pe nări şi gură. Dar Olav are o afecţiune a creierului, deci nu este vina mea că este atât de diferit.

— Aşa e, spuse Hanne, în speranţa că o va face să spună mai multe.

— Am cerut ajutor încă de la început. Încă de la maternitate mi-am dat seama că nu era ca toţi ceilalţi. Dar nu m-au crezut. Atunci când în sfârşit…

Acum chipul ei începuse să fie tot mai expresiv.

— Atunci când în sfârşit îi convinsesem că ceva nu era în regulă, au încercat să mi-l ia. După ce m-am zbătut cu el aproape unsprezece ani! Nu voiam, bineînţeles, să-l las la vreo casă de copii. Voiam doar să primesc ajutor. Există medicamente. Ritalin. Am cerut o persoană de contact care să mă ajute. Poate să-l fi dat în plasament temporar.

Hanne nu era sigură, dar i se păru că scobiturile adânci ale ochilor erau pline de lacrimi. Femeia era toată roşie la faţă.

— Dar asta nu te interesează pe tine, spuse ea calm.

— Ba da, de fapt mă interesează. Încerc să-mi alcătuiesc în mine imaginea băiatului, de vreme ce nu l-am văzut niciodată, decât într-o fotografie. Seamănă cu tine.

— Da, e grozav că eu sunt cea cu care seamănă.

Îşi stinse ţigara cu o mişcare de fumător experimentat. Hanne îi mai oferi una. Femeia părea că o să accepte, dar apoi dădu din cap şi refuză.

— Seamănă cu mine pe exterior, dar pe interior este complet diferit. Inventează cele mai incredibile lucruri. Este ceva ciudat în felul în care priveşte el lucrurile. Este ca şi cum… El vede ceva bun acolo unde alţii văd ceva rău şi ceva rău acolo unde alţii văd ceva bun. Când cineva încearcă să

fie drăguț cu el, el crede despre acea persoană că are intenții rele. Atunci când el încearcă să fie politicos și amabil, ceilalți copii se sperie. El pare destul de înfricoșător, într-adevăr. Este exact ca și cum el… ar fi opusul tuturor celorlalți, un copil întors pe dos.

Femeia își trase picioarele sub ea și-și dădu părul la o parte de pe față cu o mișcare neașteptat de feminină.

— Atunci când toți copiii se bucură că vine Crăciunul, el este trist pentru că durează doar câteva zile. Atunci când e vară și toți copiii vor să stea în aer liber și să se scalde, el stă în casă, mănâncă și spune că este prea gras ca să stea afară. Când un copil obișnuit ar plânge și ar fi nefericit, Olav zâmbește și nu mă lasă să-l alint. Ai citit *Crăiasa Zăpezii*?

Hanne dădu din cap.

— Hans Christian Andersen. Este vorba despre o oglindă care distorsionează totul. Oglinda se sparge în o mie de cioburi și oamenii cărora le-a intrat o frântură în ochi văd totul deformat și ireal, rău și urât. Dacă îți intră un ciob în inimă, atunci devii rece ca gheața.

Se aplecă în față, întrebându-se dacă ar fi putut să se răzgândească cu privire la țigara aceea. Înainte ca Hanne să apuce să o servească, femeia își continuă povestea.

— Olav are o inimă bună. El vrea doar să fie bun, dar i-a intrat un ciob din oglinda trolilor în ochi.

Inspectorul-șef Hanne Wilhelmsen nu mai știa ce să facă. Roșise în obraji de rușine. Aburii de la cafeaua tare o ajutară să-și ascundă emoțiile. Fără să mai stea pe gânduri, se scărpină la ochiul drept.

— Cu toții avem în ochi un ciob care ne împiedică să vedem lucrurile așa cum sunt ele în realitate. Chiar și tu.

De data aceasta femeia zâmbi, dezvăluindu-și dinții, care nu erau uniformi, dar erau albi și bine îngrijiți.

— Tu ai crezut că sunt vreo proastă! Un client al serviciilor sociale care își pierde copilul în favoarea protecției copilului! O femeie care nu are nici serviciu, nici familie și care nu are nici măcar o singură carte în bibliotecă!

— Nu, nu, chiar nu este așa, minți Hanne.

— Ba da, exact asta ai crezut, insistă femeia. Și din multe puncte de vedere chiar așa sunt. Am fost o idioată să mă căsătoresc cu tatăl lui. Am fost influențabilă și proastă, și nu am…

Lacrimile îi țâșniră din ochi, dar ea se șterse pe obraji cu dosul palmelor ei moi și pufoase. Își reveni și se întoarse de unde începuse. Picioarele îi alunecară din nou pe podea și expresia de pe chipul ei împietri din nou.

— Ce vrei de la mine, de fapt?

— Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu exact. Lucrăm de zor la cazul acesta de omucidere şi cred că trebuie să aflăm ceva legat de Olav.

— Nu el a omorât-o.

Acum tonul ei nu mai era plăcut şi urcase cu o jumătate de octavă, devenind aproape un ţipăt.

Hanne îşi ridică mâinile în semn de apărare.

— Nu, noi nici nu credem asta. Dar poate că el a văzut ceva sau a auzit ceva. Ar fi foarte util dacă am putea să vorbim cu el. Dar nu mai este mult până apare.

— Eu *ştiu* că nu el a comis crima şi nici nu a auzit sau văzut ceva. Ţineţi-vă departe de băiatul meu! Este de-ajuns că Protecţia Copilului…

Ochii îi ieşiră la iveală. Poate pentru că presiunea pe care o simţea în interior era atât de mare, ochii aproape că i se bulbucaseră sau poate că îi deschise la maximum. Erau incredibil de albaştri.

— Doamnă Håkonsen, începu Hanne să spună.

— Nu mă lua pe mine cu „Doamnă Håkonsen”! o întrerupse femeia. Tu nu ştii *nimic* despre Olav. Habar n-ai tu cum este el şi cum percepe el lumea. A fugit de acolo pentru că ura locul acela. Voia să vină acasă! Acasă, pricepi? Aici! Îmi închipui că, poate, ţie nu ţi se pare nu ştiu ce casă, dar eu sunt singura persoană din toată lumea aceasta care îl iubeşte pe Olav. *Singura persoană din toată lumea*! Dar vouă nu vă pasă de asta, nu? Nu, îmi luaţi băiatul de acasă ca pe un colet oarecare şi vă aşteptaţi ca eu să colaborez! „Trebuie să înţelegeţi, doamnă Håkonsen, că Olav trebuie să primească ajutor ca să poată gestiona loialitatea conflictuală prin care va trece în momentul mutării şi că este important să colaboraţi”.

Citatul fu rostit printre dinţi, cu un rictus care îi deforma chipul.

— Să înţeleg? Să colaborez? Când ei mi-l iau pe singurul om pentru care trăiesc? Şi când vine vorba despre această *Agnes*…

Continuă pe aceeaşi tonalitate urâtă şi dispreţuitoare.

— Nu îmi pasă nici cât negru de sub unghie de moartea ei. Credea că poate să fie mama Dolores pentru toţi copiii. Olav *are o mamă*! *Pe mine*! Ştii ce a făcut înainte ca Olav să fugă? L-a pedepsit, spunându-i că nu aveam voie să-l vizitez vreme de două săptămâni. *Două săptămâni*! Nici măcar nu e legal ce a făcut! Olav m-a sunat şi…

Se cufundă iar pe sofa şi tăcu.

Hanne îşi drese glasul şi luă ceaşca de pe şervet. Ceaşca era udă pe fund şi ea îşi puse mâna sub ea încercând să nu păteze ceva, însă nu reuşi. O picătură mare căzu pe covorul crem.

— Eu nu ştiu nimic despre cazul cu Protecţia Copilului, doamnă Håkonsen, dar nu reuşi să mai spună altceva.

Femeia păru că se pregătește să continue atacul, dar se răzgândi. Poate că era epuizată. Se abandonă cu totul pe sofa și rămase nemișcată, în tăcere.

— Nu voiam să vă supăr, se scuză Hanne. Chiar nu a fost aceasta intenţia mea.

Femeia nu-i răspunse și Hanne pricepu că era timpul să plece. Se ridică, mulţumi pentru cafea și își ceru scuze pentru deranj încă o dată. Când ieși pe coridor, era aproape sigură că a auzit ceva în spatele unei uși închise, care trebuia să fie ușa de la dormitor. Ea se gândi să întrebe dacă mai era cineva în casă, dar o lăsă baltă. Își încălcase deja propriile principii, venind acasă la această femeie care nu avea sentimente bune pentru poliție. Pe un raft, chiar lângă dulapul de haine, era o grămadă de cărți cu coperte de la bibliotecă. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a observat înainte ca ușa să se închidă în spatele ei.

În timp ce cobora treptele de beton, văzu că nimeni nu se obosise să arunce la tomberon scutecele murdare. Își reaminti cât de grațios se mișca femeia. Birgitte Håkonsen se dovedise a fi complet diferită față de cum își imaginase.

•••

În mod incredibil, el a reușit să stea liniștit. Asta demonstrează doar cât de teamă îi era. Polițista a stat cel puțin o jumătate de oră și eu nu-mi amintesc că el să fi fost vreodată atât de cuminte.

Odată, demult, pe când avea cam opt ani și ne mutaserăm pentru prima dată la Oslo, el nu stătea niciodată mult în camera lui. Așa credeam eu. După ce nu am auzit niciun sunet timp de o oră, am intrat în cameră ca să-i dau mâncare. Apartamentul era la subsol, undeva unde soarele nu răzbătea niciodată. Pe acea beznă, m-am gândit că adormise, dar de fapt el dispăruse. M-a apucat o spaimă grozavă și nu știam ce să fac, așa că am rămas așezată acolo, pe patul lui, și am așteptat. Cu puțin înainte de miezul nopții a sunat poliția la ușă și mi l-a adus. Băiatul avea un zâmbet până la urechi și duhnea a alcool. S-a împleticit până în camera lui, în timp ce polițistul, politicos, mi-a povestit că l-au păcălit niște băieți mai mari să bea și m-a sfătuit să chem un medic să îl vadă, eventual. Nu se știa cât alcool băuse.

Nu am sunat după doctor. Dar am stat toată noaptea în camera lui. A vomitat ca un porc și a fost praf două zile. M-a lăsat să-l ajut cu mai multe lucruri și era liniștit. La opt ani beat criță! Dar are și cu cine să semene.

Mi-au spus că nu cred că el a ucis-o pe Agnes. Dar astea sunt numai vorbe. Chiar dacă polițista părea destul de drăguță, știu eu ce le poate pielea ăstora ca ea. Doar gura e de ei, iar apoi totul se termină când faptele lor nu au nicio legătură cu vorbele lor.

Eu ştiu că nu el a făcut-o. Ştiu că trebuie să îl ţin ascuns. Dar oare cât timp voi reuşi?

7.

— De câte ori trebuie să spun că e doar o audiere de rutină?

Billy T. era în mod vădit enervat. De partea opusă a biroului stătea un bărbat enorm şi puternic, în vârstă de cincizeci şi trei de ani, care se comporta ca un adolescent mucos.

— Acesta este numărul tău de telefon, nu-i aşa?

El flutură în aer o folie de protecţie de plastic închisă etanş în care era un bileţel galben.

Bărbatul tot nu-i răspunse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuie să apelez la o expertiză sau ce? Crezi că ţi-ar fi mai de ajutor? Ştiu că ăsta este numărul tău, nu poţi să-mi răspunzi la întrebare? Cu siguranţă nu e chiar atât de riscant să ne spui ceva ce ştim oricum.

— Dacă ştii deja, atunci de ce mă mai întrebi? i-o întoarse bărbatul. Nu sunt obligat să vă spun nimic altceva în afară de nume şi de adresă. În orice caz, nu ştiu de ce mă aflu aici.

Billy T. simţea că era momentul să ia o pauză. Mai avea puţin şi-şi pierdea complet răbdarea şi, din şirul dureros de experienţe acumulate, ştia că merita de multe ori efortul să numeri până la o sută, în altă parte. Îi ordonă bărbatului să rămână pe loc şi aruncă o privire rapidă în urma lui, ca să se asigure că nu lăsase niciun document pe care ochi străini nu aveau voie să-l vadă. Vârî două dosare în sertar, îl încuie şi apoi dispăru.

— La dracu', Hanne! Amantul acesta mă ucide! Nu-mi răspunde nici în ruptul capului la ce îl întreb. Şi te mai întrebi cum devin oamenii suspecţi!

Se trânti pe biroul lui Hanne, se scărpină pe ţeastă şi se frecă pe nas.

— Ştim precis că au avut o relaţie?

— În primul rând, spuse el numărând pe degete. În primul rând, el le-a povestit colegilor de la muncă despre o gagică nouă. El este agent de vânzări de maşini. În al doilea rând, le-a povestit aceloraşi persoane că prin intermediul ei va pune gheara pe nişte bani. În al treilea rând, tocmai s-a mutat. Şi-a schimbat şi numărul de telefon – de aceea ea îl notase pe bilet. În al patrulea rând, acesta a fost ultimul număr apelat de Agnes cât a fost în viaţă.

— De unde ştii?

— Destul de simplu: am apăsat butonul pentru repetare de pe telefonul ei. Ultimul număr apelat aparţine acestui *idiot*!

Billy T. dădu cu pumnul în masă chiar lângă locul pe care stătea.

— În al cincilea rând, bărbatul ei ne-a spus despre cât de distantă şi irascibilă fusese în ultimele luni.

— Dar astea nu prea sunt dovezi clare, ştii, nu?

— Nu, sunt de acord cu tine. Dar atunci prostovanul ăsta ar fi putut să îmi spună ce făceau ei doi, ca să nu mai fiu eu nevoit să-mi fac scenarii! Sunt dispus să ascult toate tâmpeniile, dar este destul de greu să ţi-o imaginezi pe Agnes Vestavik în braţele unui agent de vânzări gras şi cu chelie. Ea era foarte credincioasă şi convenţională.

— Prejudecăţi şi presupuneri din nou, Billy T. Persoanele credincioase au aceleaşi nevoi ca tine sau ca mine. Va trebui să încerci să găseşti punctul slab al individului.

Ea îl împinse jos de pe biroul ei cu ambele mâini.

— Du-te, du-te de-aici! Am multe de făcut şi, în plus de asta, dacă ei erau iubiţi, de ce ar fi omorât-o? Nu ar fi însemnat că îşi tăia singur craca de sub picioare?

— Cu siguranţă că da, bombăni Billy T. şi se întoarse la agentul de vânzări.

— Te-ai mai gândit? Ce spui de puţină colaborare?

— Asta zici tu, izbucni omul furios. Poliţia merge să inspecteze şi să-şi bage nasul la locul meu de muncă, pune întrebări, îmi face viaţa extrem de grea, mă târăşte la un interogatoriu în mijlocul celor mai bune ore de lucru şi mă acuză de omor şi ucidere şi mai rău chiar!

Billy T. nu a zâmbit nici măcar o dată.

— Te-am acuzat eu vreo clipă de omucidere?

Bărbatul se uita în jos. Acum Billy T. întrezări o urmă de nesiguranţă pe chipul masiv şi masculin al individului.

— Ascultă aici! continuă el, pe un ton aproape prietenos. Eu te acuz doar de un singur lucru deocamdată, şi anume că aveai o relaţie cu Agnes Vestavik. Asta nu este sub nicio formă vreo crimă. Când noi ne vârâm nasurile în chestiunea asta, nu o facem ca să te pedepsim, ci pentru a ne crea o imagine cât mai cuprinzătoare asupra vieţii ei. Ca să fiu sincer, ne-am cam împotmolit aici. Nu este aşa de uşor să îţi imaginezi cine ar fi avut un motiv să ucidă o femeie frumoasă şi cochetă angajată la casa de copii, o femeie care a avut o viaţă ordonată şi frumoasă. Când descoperim că viaţa ei nu a fost chiar atât de ordonată şi de frumoasă, este cert că ne va atrage atenţia. Dar asta tot nu înseamnă că noi bănuim că ţi-ai ucis iubita.

Bingo! Aceasta fusese o tactică mult superioară celorlalte. L-a luat cu binişorul.

Bărbatul se aplecă spre masă, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Rămase aşa, perfect nemişcat. Billy T. îi acordă cât timp avea nevoie.

În cele din urmă, el se ridică din nou, mângâindu-şi obrazul nebărbierit în timp ce sufla greu.

— Am avut o relaţie. Un fel de relaţie, adică, vreau să spun că nu am făcut sex. Dar ea era… Noi eram… îndrăgostiţi.

Îţi făcea impresia că nu a mai folosit niciodată acest cuvânt, şi mult prea frumos ca să fie rostit de gura lui lătăreaţă şi cu vocea lui răguşită. Până şi el înţelegea atâta lucru.

— Ne dădeam întâlniri, se corectă el. Ne întâlneam ca să discutăm şi ca să fim împreună. Ne plimbam. Ea era…

Dar nu mai continuă ce voia să spună. Se chinuia să nu plângă şi câştigă bătălia cu lacrimile, dar îi luă câteva minute.

— Trebuie să înţelegi că n-aş fi putut niciodată să o ucid pe Agnes! Doamne fereşte să fac aşa ceva! Ea a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ani de zile!

— Cum v-aţi cunoscut?

— Cum crezi? Ea voia să cumpere o maşină, bineînţeles. A venit împreună cu soţul ei, un prostănac fără pereche care nu ştia nici măcar care este diferenţa între capacitate cilindrică şi cai-putere. Era clar că Agnes era cea care ţinea banii, pentru că tot ea a fost cea care s-a ocupat de tranzacţie mai târziu. Am păstrat strâns legătura şi apoi… lucrurile şi-au urmat cursul.

— Atunci care este semnificaţia declaraţiilor tale de la muncă? Cum că prin intermediul unei femei aveai de gând să pui gheara pe nişte bani?

— Ah, asta… Simple vorbe ca între bărbaţi.

Nici măcar nu se jena să spună asta. Billy T. se simţea tentat să comenteze că băieţii de peste şaisprezece ani nu ar trebui să spună minciuni despre acest gen de lucruri, dar se răzgândi.

— Despre ce aţi vorbit în seara în care a fost ucisă?

— Despre ce am vorbit?! Eu nu m-am văzut cu ea în seara aceea!

Se holbă alarmat la Billy T. şi se încleştă de braţele scaunului.

— Stai calm. Mă refer la discuţia voastră telefonică. Ea te-a sunat din biroul ei, la un moment dat în acea seară.

Bărbatul părea vădit surprins.

— Nu, nu m-a sunat, spuse el ferm, dând din cap cu putere. Eu eram plecat la Drøbak cu o maşină şi nu m-am întors decât după miezul nopţii. Apoi m-am întâlnit cu un vechi prieten şi am stat la câteva cafele înainte de-a veni înapoi. Pot să vă şi dovedesc!

Billy T. făcu o grimasă şi-l privi fix în ochi, fără să spună ceva. Agentul de vânzări fu cel care pierdu jocul, lăsându-şi privirea în podea.

— Prea bine, spuse Billy T. Dar ea nu ştia că nu vei fi acasă?

— Nu-mi amintesc, dar *eu* ştiam că ea avea de lucru. Avea ceva probleme la serviciu, ceva legat de cineva care a dezamăgit-o. Nu mi-a spus multe, dar era supărată.

— Cineva? Femeie sau bărbat?

— Habar n-am. Era foarte atentă să nu încalce obligaţia confidenţialităţii. Povestea destul de puţine despre copiii de acolo, chiar dacă o ţineau ocupată 24 de ore din 24.

Billy T. îi aduse o ceaşcă de cafea neagră şi se apucă de scris. Timp de o jumătate de oră nu se mai auzi nimic în birou, doar degetele lui butucănoase maltratând tastatura laptopului. Când se apropie de încheiere, îi mai adresă o singură întrebare.

— Urma să fie ceva serios între voi doi? Vorbea despre divorţ?

Pe chipul omului se aşternu o expresie indescifrabilă.

— Chiar nu ştiu dacă ar fi putut fi ceva serios, dar ea mi-a spus că se hotărâse de mult asupra chestiunii şi că a vorbit cu soţul ei despre asta.

— Ţi-a spus asta răspicat?

— Da.

— Da, în mod direct. De mai multe ori. În orice caz…

El se uită spre tavan şi se răzgândi.

— În orice caz, mi-a spus asta în două ocazii.

— Bine, spuse Billy T. scurt şi îi ceru să semneze declaraţia scrisă înainte de a termina audierea.

— Rămâi în Oslo, adăugă el, deschizând uşa de la coridor.

— Da, normal. Unde aş putea să merg în altă parte? răspunse acesta şi dispăru.

•••

Tone-Marit nu era proastă deloc. Lucra în poliţie de patru ani şi nouă luni şi mai avea doar trei luni până să se poată numi agent principal şi să primească o linie pe epoleţi, pe lângă cea pe care o avea deja pe uniforma rareori folosită. Deşi nu făcea parte din acest departament de mai mult de un an, Hanne era deja impresionată de femeia de douăzeci şi şase de ani. Era mai degrabă meticuloasă decât originală, mai degrabă conştiincioasă decât isteaţă, dar munca temeinică şi simţul datoriei au format foarte mulţi investigatori de excepţie.

Acum bătea pasul pe loc. Contabilitatea era un domeniu pe care nu prea îl înţelegea şi acum avea trei dosare voluminoase în faţă. În câteva ore încă nu descifrase exact care era diferenţa dintre active circulante, active fixe, cifra de afaceri şi balanţă contabilă.

Ceva tot a descoperit însă: neobișnuit de multe facturi au fost aprobate de Terje Welby. Din câte înțelegea, acesta era rolul lui ca director administrativ, funcție pe care ar fi trebuit să o îndeplinească mai degrabă Maren Kalsvik. E drept că *ea* nu avea dreptul de a aproba plăți, dar ar fi fost normal ca Agnes Vestavik să-și asume marea parte a responsabilităților financiare.

— Întreabă-i pe băieții de la contabilitate, o sfătui Billy T., după ce răsfoise dosarele la întâmplare. Între timp, eu am să-l scutur puțin pe acest Terje Welby.

Rânjea deja la gândul ăsta și Tone-Marit, recunoscătoare pentru sfatul primit, închise dosarele și făcu ceea ce îi spusese Billy T.

— Ai mai aflat ceva despre cele 30 000 de coroane din contul lui Agnes?

Tone-Marit își puse mâinile pe dosare și dădu din cap că da.

— Doar atât am aflat, că banii au fost retrași din trei locuri diferite din oraș și că acest cont a fost, de fapt, blocat după două zile, exact la data la care Agnes a fost ucisă. Am rugat băncile să verifice acele cecuri, ca să vedem ce se petrece. Dar asta poate să dureze. Toate lucrurile care nu sunt în format electronic durează o eternitate.

— Ba chiar și ele, adăugă Billy T.

•••

Uciderea lui Agnes Vestavik avusese loc cu o săptămână în urmă și Hanne simțea că trecuse o veșnicie de atunci. Nu avea niciun fel de răspuns din partea șefului de departament, deși acesta era un om implicat, căruia îi păsa foarte mult de problemele subordonaților săi. Astăzi însă a expediat-o. Dubla omucidere din Smestad îl solicita la maximum: un armator de vas împreună cu soția lui alcoolică și trecută de vârstă au fost găsiți morți, împușcați în cap, în cel mai grotesc episod de tâlhărie și omor din toată istoria criminalității din Norvegia. Ziarele erau ticsite de bârfe, iar printre ele erau înserate articole în care erau criticați polițiștii incompetenți. Comisarul era pe punctul de a-și pierde răbdarea. Cazul lui Agnes Vestavik îi trezise interesul în prima zi pentru o secundă, dar acum era deja istorie. Pentru toți cu excepția celor patru care încă bâjbâiau după un motiv sau o pistă de urmat.

— Doamne! șopti Hanne. Ce s-au schimbat vremurile! În urmă cu zece ani un astfel de caz ar fi dat tot departamentul peste cap. Am fi avut douăzeci de oameni pe caz și toate resursele la îndemână.

Erik Henriksen nu știa cum să interpreteze izbucnirea ei – poate că era o critică la adresa lui și poate că încerca să spună că e inutil, așa că preferă să tacă din gură.

— În fine, spuse ea zâmbind, ca și cum tocmai ar fi descoperit că era și el acolo. Tu ce ai descoperit?

— Iubitul ăsta, începu agentul, avea mari dificultăţi financiare.

„Dificultăţi financiare. Cine naiba nu are dificultăţi financiare?", se gândi Hanne Wilhelmsen şi renunţă să-şi mai aprindă ţigara de care îi era atâta poftă.

— Oamenii nu au ca scop să ia viaţa cuiva, chiar dacă au probleme financiare, suspină ea. O persoană din două ţi-ar spune că are asemenea probleme, dacă am întreba-o. Trebuie să aflăm mai multe! Ceva în plus… ceva pasional! Ură, dispreţ, teamă, ceva de genul acesta. Bărbatului ăstuia i s-au aprins călcâiele după femeia asta. Nu erau căsătoriţi, prin urmare nu avea niciun interes de natură financiară legat de ea.

— Dar băieţii de la locul de muncă spun că a fost foarte tăcut în ultima vreme – ultimele două săptămâni, mai mult sau mai puţin. S-ar putea zice că părea chiar deprimat.

— Şi ce dacă? îl provocă Hanne, cu buzele ţuguiate. Asta ce înseamnă? Şi dacă Agnes s-ar fi despărţit de el, tot nu ar fi avut niciun motiv să o ucidă pe femeia asta! Cu un cuţit! În plus de asta, e incredibil că nimeni n-a auzit vreo ceartă înflăcărată între cei doi iubiţi, care să se soldeze cu uciderea ei.

Scutură din cap descurajată. Apoi îşi îndreptă spatele pe scaun.

— Nu, acum sunt chiar nedreaptă, Erik.

Ea îi zâmbi.

— Nu vreau să mă descarc pe tine, dar nu-i aşa că este un caz ciudat? Nimănui nu-i pasă. Şeful departamentului nici că se oboseşte să discute cu mine. Ziarele nu sunt interesate deloc. Casa de copii şi-a reluat rutina – copiii fac gălăgie şi se joacă, soţul ei trăieşte nestingherit acolo unde a locuit toată viaţa, toată lumea se învârte în jurul axei sale şi după o săptămână de la moartea lui Agnes Vestavik aproape că nici mie nu-mi mai vine să mă mai implic. Într-o lună, aproape nimeni nu-şi va mai aminti de cazul acesta. Ştii ceva?

Dar se opri din vorbit şi scotoci după o ediţie mai veche din *Arbeiderblad,* într-un teanc de ziare de pe podea.

— Uită-te aici, spuse ea, răsfoind în căutarea unui titlu. Acum sunt mai multe omucideri reale în Oslo decât sunt în romanele poliţiste! Pentru prima dată în istorie! Cerule mare!

Se lovi cu palma peste frunte.

— Jurnaliştii nu mai reuşesc să ţină pasul cu noi! O omucidere aici, una acolo, cui îi mai pasă? Acum trebuie să fie două victime deodată ca să trezească interes. Sau cadavrul trebuie să fie spintecat şi victima trebuie să fie bogată sau vreo prostituată, sau un fotbalist, o celebritate, un politician. Sau, şi mai bine, *făptaşul* să fie un bogătaş sau o celebritate. O femeie necunoscută, care nu are niciun fel de calităţi deosebite şi care duce o viaţă

liniştită, cu un fel de iubit, asta nu incită pe nimeni. Nu te deranjează chestia asta?

Rosti ultimele cuvinte în timp ce ea se aplecă deasupra biroului şi-l privi atent în ochi pe Erik.

Erik Henriksen înghiţi în sec.

— Bineînţeles că mă deranjează, spuse el. Doar în asta constă munca mea.

— Exact! Ne dăm silinţa la rezolvarea acestor cazuri pentru că este munca noastră. Dar şeful departamentului nu se arată interesat, este chiar fericit că poate să lase totul în seama noastră. Ziarele nu se interesează, pentru că nu au găsit destule bârfe în acest caz. Şi nici nouă nu ne pasă într-atât încât să nu putem merge acasă după-amiaza, cu inimile uşoare, să mâncăm chifteluţe şi fără să ne mai gândim că, undeva în această lume, un copil de patru ani şi-a pierdut mama într-un mod pe care noi ar fi trebuit să îl prevenim. *Să-l prevenim*! Aceasta este datoria noastră, prima noastră îndatorire! Să prevenim criminalitatea. Când ai prevenit tu ultima dată vreo crimă, Erik?

El se simţi tentat să îi povestească despre cum l-a oprit pe un prieten de-al lui să nu conducă beat sâmbătă seara, dar fu destul de inspirat încât să nu dea glas gândurilor.

Telefonul sună şi îl sperie pe Erik Henriksen. Hanne Wilhelmsen îl lăsă să sune de patru ori în timp ce îşi puse ordine în gânduri.

— Wilhelmsen, spuse ea ridicând receptorul.

— Vorbesc cu Hanne Wilhelmsen?

— Da. Cine-i acolo?

— Sunt Maren Kalsvik. De la casa „Soarele Primăverii".

— Vă ascult.

— Vă sun pentru că sunt îngrijorată pentru Terje Welby. Ştiţi, directorul adjunct, cel care avea probleme cu spatele.

— De ce sunteţi îngrijorată?

Hanne Wilhelmsen îşi duse un deget la gură, făcându-i semn lui Erik să facă linişte şi să închidă uşa. El nu înţelese şi dădu să iasă, iar Hanne acoperi receptorul şi-i spuse:

— Nu, nu, Erik! Intră şi închide uşa. Dar nu face gălăgie.

Apoi comută telefonul pe speaker.

— Welby lucrează acum cu jumătate de normă din cauze medicale şi a plecat mai devreme astăzi. Dar trebuia să meargă cu unul dintre băieţi la un curs de motociclism. Ar fi trebuit să ajungă aici acum două ore. L-am sunat de mai multe ori. Într-un final, m-am dus la apartamentul lui – nu stă departe de aici –, dar uşa era închisă, însă doar cu o yală. Piedica de siguranţă nu era pusă, iar asta înseamnă întotdeauna că este acasă.

Hanne Wilhelmsen nu avea chef să se neliniştească pentru un bărbat în toată firea care e dat dispărut de două ore.

— Probabil că a uitat, spuse ea, extenuată. O fi găsit ceva de făcut, poate că e la medic, cine ştie? Când o persoană majoră este dispărută de două ore, asta nu este treaba poliţiei.

La receptor s-a aşternut tăcerea. Apoi Hanne auzi cum femeia plângea la telefon, foarte încetişor.

— Cu siguranţă totul este în ordine, încercă Hanne să o consoleze.

Cel puţin nu mai avea tonul acela expeditiv, ci unul mai domol.

— Sigur apare el.

— Dar vezi tu…, începu femeia să spună, însă o podidi plânsul, şi mai avu nevoie de câteva secunde să-şi revină. E vorba despre mult mai multe lucruri, încercă femeia să reia firul. Nu pot să vă povestesc la telefon, dar *există* motive serioase de îngrijorare. El… nici nu îndrăznesc să vorbesc despre asta acum. Dar puteţi să fiţi *atât de amabili* şi să verificaţi dacă totul este în ordine? Vă rog frumos!

Erik Henriksen venise mai aproape de birou şi de telefon şi stătea cu braţele încrucişate şi cu coatele pe masă. Hanne reuşi să citească ora de pe ceasul lui, o imitaţie ieftină de Rolex Oyster.

— Venim acolo într-o jumătate de oră, spuse ea, şi termină convorbirea.

Erik o privi întrebător şi ea făcu semn din cap că putea să meargă cu ea.

— Doamne!

Hanne se opri şi îl privi resemnată.

— Stau aici şi parlamentez despre faptul că nimeni nu-şi mai dă interesul, iar eu tocmai ce era să expediez pe cineva care face exact asta. Îşi dă interesul.

Norocul a fost de partea lor, pentru că au aşteptat doar zece minute până au primit o maşină de serviciu. Aproape timp record.

•••

Uşa de la intrare era închisă, exact cum spusese Maren Kalsvik. Prin mica deschizătură se observa că lanţul de siguranţă nu a fost pus, tot în conformitate cu spusele lui Maren. Hanne Wilhelmsen îşi vârî mâna în buzunar, scotoci după un şerveţel de hârtie şi încercă să tragă de clanţa de la uşă fără să lase prea multe urme. Erik Henriksen o privi uimit.

— Doar o măsură de precauţie, îl lămuri ea.

Aveau o uşă încuiată şi un adult care fusese dat dispărut cu nici trei ore în urmă. Nu exista nicio justificare legală pentru intrare forţată. Dacă prietenul ei de nădejde, Håkon Sand, care era şi procuror, nu ar fi fost atât de absurd de modern încât să îşi ia un an întreg concediu de paternitate, ar fi putut să

primească mandat. Acum nu știa care dintre procurori era de serviciu și depindea de un avocat ca să poată intra în apartament.

Și trebuia negreșit să intre. Informațiile pe care i le spusese Maren Kalsvik printre lacrimi și suspine fuseseră alarmante. Cu toate astea, ar fi fost în zadar să-i explice la telefon unui jurist că suspectul se afla la locul faptei când Agnes a murit. Pe de altă parte, ar fi putut fi o chestiune de viață și de moarte.

Ea îl rugă pe Erik să rămână acolo și să nu atingă nimic. Ea se întoarse la mașină și reuși să dea de avocat la telefonul mobil. Avocatul era un vulpoi bătrân și suspicios. El își notă punctele, îi dădu acordul și o transferă la Departamentul de criminalistică. De acolo i se promise ajutor într-o jumătate de oră.

Trecură trei sferturi de oră până când echipa și-a făcut apariția, dar a meritat așteptarea. Erau doi bărbați tăcuți care știau ce aveau de făcut și, fără nicio introducere, se înființară în fața ușii cu un berbece solid făcut dintr-o placă grea, în formă de pătrat, lipită de un tub lung prevăzut cu patru perechi de mânere. Hanne și Erik se dădură îndărăt.

— Și unu, doi, TREI! ordonă agentul, în timp ce își luau avânt cu berbecele.

La trei, ușa de lemn era spartă.

N-avea cum să reziste. Ușa se crăpă, se desprinse imediat din tocul în care se ținea și căzu înăuntru. Rămase atârnând într-o parte, cu latura de sus sprijinită de peretele din hol. Hanne Wilhelmsen își făcu loc cu coatele printre cei doi agenți și intră în apartament.

Holul era gol. Nici în camera de zi nu era nimeni. Rămase locului o secundă, măsurând din priviri acest apartament de burlac: mobila era sumară, una dintre ferestre nu avea perdele și nimeni nu încerca să transforme apartamentul într-un loc mai atrăgător sau mai confortabil. Nu erau fotografii pe pereți și nici plante în ghiveci. Chiuveta din bucătărie era plină de pahare murdare.

— Hanne, vino aici, auzi o voce din hol.

Trei bărbați stăteau cu spatele la ea, blocând ușa de la baie. Ea puse mâna pe umărul celui mai apropiat dintre ei și bărbații se dădură la o parte.

Ea fluieră, surprinsă.

Terje Welby era așezat pe vasul de toaletă sau, mai bine zis, ceea ce rămăsese din el. Avea pantofii în picioare și era îmbrăcat în jeanși, fără curea, și un tricou. Capul îi căzuse în piept, brațele îi atârnau de-o parte și de alta a corpului. Din acest unghi dădea impresia unui om care s-a prăbușit după ce a băut prea mult, dacă n-ar fi avut picioarele înconjurate de o baltă imensă de sânge și tăieturi la ambele încheieturi ale mâinilor.

Hanne intră încet în baia în care cu greu încăpeau două persoane. Fără să atingă corpul sau obiectele, se aplecă spre încheieturile lui şi confirmă că doar la mâna stângă reuşise să taie până la artera principală. Dar făcuse treabă de profesionist – o tăietură de zece centimetri pe partea inferioară a braţului. În ciuda sângelui revărsat, văzu clar albul tendoanelor şi oaselor.

În chiuvetă era o sticlă goală de whisky. Pe jos era un cuţit mare pentru covoare, cu lama scoasă în întregime şi plină de sânge.

Cu grijă puse două degete pe gâtul lui, dar era deja rece şi nu prezenta semne vitale.

— He's dead, all right, spuse ea încetişor, în timp ce ieşea din baie. Chemaţi-i pe criminalişti.

Ultima propoziţie a fost rostită cu spatele întors la unul dintre băieţii de la intervenţii.

— Criminaliştii? Pentru un caz limpede de sinucidere?

Protestul lui era justificat. În urmă cu mulţi ani criminaliştii erau trimişi în mod regulat la cazurile de sinucidere. Pe vremea aceea se numea în mod oficial cercetarea locului faptei, un nume care s-a pierdut după ce departamentul s-a unit cu secţia care se ocupa de incendii.

— Cheamă-i! insistă Hanne şi se puse de-a curmezişul la uşa de la baie, fără să se mai obosească să îşi explice decizia poliţistului de serviciu trimis să o ajute.

El ridică din umeri, trimiţându-i o privire plină de înţeles colegului său, şi se duse afară ca să îndeplinească ordinul. Până la urmă era doar un agent.

Prima dată au făcut fotografii. Hanne Wilhelmsen, care a trebuit să se dea la o parte pentru a-i face loc criminalistului, era impresionată de cât de grijuliu se mişca aceasta în micul spaţiu, fără să fi atins nici măcar o dată cadavrul, sângele sau pereţii. El ieşi din baie de câteva ori pentru a schimba rola de film, dar nu scoase o vorbă. După ce baia a fost fotografiată în detaliu, omul începu să măsoare cu atenţie locul în care era aşezat mortul, atât în raport cu tavanul, cât şi distanţa faţă de chiuvetă şi de pereţi. Cei doi schimbau uneori nişte replici cu voce joasă şi unul dintre ei îşi nota într-un caiet cu spirală rezultatele măsurătorilor. Hanne observă că operau cu precizie, până la ultimul milimetru.

După aceea s-au apucat să preleveze urme. Hanne realiză deodată că nu mai fusese de mult prezentă la examinarea locurilor în care a avut loc o crimă, pentru că, în loc să folosească praful alb pe care îl ştia ea, ei utilizau pe alocuri de un fel de spray care avea o culoare nedefinită acolo unde se aşternea.

După două ore, treaba era terminată. Cadavrul fusese pus cu grijă pe o targă și dus la Rikshospitalet, acolo unde, peste scurt timp, va fi așezat pe o masă metalică, într-o cameră galbenă, și curățat.

— Un caz clar de sinucidere, dacă mă întrebi pe mine, declară unul dintre criminaliști în timp ce își împacheta geanta. Vrei să sigilăm apartamentul?

— Da, dar atunci trebuie să puneți ușa la loc, îi răspunse Hanne.

Peste scurt timp ușa era pusă la loc și fixată în tocul ușii cu două șuruburi cu cârlig. O sârmă subțire a fost trecută prin ochiurile șuruburilor și capetele sârmei au fost înnodate și sigilate cu plumb în mijlocul nodului.

— Mulțumesc frumos, băieți! spuse Hanne monoton și îl expedie pe Erik la secție cu mașina criminaliștilor.

— Eu merg acasă. Spune-le, te rog, că păstrez mașina până mâine-dimineață devreme.

Îi părea, cu adevărat, nespus de rău.

•••

Erik Henriksen avu ideea de a chema un preot. El nu se simțea în stare să îi dea vestea fostei soții și celor doi fii că tatăl lor a murit. Nu primise încă un răspuns din partea preotului, dar acesta îi promisese că se va ocupa de asta cât de curând. Asta era cu o oră și jumătate în urmă, așa că deduse că se rezolvase problema. Acum se gândi că Maren Kalsvik ar trebui informată că îngrijorarea ei a fost justificată. Nu era ceva care să fie comunicat prin telefon, astfel că avea să treacă pe la casa de copii în drum spre casă.

Era ora cinei și din bucătărie auzea sunetele specifice – clinchet de pahare, scârțâitul de tacâmuri pe farfurii și multe voci, mai răsunătoare sau mai estompate. Ca de obicei, Maren Kalsvik a fost cea care îl întâmpină și înmărmuri la vederea lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea speriată. S-a întâmplat ceva?

— Am putea să mergem într-un loc mai retras? întrebă agentul ușor jenat, fără s-o privească în ochi.

Ea îl conduse într-un fel de sală de ședințe care avea perete comun cu bucătăria, dar cu intrare dinspre camera de zi. Ea se aruncă pe un scaun de birou și începu să se tragă de breton.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea întrebarea.

— Ați avut dreptate, începu el să explice, dar se opri. Adică, vreau să spun, că *aveați* într-adevăr motive de îngrijorare. El a…

Privi în jur și se plimbă până la ușă ca să se asigure că este închisă.

— A murit, spuse el cu blândețe, după ce se așeză în fața ei, de cealaltă parte a mesei de conferință.

— A murit? Cum a murit?

— A murit, repetă descurajat poliţistul. S-a sinucis, dar prefer să nu intru în detalii.

— Doamne! şopti Maren şi chipul parcă i s-ar fi transformat în ceară.

Îşi închise ochii şi se răsuci brusc pe scaun, care nu avea braţe de susţinere. Erik Henriksen ajunse într-o secundă lângă ea şi o prinse înainte să cadă. Ea clipea rapid din ochi şi se văita încet.

— Totul este din vina mea, spuse ea, şi o podidi plânsul. Toate astea sunt din vina mea.

Apoi se sprijini pe poliţistul năucit, care nu ştia ce să facă în astfel de situaţii. Dar o ţinu în braţe o vreme.

•••

— La naiba! şuieră Christian bulversat şi ieşi glonţ din arhivă, care era perete în perete cu biroul comun.

Erik Henriksen o conduse pe Maren Kalsvik din sala de şedinţe sus la etaj.

— Totul este foarte înfricoşător! *Al naibii de ciudat*!

Cathrine, terapeuta aceea slabă ca un ţâr, în vârstă de douăzeci-treizeci de ani, veni şi ea. Cu toţii se refugiară în arhivă, după ce luaseră cina şi nici măcar nu auziseră soneria de la uşă. Când Maren şi agentul de poliţie intrară în camera alăturată, cu toţii fură luaţi prin surprindere.

Auziseră toată conversaţia.

— S-a sinucis! Doamne fereşte!

Cathrine era zguduită, dar găsi resurse să se aplece înspre o oglindă de lângă fereastră şi să-şi retuşeze machiajul. Făcu o grimasă, deschise gura şi-şi trecu degetul pe sub fiecare ochi.

— Asta înseamnă că el a aranjat-o pe Agnes sau ce?

— Cu siguranţă! se pronunţă Christian cu încântare în glas, rânjind.

— Uită-te la tine! îl dojeni ea, atingându-i gura. Şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă! E dezgustător!

El o prinse de încheietura mâinii şi o trânti pe un scaun, apoi se aşeză pe colţul măsuţei, chiar lângă ea.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată, mărturisi el.

— Cine şi-ar fi putut imagina aşa ceva?

Îşi puse picioarele pe un scaun. Cu coatele pe genunchi, îşi ţinu faţa în palmele făcute căuş. Zâmbetul îi dispăruse şi părea că se gândeşte la ceva.

— Dar cine ai crezut *tu* că ar fi putut să fie? o contră el.

Cathrine dădu din umeri şi lăsă să-i scape un mormăit.

— Mda, cam cine cred eu… Eu nu mă gândeam la nimeni în mod particular, spuse ea.

— Dar *cineva* sigur a comis crima! insistă Christian.

— Ce spui de Olav?

— Hah!

— Nu mai face pe deşteptul, bine? Ar fi putut să fie el, desigur! Doar a şters-o de aici şi toate cele!

— Dar nu ţi-a trecut prin minte că băiatul ăla ar fi putut să facă aşa ceva! Are doar doisprezece ani!

— Dar *tu* pe cine ai suspectat? insistă ea.

— Eu cred că este Maren.

— Maren?

Ea clipi des, gândindu-se că poate a auzit greşit. Oare Maren cea drăguţă, isteaţă, eficientă şi discretă ar fi putut s-o ucidă pe Agnes? Christian era un tip dulce, dar nu şi foarte perspicace.

— Dar de ce crezi una ca asta?

— Fii atentă, spuse el, foarte dornic să o lămurească.

Îi cuprinse mâinile în ale sale.

— Cine câştigă cel mai mult de pe urma morţii lui Agnes? În primul rând…

Acum îi dădu drumul la mâini şi o atinse încet cu degetul pe nas.

— Agnes era cea care o oprea pe Maren ori de câte ori Maren voia să schimbe câte ceva. Întotdeauna o oprea. Îţi aduci aminte că ea a fost de partea copiilor atunci când aceştia au cerut să se amâne ora de culcare cu o jumătate de oră? Agnes i-a spus că despre acest subiect nici nu se discută. Şi atunci când obţinuseră o excursie în sud pentru toţi copiii? Excursia ar fi costat fix la fel ca închirierea împuţitei de cabane de la Sørlandet. Agnes a fost cea care a pus piciorul în prag.

Înainte ca ea să îl contrazică spunându-i că orele de culcare şi o excursie spre sud ratată nu sunt motive pentru crimă, el o atinse din nou pe nas.

— În al doilea rând, Maren a fost cea care a devenit şefă aici după moartea lui Agnes. Ai văzut cum a preluat comanda cât ai spune peşte. Terje este doar o fantoşă care se ocupă de hârtii, toată lumea ştie.

— Era, îl corectă Cathrine şi simţi cum i se face rău.

Agitaţia care îi cuprinse la auzul veştii oribile începuse să se diminueze, acum că se gândeau la moartea lui Terje.

— În plus, nu era prost, adăugă ea.

— În al treilea rând…

De data aceasta, ea reuşi să se ferească de o nouă atingere.

— Terje era un tip timid şi un pămpălău care nu ar fi avut niciodată curajul să omoare pe cineva, oricine ar fi fost acela.

El ridică braţele deasupra capului şi căscă nepăsător, apoi continuă:

— Dar probabil mă înşel, draga mea. Trebuie să fi fost Terje. De ce s-ar fi sinucis altfel? Mai ales la câteva zile după crimă… Caz închis.

Sări jos de pe masă, se duse în spatele scaunului pe care stătea Cathrine şi o cuprinse pe după umerii osoşi.

— De ce naiba trebuie să fim atât de al naibii de secretoşi? îi şopti el, cu buzele aproape de gâtul ei.

Ea se smuci din îmbrăţişarea lui şi îi răspunse descumpănită:

— Ai doar nouăsprezece ani, Christian! Nouăsprezece ani!

Scutură uşor din cap şi, uşor enervat, îi dădu drumul. Apoi se calmă şi dispăru din cameră ca să verifice dacă vestea despre sinucidere era anunţată oficial.

Cathrine rămase singură, aşezată pe scaun şi cuprinsă de un sentiment pe care nu-l putea defini. Abia acum observă că fereastra stătea puţin întredeschisă. Draperiile fluturau uşor şi lăsau un curent de aer rece să pătrundă în cameră, purtând mirosul suav al pământului jilav de la zăpada murdară şi de la plantele putrede. Ea se ridică să îl închidă, dar prinse draperia între fereastră şi toc. În timp ce se lupta să redeschidă fereastra nărăvaşă ca să salveze draperia, se simţi de parcă ar fi uitat ceva care ar fi putut fi important. Era ca şi cum un gând i-ar fi trecut prin minte atât de rapid, încât nici nu apucă să-l priceapă şi pe care nu îl reţinuse. Rămase mult timp în picioare, încercând să-l redescopere. Îşi închise până şi ochii ca să se concentreze mai bine. Era ceva ce a văzut sau a auzit? Sau poate ceva ce a auzit din greşeală?

— Cathrine, poţi să mă ajuţi să mă spăl pe păr?

Jeanette stătea în uşa întredeschisă şi se trăgea de şuviţele groase care păreau să fie, într-adevăr, destul de unsuroase.

Acum gândul îi zbură de tot. Dar era ceva important şi Cathrine spera din suflet să îl regăsească la un moment dat. Aranjă frumos draperia cu flori şi intră apoi în baie împreună cu fetiţa dolofană de unsprezece ani.

•••

— Ai fost vreodată îndrăgostită de un băiat? o întrebă Hanne Wilhelmsen pe întuneric.

Era aproape de miezul nopţii şi tocmai se băgaseră în pat.

Cecilie izbucni uimită de râsul acela vesel tipic ei.

— Ce fel de întrebare mai este şi asta? răspunse ea şi se întoarse pe o parte ca să fie cu faţa spre Hanne. Niciodată nu am fost îndrăgostită de nimeni altcineva decât de tine!

— Serios? Nu glumi. Sigur ai fost îndrăgostită înainte, numai că nu ai făcut nimic în privinţa asta. La şaptesprezece ani sigur ţi-a plăcut de cineva. Îmi amintesc de profesorul acela pe care l-ai avut în liceu. Eram extrem de geloasă pe el.

Pe întuneric, Cecilie întrezărea linia profilului lui Hanne, pe fundalul tapetului albastru cu dungi, şi o mângâie pe frunte, apoi pe nas, şi fu răsplătită cu un sărut.

— Asta înseamnă că *tu* ai fost îndrăgostită cândva?

— Acum vorbeam despre *tine,* insistă Hanne. Ai fost vreodată îndrăgostită de un băiat? De un bărbat?

Cecilie se ridică în pat şi îşi adună plapuma în jurul ei.

— Sincer acum, despre ce este vorba aici?

— Nimic serios. Te întreb doar. Deci?

— Nu. Niciodată în viaţa mea nu am fost îndrăgostită de un băiat. Mi s-a părut doar, de câteva ori, în adolescenţă, dar de fapt eram îndrăgostită de iubire în sine. Era ceva eliberator. Iar alternativa mă speria de moarte.

Hanne aruncă plapuma de pe ea pe jumătate şi-şi duse mâinile sub cap. Tot bustul, jumătate din pulpe şi un picior erau goale complet. Sânii ei păreau să privească în sus şi Cecilie îşi simţi o arteră pulsând, uniform şi calm, pe abdomen.

— Dar nu simţi niciodată ceva special… un fel de *plăcere,* atunci când eşti cu un bărbat care îţi place în mod deosebit? Nu te cuprinde un sentiment de fericire care te face să îţi doreşti să fii cu el tot timpul, să faci lucruri amuzante, să discuţi, să te joci, chestii din astea pe care ai chef să le faci atunci când eşti îndrăgostit?

— Ba da, uneori. Dar nu asta înseamnă dragoste. Nu îţi mai aminteşti cum a fost, Hanne?

Îşi puse mâna pe stomacul ei, în punctul acela în care se simţea pulsul.

— Tu voiai să faci mult mai multe lucruri decât atât!

Hanne se întoarse către ea şi o privi în ochi. Farurile de la maşini desenau tipare pe tavan şi, în scurta lor trecere, Cecilie văzu o expresie pe chipul lui Hanne pe care nu o mai văzuse niciodată.

— Să nu mă părăseşti niciodată!

Hanne se cuibări mai aproape, aproape căţărându-se pe ea, şi spuse:

— Trebuie să juri că nu vei pleca niciodată de lângă mine. Niciodată, niciodată, niciodată!

— Niciodată, pentru nimic în lumea asta şi în tot universul ăsta mare, îi şopti Cecilie în păr.

Era un ritual vechi. Dar trecuse o veşnicie de când îl inventaseră. Cecilie înţelegea despre ce era vorba.

Era ciudat însă că nu se simţea ameninţată în niciun fel.

8.

Chiar dacă era doar a opta zi de lucru pentru Billy T. la noul său loc de muncă, biroul lui arăta deja ca o cocină: hârtii aruncate peste tot, unele dintre cele mai importante documente, unele doar mâzgăliturи sau ziare vechi. Un morman de sticle goale de cola stăteau lângă uşă şi cel puţin trei dintre ele se rostogoleau atunci când intra el. Deasupra uşii prinsese un coş de baschet în miniatură şi avea două mingi portocalii de plastic, care se aflau în mijlocul încăperii. În plus, atârnase o tablă pentru anunţuri pe peretele opus biroului. Pe panou pusese cu capsatorul câteva fotografii cu patru băieţi mici. Ca să fie treaba treabă, încăperea nu avea nicio tentă personalizată. Geamurile erau murdare, deşi pentru asta nu Billy T. era vinovat.

— Nu prea înţeleg ce facem noi aici, spuse el descumpănit atunci când Hanne Wilhelmsen reuşi să intre fără să răstoarne sticlele sau să calce pe ceva.

Apoi ea se aşeză la locul ei.

— Cazul este ca şi rezolvat atunci, nu? Vânare de vânt. Simplu, clar şi banal. Un bărbat divorţat, cu probleme financiare, fură din puşculiţă; cineva află; el o omoară pe şefă şi se taie pe urmă, din cauza remuşcărilor şi a disperării.

Parcă i-ar fi luat vorbele din gură. Vânare de vânt. Maren Kalsvik declarase acest lucru chiar în dimineaţa aceea. Cu conştiinţa încărcată, le-a dat o explicaţie cu privire la evaziunea de care se făcea vinovat colegul ei mort. Descoperise înainte de Crăciun ce făcuse el şi i-a pus condiţia să pună lucrurile în ordine înainte de Paşti, iar în schimb ea îşi va ţine gura. Toţi banii urmau să fie restituiţi. Agnes ştiuse. Nu, nu vorbise cu directoarea despre asta, dar şi-a dat seama că aceasta aflase. Terje a recunoscut că a trecut pe acolo. A vrut doar să găsească hârtiile, aşa i-a spus ei în mod repetat. Dar, de vreme ce o minţise atâta timp, ea nu mai avea niciun motiv pe lumea asta să aibă încredere în el. Nici poliţia nu a făcut-o.

Cu toate acestea, lucrurile nu puteau fi atât de simple.

— Nu există bilet de adio, spuse Hanne gânditoare, ridicând de jos una dintre mingile portocalii.

Ţinti spre coşul de baschet de deasupra uşii, aruncă mingea cu o boltă frumoasă şi lovi la fix. Mingea era acum pe jos. Întinzându-se de pe scaun, luă mingea iar şi încercă din nou. Încă două puncte.

— Măiculiță, dar chiar te pricepi!

— Doar am locuit în Statele Unite, ce știi tu?

Billy T. luă cealaltă minge, o aruncă în sus, se opri pe marginea coșului, iar apoi se rostogoli pe marginea din dreapta acestuia.

— Two points, strigă Hanne și încercă încă o dată. Bingo! Hænny Wilhælmson leads by four points![19]

Billy T. rânji și se îndepărtă cât putu de coș. Se postă lângă fereastră. Se concentră preț de câteva secunde, făcu niște fandări, apoi aruncă mingea portocalie la coș. Mingea se lovi de panou și căzu, fără să atingă măcar marginea inelului.

— I won[20], declară Hanne, înșfăcând ambele mingi și punându-le sub scaunul ei, înainte ca Billy T. să apuce să continue meciul. Chiar ne trebuie un bilet de adio.

— De ce? Tu chiar crezi că…

— Nu, eu nu cred nimic. Nu cred că este vorba despre o omucidere. Dar trebuie să analizăm toate posibilitățile, nu-i așa?

Se priviră scurt și izbucniră în râs.

— OK, rânji Billy T. Dar ar fi fost atât de tentant să ajungem la concluzia că Terje Welby a fost cel care a ucis-o pe Agnes! Un caz dificil rezolvat într-o săptămână. Ar fi fost o realizare măreață și am fi fost gata să preluăm un nou caz. Cazuri noi și *incitante.*

— Eu nu am spus că nu-i așa. Se prea poate să fi fost Welby. *Aparent* el a fost criminalul. Dar unele lucruri pur și simplu nu se potrivesc. Am doar o presimțire, atât. Și dacă el *ar fi fost* cel care a ucis-o pe Agnes Vestavik, la naiba! Chiar am nevoie de dovezi mult mai solide, altele decât că a sustras bani din cont și s-a sinucis. Imaginea lui după moarte va rămâne mereu pătată dacă va fi îngropat în timp ce acuzația de omor atârnă asupra lui.

Billy T. avea motive întemeiate să ia presimțirile lui Hanne Wilhelmsen în serios. Mai ales când coincideau cu presimțirile lui.

— Dar ce facem de-aici încolo? întrebă el descurajat. Practic, ne-am întors iar de unde am pornit!

— Nu chiar! Mai sunt multe lucruri de luat în calcul.

Au stat o jumătate de oră ca să facă o trecere în revistă a cazului. În primul rând, ar fi putut să aștepte până primeau mai multe informații de la criminaliști. În plus de asta, mai era soțul văduv. Mai era acel iubit, *posibil* respins. Pe listă mai era un copil, puternic ca un urs și încă dat dispărut. Mai era cineva necunoscut care a retras sume foarte mari din contul victimei –

[19] Hanne Wilhelmsen conduce cu patru puncte. Numele este transcris fonetic, așa cum îl pronunță vorbitorii de engleză. (n. tr.).

[20] Am câștigat (traducere din engleză).

fie *ea* i-a dat, fie au fost furaţi. Ambele posibilităţi erau la fel de interesante. În plus, erau mai mulţi angajaţi de la casa de copii cărora li s-au luat mărturii în mod superficial. Tone-Marit şi Erik declaraseră că niciunul dintre ei nu era de interes, dar Billy T. ar fi trebuit să îi verifice mai atent. Patru dintre angajaţi nici măcar nu se obosiseră să găsească alibiuri. Cathrine, Christian, Synnøve Danielsen şi Maren Kalsvik locuiau singuri şi, în noaptea crimei, nu a fost nimeni cu ei. Alibiurile celorlalţi nu fuseseră verificate temeinic.

— În plus de asta, trebuie să o analizăm mai îndeaproape pe mama lui Olav, Birgitte Håkonsen, stabili Hanne spre final, simţind o neliniște atunci când rosti acest nume. Cu siguranţă o ura pe Agnes.

— De unde ştii?

Billy T. răsfoi paginile din dosarul din faţa lui şi nu găsi nimic legat de mama lui Olav. Hanne îi făcu semn să înceteze.

— Am să îţi explic mai târziu. Dar ea nu trebuie exclusă.

— Sună exagerat din punctul meu de vedere, mormăi Billy T., dar îşi notă ceva pe o hârtie pe care o alese din teancul de pe birou.

— Şi încă ceva.

Hanne se ridică de pe scaun şi luă una dintre mingile de plastic. Se postă pe locul în care fusese Billy T. adineauri, lângă fereastră, cu spatele la geam. În timp ce evalua distanţa faţă de coş, îl întrebă:

— Numărul acela de la Diakonhjemmet[21], cel notat pe cealaltă foaie galbenă din biroul lui Agnes. Ai verificat de unde este?

Mâna ei se arcui în aer de jos în sus şi eliberă mingea atunci când braţul era aproape perfect întins. Mingea se roti încet prin aer, aproape de tavan, şi apoi căzu direct în coş.

— Vrei să ne jucăm unu la unu într-o zi? întrebă Billy T. uimit.

— Ai verificat numărul acela?

— Nu, nu am apucat să o fac.

— Atunci, las-o baltă. Am să mă ocup eu, spuse Hanne, aruncând brusc o minge direct spre el. Să faci bine să te antrenezi!

•••

Tone-Marit era foarte mulţumită de ea însăşi, şi pe bună dreptate. În marea ei sârguinţă, a căutat-o pe Hanne Wilhelmsen prin toată clădirea, dar ea nu era de găsit. Dar nimic nu avea să strice acest moment, aşa că se duse la Billy T., deşi întotdeauna se simţea vulnerabilă în preajma lui.

— Ce mai este acum? întrebă Billy T. acru, ridicându-şi privirea din haosul de pe birou.

[21] Diakonhjemmet – formă de învăţământ superior la care, printre altele, se predau ştiinţe sociale în vederea formării asistenţilor sociali.

— Am aflat cine a scos banii de pe cecuri, îl anunţă Tone-Marit şi se bucură foarte tare văzând cum chipul întunecat al poliţistului devine curios şi nerăbdător.

— Pe toţi dracii! exclamă el cu putere. A fost soţul îndurerat? Lasă-mă să văd!

Îşi întinse braţul ca să ia dosarul de la tânăra poliţistă, care-l ţinea strâns în braţe. Ea însă îl strânse şi mai tare şi se aşeză.

— Nu. Dar a fost un bărbat. Şi numele lui este…

Încercă să pună, cu un gest triumfător, dosarul pe biroul colegului ei, dar documentele căzură pe jos. Ea roşi, dar le ridică în timp record.

— Eivind Hasle. El este omul.

— Eivind Hasle? Ştim ceva despre el?

— Nu, deocamdată nu. Am verificat toate registrele. Nu are cazier, s-a născut în 1953, locuieşte în Furuset şi lucrează la o companie din Grønland.

— În Grønland? exclamă Billy T., râzând zgomotos. Adu-l pe tipul ăsta aici imediat. Sună-l şi spune-i că este o treabă extrem de urgentă pe care trebuie să o verificăm. Adu-l aici! Apropo, când au fost încasate cecurile?

— Cu două zile înainte de omor.

Acum zâmbea şi Tone-Marit.

— Ia te uită, ca să vezi! O să purtăm o mică discuţie cu Eivind Hasle, micuţă Tone-Marit?

În mai puţin de jumătate de oră, bărbatul de peste patruzeci de ani a fost adus de la biroul lui din Grønland la secţia de poliţie. Părea dornic să colaboreze, dar a fost uimit atunci când Tone-Marit l-a sunat. Stătea comod într-un scaun, în biroul dezordonat al lui Billy T., şi era destul de greu să îţi dai seama dacă era nesigur pe el sau nervos.

— Despre ce este vorba, de fapt?

— Toate la timpul lor, îi răspunse Billy T., cerându-i detalii biografice.

— În primul rând, aş vrea să ştiu…, spuse el pe un ton cât se poate de impersonal, pentru a ascunde pe cât posibil starea de spirit în care se afla de fapt. Primul lucru pe care vreau să îl ştiu este ce legătură există între tine şi Agnes Vestavik.

Bărbatul îşi schimbă poziţia pe scaun şi se simţi încolţit de privirile tăioase şi pătrunzătoare ale poliţistului.

— Agnes Vestavik? Dar nu cunosc pe nimeni cu numele acesta. Agnes Vestavik?

Părea cufundat în gânduri, iar roşeaţa îi acoperi încet urechile. Lobii urechilor, care erau neobişnuit de mari şi clăpăuge, deveniseră roşii ca focul.

— Stai aşa! Aceasta este femeia care a fost ucisă la creşa de copii? Am citit despre ea în ziar.

— Casa de copii. Era vorba despre casa de copii. S-a scris destul de puţin în ziar despre cazul acesta sau eşti un cititor pasionat de ziare?

Bărbatul nu-i răspunse.

— Nu ai cunoscut-o niciodată?

— Spune-mi, ce vrei de la mine? De ce mă aflu aici?

Acum fu rândul lui Billy T. să nu răspundă. Stătea pur şi simplu acolo, mare, impunător, cu braţele încrucişate şi privirea fixă.

— Ascultă-mă! începu bărbatul şi îşi drese glasul. Nu ştiu nimic despre această femeie. I-am văzut doar numele în ziar şi, prin urmare, trebuie să ştiu ce vrei de la mine.

— Vreau să-mi arăţi permisul de conducere.

— Permisul de conducere? La ce-ţi trebuie?

— Nu e momentul să îmi răspunzi cu o întrebare la fiecare întrebare pe care ţi-o adresez eu.

Billy T. se ridică brusc şi de data aceasta mişcarea lui avu efect. Bărbatul se chirci şi scoase la iveală un portofel elegant din piele roşu-vişiniu. Căută în el.

— Nu, nu este aici, spuse el într-un final. Poate că l-am lăsat în maşină.

— Aha! rânji Billy T. Acum ţi l-ai pierdut! Dar bănuiesc că nu ai descoperit asta abia acum.

— Dar permisul nu e un lucru pe care să-l foloseşti în fiecare zi! Nu îmi amintesc când l-am văzut ultima dată. De obicei, permisul este aici.

Ca să dovedească faptul că nu minte, îşi scoase iarăşi portofelul, îl deschise aproape indecent de larg şi îi arătă compartimentul cu pricina.

— Aici!

Billy T. nu se uită la el.

În schimb, se apucă să îl interogheze vreme de două ore pe Eivind Hasle, lucru destul de neplăcut pentru acesta, care începuse să ameninţe că îl va da în judecată ca să ceară despăgubire pentru daune morale.

— Chiar ar trebui să faci asta, Hasle. Dă-ne în judecată! A devenit sport naţional. Dar fă-o repede, pentru că nici nu vei apuca să clipeşti şi vei fi deja în spatele gratiilor celulei de jos.

Total neprofesionist din partea lui, dar aruncase vorbele în glumă. Billy T. ar fi trebuit mai bine să-şi muşte limba. Dar după două ore de interogatoriu, nu se apropiase nici măcar un centimetru de ucigaşul lui Agnes Vestavik.

Îi dădu voie lui Hasle să plece. Nu ar fi găsit pe nimeni de la procuratură dispus să emită mandat de arestare nici măcar pentru douăzeci şi patru de ore.

Bărbatul îşi pierduse permisul. Nu ştia nimic nici despre Agnes, nici despre cecuri. Semnăturile de pe cecuri păreau să îi fie cunoscute, dar a

remarcat câteva diferenţe între propria lui semnătură şi semnăturile false. Şi nu a cedat pentru nimic în lume, aşa că a scăpat.

Billy T. aproape că înroşise interfonul, fără să dea de Hanne Wilhelmsen, şi, în acel moment, întreaga lui zi fu completamente distrusă.

•••

În capelă, mai mult de jumătate dintre locuri fuseseră ocupate şi congregaţia devotată stătea cuprinsă de o tăcere pioasă. Cei mai mulţi preferaseră să rămână chiar la intrarea în capelă, de parcă ar fi dorit să păstreze o anumită distanţă faţă de circumstanţele tragice în care a murit persoana. În primul rând stătea soţul lui Agnes Vestavik împreună cu copiii, plus alte patru persoane. Hanne Wilhelmsen deduse că erau rude apropiate. Cei doi băieţi adolescenţi erau îmbrăcaţi în costume noi şi păreau că nu se simt confortabil în ele. Fetiţa cu greu putea să stea într-un loc şi, într-un final, se smulse din braţele tatălui ei şi alergă până la coşciugul alb, decorat cu flori. Fratele ei mai mare reuşi să o aşeze la loc, cu proteste şi ţipete care răsunară cu ecou printre pereţii goi.

Imediat în spatele familiei, cinci rânduri de bănci erau goale. Mai departe, risipite din loc în loc, erau diverse persoane îndoliate, cu capetele plecate. Chiar în spate, biserica era plină. Un diacon a încercat să îi convingă pe oameni să vină mai în faţă, dar ei l-au refuzat.

Hanne Wilhelmsen nu se mişcă de la locul ei de lângă uşă, chiar sub un balcon, în care presupuse că se afla orga. Chipul cenuşiu al omului avea parcă o expresie croită anume pentru munca aceasta. Încercă să o convingă şi pe ea, dar îl refuză fără să zică niciun cuvânt.

În loc de altar, peretele din faţa ei era decorat cu un montaj enorm şi atât de modern, încât lui Hanne i-a luat ceva timp să îşi dea seama că reprezenta învierea lui Iisus. O cruce simplă, fără ornamente, era ridicată chiar în faţa imaginii uriaşe. Mai era acolo o masă de mărime medie, acoperită cu o faţă de masă albă, cu o lumânare enormă într-un suport de argint. Trecuse multă vreme de când Hanne Wilhelmsen intrase ultima oară într-un lăcaş de cult şi nu înţelegea prea bine ceea ce i se întâmpla. Atmosfera tăcută, silueta imensă a lui Iisus Hristos care se întindea spre Tatăl ceresc, coşciugul cu florile şi fetiţa, care în mod obişnuit era fericită şi care acum încerca să scape din toată situaţia aceasta; oameni îmbrăcaţi în negru şi gri – toate acestea păreau să fie o reverenţă făcută în faţa morţii.

Preoteasa intră pe o uşă laterală, dinspre altar. Hanne a conchis că era preoteasă, deşi rochia ei era albă şi decorată cu un patrafir lat şi colorat, care îi ajungea până sub genunchi. Hanne nu reuşea nicidecum să îşi amintească când mai văzuse un preot îmbrăcat cu întregul veşmânt. Dar sigur a fost tare

demult, pentru că ţinea minte un bătrân, îmbrăcat în negru, care purta freză[22] de hârtie.

Majoritatea angajaţilor de la casa de copii erau prezenţi. Hanne îi recunoscu pe unii dintre ei şi observă că erau de faţă şi unii dintre copiii mai mari: Raymond, Glenn şi Anita. Fetiţa era îmbrăcată în rochie şi îşi mototolea marginea fustei – în mod vădit nu se simţea în largul ei. Glenn şi Raymond stăteau unul lângă altul şi şuşoteau ceva. Când Maren Kalsvik le făcu semn să tacă, se conformară imediat.

Nu exista un amvon propriu-zis. Preoteasa, cu părul blond prins într-o coadă destul de dezlânată, se întoarse cu spatele la congregaţie şi îşi trimise rugăciunile înspre silueta lui Hristos, care era literalmente prinsă în cuie. Lui Hanne Wilhelmsen îi obosiseră picioarele, aşa că se strecură până la ultima bancă şi se aşeză chiar pe margine, înspre mijlocul bisericii. Chiar lângă ea stătea o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în uniforma Armatei Salvării. Părea pur şi simplu dărâmată. Se tânguia şi cânta, neavând nevoie de cartea cu psalmi.

Pe acelaşi şir de bănci, pe cealaltă parte a aleii, era aşezat Iubitul, cum l-o fi chemat. Hanne era uimită de prezenţa lui acolo şi se gândise o secundă dacă nu cumva se înşelase, de vreme ce îl mai zărise o singură dată, la poliţie, când era în trecere pe la Billy T. Dar cu siguranţă era el. Era aproape pe deplin convinsă. Stătea aproape de perete, la o mică distanţă faţă de bărbatul care stătea lângă el. Pe acela Hanne nu-l mai văzuse niciodată. Poate că tocmai acum se strecurase înăuntru. Nu ar fi putut să îl privească cu atenţie decât dacă s-ar fi aplecat foarte tare în faţă şi s-ar fi uitat dintr-o parte, ceea ce ar fi fost puţin nepoliticos. Mai ales acum când preoteasa începuse un discurs despre Agnes Vestavik, care s-ar fi plasat undeva pe o scală intermediară între Maica Theresa şi Sora Annie[23]. Femeia de la Armata Salvării plângea, dădea din cap la fiecare cuvânt şi o aproba pe preoteasă când aceasta spunea că a fost voinţa lui Dumnezeu ca fetiţa roşcată care fugea în sus şi în jos printre bănci trebuia să crească fără mamă.

În cele din urmă, slujba s-a terminat. Unul dintre băieţi, probabil cel mare, se ridică şi se apropie de sicriul mamei lui cu privirea în pământ. Ţinea în mână un trandafir care deja începuse să se ofilească de la lipsa de apă. Băiatul se întoarse către cei prezenţi în faţa stativului de microfon şi reuşi, cu ezitări, să ţină un discurs în amintirea mamei lui. Vorbele alese erau ciudate şi neobişnuite pentru un tânăr de nouăsprezece ani. Cu toate acestea, erau ultimele cuvinte adresate mamei lui şi, din această cauză, pe

[22] Guler cu foarte multe pliuri, asemănător cu cel purtat în secolele XV-XVI.

[23] Sora Annie Skau Berntsen (29 mai 1911-26 noiembrie 1992) a fost în misiune în China şi Hong-Kong. A fost erou naţional în Norvegia şi a primit distincţia de onoare – Ordinul Cavalerului.

Hanne au emoţionat-o extrem de tare. Îşi încheie discursul şi aşeză trandafirul pe capacul sicriului. Apoi se întoarse la locul lui şi tatăl lui îl îmbrăţişă înainte de a-l lăsa să se aşeze.

Hanne şi-a dat seama că membrii familiei vor fi primii care vor trece pe alee înspre ieşire. Atunci s-a ridicat repede, s-a lăsat în jos şi a ocolit banca. S-a postat lângă perete ca să nu fie prima spre ieşire.

Toată familia era la uşă. Tatăl o luase pe Amanda în braţe şi ea părea să se fi liniştit la gândul că vor merge acasă. Unul după altul, oamenii le spuneau condoleanţe celor patru. Oare de ce erau atât de jenaţi? Moartea era cea care îi împiedica să-i privească pe membrii familiei în ochi sau poate faptul că mama unui copil atât de mic a fost ucisă? Hanne se simţi îngrozitor şi încercă să-şi amintească de atmosfera înălţătoare pe care a simţit-o la sosire, înainte ca preoteasa să-şi fi început ceremonia, înainte ca toţi ceilalţi să fi fost afectaţi de momentul acela pe care au încercat să-l evite în mod politicos, aşezându-se pe băncile din spate.

Aproape toată lumea plecase deja, numai Maren Kalsvik şi ceilalţi de la casa de copii mai rămăseseră în faţa intrării. Hanne se apropie de Maren Kalsvik şi îi puse mâna pe umăr, dar femeia se sperie atât de tare, încât aproape că o plesni peste mână. Maren se întoarse brusc, cu mâna pe inimă şi cu gura deschisă.

— Doamne, ce m-ai speriat! spuse ea puţin cam tare.

— Scuze, şopti Hanne. Te aştept afară, vreau să vorbesc ceva cu tine.

Maren Kalsvik nu se arătă prea încântată de idee, dar aprobă din cap, îşi puse braţul în jurul Anitei şi ieşi la familia îndurerată. Îl îmbrăţişă prelung pe bărbatul văduv şi o sărută pe Amanda pe obraz. Cei doi băieţi se dădură la o parte, iar ea le respectă alegerea şi le întinse doar mâna.

În timp ce Hanne cobora treptele, îl văzu pe Iubit chiar când se urca într-un Mercedes gri-argintiu, cu plăcuţe verzi. Bărbatul nu se uită nici în stânga sau în dreapta, nici în urma sa, doar porni motorul. Maşina alunecă încet pe drumul plin de gropi, lung de câteva sute de metri până la porţile de acces.

„Bietul om!" se gândi Hanne şi se uită înspre cer.

Era senin, dar se făcuse mai frig afară. Razele soarelui erau albe şi tăioase pe dealul bisericii şi nu emanau prea multă căldură. Se auzeau frânturi de discuţii dinspre grupurile de oameni. Hanne Wilhelmsen se duse spre soţul lui Agnes.

— Ai venit şi tu? întrebă el, cu o voce gravă şi impersonală.

— Da, după cum se vede.

Îi zâmbi discret. Băieţii lui erau deja la parcare şi el o lăsase pe Amanda să fugă după ei. O urmări din priviri pe Amanda până când aceasta ajunse la maşină. Apoi se întoarse către Hanne.

— Obișnuiești să mergi la înmormântările victimelor, doamnă inspector?

Vocea lui ascundea o notă de ironie și vorbele îi erau tăioase.

— Nu, dar acest caz nu este unul obișnuit.

— Așa credeți? Dar ce îl face atât de neobișnuit?

Se vedea că nu așteaptă un răspuns anume. Își aranjă discret mânecile hainei și ea îi observă ceasul scump de pe mână.

— Nu trebuie să vorbim despre asta aici, răspunse Hanne și-i făcu semn că vrea să meargă la Maren Kalsvik, care stătea singură la cincisprezece metri depărtare și îi privea nerăbdătoare.

— Așteaptă!

El se întinse rapid și o prinse de braț chiar când ea pleca. Când se opri, îi dădu brusc drumul.

— Mă gândeam să te sun, spuse el… dar știi… Am avut multe de rezolvat. Chestii practice – băieții, Amanda.

Bărbatul își îndreptă spatele și trase adânc aer în piept. Soarele îi lumina chipul. Era ceva inimaginabil de trist în toată înfățișarea lui, așa cum era, îmbrăcat într-un costum impecabil și cu părul proaspăt tuns, dat cu fixativ, de parcă singurul lucru care l-ar fi putut ține pe linia de plutire ar fi fost aspectul.

— În legătură cu acel cuțit, începu el. Acela cu care a fost Agnes ucisă. Era un cuțit obișnuit? Un fel de cuțit pentru tăiat friptură?

— Da, din acela era. Sau, mai bine spus, un cuțit mare pentru tăiat carne. De ce întrebi? zise ea uimită.

— E posibil să fi fost cuțitul nostru.

— Cum?!

— E posibil să fi fost cuțitul nostru. În seara în care Agnes a fost… seara în care a murit, luase patru cuțite cu ea la casa de copii.

— Dar de ce le-a dus acolo?

Hanne uită că se afla la o înmormântare și vocea îi crescu în intensitate.

— Calmează-te! spuse el.

— Acolo au o mașină de ascuțit performantă. Obișnuia să ducă din cuțitele ei… cuțitele noastre, adică, pentru a le ascuți acolo. În dimineața cu pricina, a luat cu ea patru bucăți sau poate cinci. Îmi amintesc asta, pentru că a spălat două dintre ele înainte de a pleca și s-a tăiat puțin la mână, iar eu a trebuit să găsesc plasturi.

— Dar de ce nu mi-ai pus despre asta înainte?

— Nu mi-a trecut prin cap! Eram atât de sigur că le-a adus acasă după-amiază! Nu obișnuia să le lase acolo. Și…

Se opri din vorbit şi observă că oamenii din jurul lor stăteau în tăcere. Cu toţii aveau atenţia îndreptată asupra lui şi asupra lui Hanne. El o trase puţin mai deoparte, lângă zidul capelei.

— Ca să fiu sincer, soacra mea a preluat îndatoririle casei de când a murit Agnes. Ea a venit în secunda doi. Abia ieri-seară, când mi s-a plâns că nu mai găsea niciun cuţit, atunci mi-am dat seama că lipseau. Cred că au fost patru cuţite sau poate cinci, cum am mai spus.

— De la IKEA?

— Nu am habar de unde cumpăra soţia mea cuţitele…

— Dar bănuiesc că ai putea să recunoşti cuţitul dacă l-ai vedea, nu?

El era prea obosit ca să remarce tonul puţin ironic.

— Bănuiesc că da.

— Atunci, bănuiesc că ar trebui să fii la biroul meu mâine-dimineaţă, la ora nouă fix. Încă o dată… sincere condoleanţe!

Apoi făcu stânga-mprejur. Nu-l dusese la secţie imediat dintr-un singur motiv – *nu* pentru că tocmai îşi îngropase soţia, ci pentru că trei copii tocmai îşi văzuseră mama înmormântată.

Maren Kalsvik avea buzele vinete şi-i clănţăneau dinţii.

— Asta poate să mai aştepte, spuse Hanne. Dar trebuie să purtăm o mică discuţie cu tine mâine. Ora douăsprezece îţi convine?

— E la fel de nepotrivită ca oricare altă oră, spuse Maren ridicând din umeri. La tine la birou?

Hanne Wilhelmsen confirmă şi-şi trase gluga hainei de stofă. Apoi fugi cu paşi mărunţi spre maşina de serviciu, înjurând ca un birjar.

•••

Billy T. nu era nicăieri de găsit. Unul sau doi oameni credeau că l-au văzut plecând în urmă cu o oră jumătate, dar nu erau siguri. Mai mulţi i-au spus că a căutat-o. Tipa de la recepţie dădu din braţe descurajată, îşi dădu ochii peste cap şi spuse că nimeni nu înţelegea ce rost are să laşi vorbă unde te duci.

— Toată lumea sare cu gura pe noi, spuse ea pe un ton plângăcios, aşteptându-se la puţină simpatie din partea inspectorului-şef Wilhelmsen.

Dar inspectoarea era cufundată în gânduri. Mai întâi, trecu pe la biroul lui Billy T. ca să găsească numărul de telefon pe care Agnes Vestavik îl lipise în agendă, dar era imposibil să găseşti ceva în dezordinea aceea. După patru-cinci minute se dădu bătută şi îşi aminti că era numărul de la Colegiul de ştiinţe sociale de la Diakonhjemmet.

Se duse înapoi în biroul ei şi luă cartea de telefoane, apoi se aşeză. La „Diakonhjemmet, Norvegia" găsi o grămadă de numere – începând de la şcoala sanitară, un spital, câteva centre internaţionale, chiar şi o fundaţie cu

număr de telefon propriu. „Colegiul Diakonhjemmet” era înscris şi el în carte, aşa că ea formă cifrele, fără să ştie exact ce trebuia să întrebe.

A durat o veşnicie până când a răspuns cineva. În cele de urmă, se auzi o voce plictisită cu un mesaj rostit în mod mecanic: „Colegiul Diakonhjemmet, bună ziua!” Hanne se întrebă dacă nu cumva era un mesaj înregistrat pe robot. Întrebă dacă este cineva la biroul decanului, pentru că nu îi veni nicio altă idee mai bună. Fu transferată unei secretare cu voce plăcută, total opusă de vocea mecanică a femeii de la recepţia colegiului.

Hanne se prezentă şi încercă să lămurească motivul pentru care a sunat, fără să dea prea multe detalii. Respectiva îşi dădu prea repede seama despre ce era vorba, după cum îţi puteai da seama din vocea ei, şi confirmă imediat că, într-adevăr, Agnes Vestavik, sărăcuţa, biata femeie, a sunat de mai multe ori la ei în săptămâna precedentă. Sau poate acum două săptămâni? În orice caz, îşi amintea că ea sunase acolo şi apoi au fost foarte şocaţi să afle despre uciderea ei. Familia ei se simţea bine?

Hanne o linişti în această privinţă, dar o întrebă pe secretară motivul pentru care îi sunase Agnes. Din păcate, secretara nu ştia astfel de detalii, dar, din câte îşi amintea, odată Agnes o rugase să îi facă legătura telefonică cu cineva de la biroul de examinări. De vreme ce nu exista aşa ceva, ceruse să vorbească direct cu decanul. Asta a fost discuţia prima dată când a sunat acolo. Dar despre ce anume au discutat pe urmă ea şi decanul, îi părea *foarte rău*, dar chiar nu ştia. Era foarte posibil ca decanul să o fi redirecţionat către altcineva, dar nici asta nu ştia sigur.

Hanne ceru să discute cu decanul, dar fu informată că acesta era, din păcate, plecat la un seminar în Danemarca, şi urma să se întoarcă vineri.

Agnes încercă să nu-şi arate enervarea, căci femeia chiar fusese de mare ajutor. Femeia se oferi să afle unde anume în Danemarca era seminarul, dar Hanne o opri şi încheie convorbirea, nu înainte de a o ruga pe secretară să afle dacă Agnes a lucrat vreodată la colegiul Diakonhjemmet. Secretara îi promise că se va interesa, râse delicat şi spuse la revedere după ce notă numele şi numărul de telefon al lui Hanne Wilhelmsen.

În urechea lui Hanne încă mai răsuna ciripitul vesel al secretarei când puse jos receptorul. Întotdeauna îi prindea bine să discute cu astfel de persoane, dar nu mai mult de câteva minute.

Acum trebuia să-l găsească pe Billy T.

•••

Neliniştea îl cuprinse din nou pe Olav. Reuşea să stea potolit atunci când mânca şi dormea, ceea ce făcea destul de des, dar îi era din ce în ce mai greu să rămână calm între mese. Ea îi cumpărase câteva benzi desenate, dar nici ele nu reuşeau să îi capteze atenţia mai mult de câteva minute odată. Teama

aceea de la început care îl ţinuse locului dispăruse de tot şi el nu o mai asculta.

— Te vor găsi, dacă ieşi afară. Eşti dat în urmărire, la televizor, la radio şi în presă.

El zâmbi în felul acela ciudat al lui.

— Exact ca în filme. Oare se dă recompensă?

— Nu, Olav, nu se dă nicio recompensă. Nu eşti dat în urmărire pentru că ai făcut ceva rău. Doar vor să te ducă înapoi la casa de copii.

Chipul lui se întunecă.

— La dracu'! spuse el cu vehemenţă. Mai bine *mor* decât să mă întorc în văgăuna aia!

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească – un zâmbet obosit şi amar. El observă şi se înfurie.

— Râzi, curvo! Dar îţi spun eu un lucru: *Nu mă întorc acolo*! *Ai înţeles*?!

Ea încercă cu disperare să îl tempereze spunându-i şşşşşş şi arătând cu mâna înspre peretele vecinului. Dar asta nu-l linişti pe Olav deloc. Dar parcă ar fi vrut să spună ceva şi nu-şi găsea cuvintele. Se duse spre bucătărie şi începu să scoată toate sertarele. Le trase de la locul lor şi răsturnă conţinutul pe jos în timp ce urla sfâşietor cu fiecare sertar pe care punea mâna.

Ea ştia că era doar un episod trecător. Nu putea face nimic altceva decât să aştepte calmă, cu ochii închişi. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Trebuia doar să aştepte. *Va trece. Nu peste foarte mult timp va trece. Stai liniştită. Nu spune nimic. Nu face nimic. Şi pentru nimic în lume să nu te atingi de el. Imediat, imediat se va termina.*

I-a luat ceva timp să golească toate sertarele. Ea nici nu se putea uita la el, dar după zgomote îşi dădu seama că împrăştiase toate tacâmurile pe jos, făcând o gălăgie asurzitoare pe care sigur au auzit-o vecinii. Nici nu apucă bine să se gândească la o scuză, că la uşă sună cineva.

Băiatul se opri pe dată. Brusc se postă în uşă şi teama i se întipări iar pe chip. Olav o privi, fără să o roage să îl ajute, dar îi ordonă să nu deschidă până când nu se ascunde. Fără o vorbă se ascunse în dormitorul ei. Ea se strecură după el, închise uşa de la cameră şi se şterse la ochi în drum spre antreu.

•••

Era vecina de sub ei, o femeie mai în vârstă care ştia aproape tot ce se întâmpla în bloc. Dar nu era nimic neobişnuit, de vreme ce îşi petrecea tot timpul la fereastra din bucătărie, de unde avea o vedere excelentă ca să observe cine venea şi cine pleca sau cine mergea pe la uşile oamenilor cu diverse plângeri – despre gălăgie, despre muzica dată prea tare, despre cei

care nu respectau lista de la spălătorie sau nu curăţau scările când le venea rândul.

— S-a auzit un tămbălău îngrozitor! spuse ea suspicioasă. S-a întors cumva băiatul tău? întrebă ea, încercând să îşi vâre gâtul subţire prin deschizătura uşii ca să vadă în apartament.

Birgitte Håkonsen se postă în uşă şi se făcu cât de mare putu în înălţime şi lăţime.

— Nu, nu a venit acasă. Eu am scăpat ceva pe jos. Îmi cer scuze.

— Ai scăpat ceva pe jos vreme de o jumătate de ceas? exageră bătrâna. Mda, nu mă faci tu pe mine să cred aşa ceva. Ai musafiri?

Îşi întinse şi mai mult gâtul şi, pentru că era mai înaltă decât mama lui Olav, putea vedea până la dreptunghiul din capătul coridorului întunecat, dar asta nu însemna nimic.

— Nu, nu am musafiri. Sunt singură şi îmi cer scuze pentru deranj. Nu se va mai repeta.

În timp ce îi închidea uşa în faţă, o auzi cum ameninţa cu poliţia. O secundă ezită cu uşa întredeschisă. Apoi se răzgândi şi o trânti la loc, punând şi lanţul de siguranţă.

Olav stătea în patul ei cu picioarele în lotus – era uluitor de flexibil, deşi era uriaş. Acum semăna cu Buddha mai mult ca oricând. Apoi se tângui îndurerat, ridicându-şi privirea spre tavan, întrebând în gol: „Ce să mă fac?"

Ea nu îi răspunse, pentru că nu ei îi adresase întrebarea, ci se întoarse şi se duse la bucătărie ca să strângă de pe jos – în cea mai mare linişte cu putinţă.

•••

Mi-a fost imposibil să îi fac să mă asculte când le ziceam despre MBD[24]*. Prima dată am vorbit cu cei de la grădiniţă, dar ei doar mi-au zâmbit şi mi-au spus că îi va trece odată cu creşterea. Iarăşi începea să îmi dea târcoale gândul de a vorbi cu serviciile sociale pentru îngrijirea copiilor, pentru că ei n-ar fi încercat să scape de mine şi a treia oară.*

Apoi a început să meargă la şcoală. Şi aici lucrurile au mers prost, evident. Încă din prima zi, când toţi părinţii erau prezenţi, el s-a ridicat din banca lui, în mijlocul primei ore, şi a ieşit din clasă. Pe chipul învăţătoarei s-a întipărit atunci o expresie foarte ciudată şi s-a uitat la mine ca să mă atenţioneze că trebuia să fac ceva. Eu ştiam că, dacă cineva ar fi încercat să îl oprească, ar fi fost iadul pe pământ, aşa că am spus că a avut nevoie la baie. Am inventat pe loc o poveste cu o infecţie urinară. Imediat după aceea m-am strecurat afară

[24] Minimal Brain Dysfunction.

ca să îl caut, dar nu era nicăieri. Mai târziu am aflat că a intrat în altă clasă și a spus că prefera să facă parte din acel colectiv.

Nu era prost, ba dimpotrivă. Îl ducea mintea la matematică și, mai târziu, la engleză. Era incredibil de bun la engleză, dar doar la vorbit. Mi s-a spus că era posibil din cauză că se uita prea mult la televizor. Tipic! *Întotdeauna când ceva mergea bine, când știa vreo materie, trebuia să vină cineva și să spună ceva rău, ceva ce era din vina mea.*

Înainte de terminarea primului an, el era oaia neagră a școlii. Ceilalți elevi îl evitau, elevii din clasa a cincea și a șasea îl necăjeau și îl convingeau să facă niște lucruri incredibile. Pe 17 mai, de Ziua Națională a Norvegiei, reușise să coboare steagul de pe suport, în timp ce toți ceilalți ascultau discursul rostit de o fetiță dulce, blondă, cam de clasa a cincea, care vorbea despre Wergeland și procesiunea copiilor, despre libertate și război. Dar brusc, fetița se oprise și arătase cu degetul spre steagul care era coborât până la jumătatea catargului, tăiat în fâșii lungi care fluturau în vânt. Lângă catarg era Olav, trebăluind de zor cu o foarfecă și aruncând priviri triumfătoare către un grup de băieți de clasa a șasea care se țineau de burtă de atâta râs în spatele adunării. Nu am mai rezistat. Am plecat. Câteva ore mai târziu a venit acasă cu o sută de coroane mototolite în pumn. A pus pariu cu băieții mai mari, mi-a mărturisit. Când am încercat să îi explic că mi-ar fi putut cere bani mie, m-a privit surprins, cu zâmbetul acela ciudat, pe care niciodată nu l-am înțeles.

La început, a fost chemat la zilele de naștere. Cel puțin, în primul an. Întotdeauna venea acasă liniștit și mulțumit de acolo, dar mie niciodată nu mi-a spus cum au decurs lucrurile acolo. Apoi și aceste invitații s-au oprit deodată. Mă durea sufletul când îi vedeam pe ceilalți copii din vecini care mergeau înșirați la petrecere, îmbrăcați la patru ace, cu cadouri sub braț. La început, s-a uitat îndelung pe fereastră după ei, dar când am sugerat să ne găsim ceva drăguț de făcut, m-a dat la o parte și a pornit televizorul.

Acesta era singurul lucru care, obiectiv vorbind, nu se potrivea cu MBD-ul lui. Putea să petreacă ore în șir în fața ecranului. Era inimaginabil cât de multe lucruri asimila. Încă de mic, nu fusese deloc interesat de programele pentru copii, chiar dacă eu am încercat să îl conving să se uite la ele. Dar când a început clasa a doua, deja se uita la tot felul de emisiuni. Aveam impresia că îi plăcea să se uite în egală măsură la desenele animate pentru copii, la știrile de seară sau la filme de acțiune. Eram conștientă că nu ar trebui să se uite la toate filmele, dar nu mi s-a părut că s-ar fi speriat vreodată de ele. Cu o singură excepție. Voiam să mă culc, dar el tocmai începuse să se uite la un film și nu avea să meargă la culcare. Am încercat să îl mituiesc cu bani, pentru că trebuia să meargă la școală a doua zi, dar n-a

fost chip. Se uita la Alien, *dacă nu mă înșel, cu o femeie în rol principal. Așa că nu m-am gândit că poate să fie ceva periculos și m-am culcat.*

Pe la miezul nopții, a venit să mă trezească. Nu plângea, dar era vădit neliniștit. M-a întrebat dacă poate să doarmă cu mine, ceva ce nu mai făcuse de când era mic. L-am lăsat să se cuibărească lângă mine și l-am ținut în brațe. Mi-a dat mâinile la o parte, dar am stat strâns lipită de el. Nu a dormit, atunci, aproape toată noaptea.

În ziua următoare, deja totul fusese dat uitării. Am întrebat ce a fost atât de urât la filmul ăla, dar singurul lui răspuns a fost un zâmbet.

La școală, a primit un asistent pentru cincisprezece ore pe săptămână. Chiar dacă se descurca oarecum la majoritatea materiilor în clasa întâi și la începutul clasei a doua, neliniștea lui era atât de mare, încât începuse să piardă foarte multă informație. Asistentul trebuia mai întâi să îl facă să stea calm și, în plus, lucra și câteva ore doar cu el.

Lui Olav îi plăcea asistentul. Era un băiat tânăr, care era foarte drăguț și cu mine. Mi-a fost frică de el la început, dar râdea mult și mi-a lăsat oarecum impresia că îi plăcea de băiatul meu. Uneori îl însoțea acasă pe Olav și băiatul meu era aproape de nerecunoscut. Ca și până atunci, pe mine nu mă asculta, dar atunci când asistentul îi dădea ceva de făcut, el executa fără proteste.

Odată, asistentul m-a sunat târziu, seara, când Olav deja se culcase. Avea febră și era obosit. Cred că de-abia începuse clasa a cincea. Asistentul m-a întrebat dacă mi se părea dificil să îi impun limite fiului meu. Voia de fapt să afle dacă „mă comport bine cu el", după cum mi-a spus. Dacă voiam, el era dispus să vină să discutăm puțin înainte de prânz, atunci când nu avea ore cu Olav, pentru că eram acasă singură. Luase legătura cu Protecția Copilului, îmi mărturisise el, și a încercat să aibă un ton degajat atunci când mi-a spus că au fost de acord ca el să ne devină un fel de consilier familial.

Protecția Copilului, Asistență Familială. Parcă mi-ar fi înfipt un par în inimă. Asistentul, care intrase în casa mea, luase cina la noi, îl ciufulise pe băiatul meu și fusese așa de amabil cu mine… El a vorbit cu Protecția Copilului.

Pur și simplu am închis telefonul.

După două zile, cei de la Protecția Copilului erau la ușa mea.

•••

În fața lui Billy T. era o halbă de o jumătate de litru de bere, pe care erau picături strălucitoare de condens și o coroană superbă de spumă deasupra.

Hanne s-a mulţumit cu un Munkholm[25]. Berea părea neutră şi banală, cu un strat subţire şi alb de spumă.

— Să vorbim despre reţinerea informaţiilor vitale, spuse Hanne încet, ca să nu fie auzită de cei de la mesele vecine.

S-au aşezat la masa cea mai îndepărtată, într-o zonă mai înaltă, din spatele barului. Un proprietar mai pretenţios numise locul acela mezanin, dar pentru ceilalţi locul rămase sub numele de Pupitru.

— Asta este o critică justificată, fu de acord Billy T. şi se cufundă în halba lui. A fost o prostie din partea mea că nu l-am întrebat pe tip atunci când era la audieri.

Hanne nu mai comentă despre omisiunea lui, ci merse mai departe:

— Asta înseamnă că este foarte probabil ca ucigaşul să *nu* fi venit ca să o ucidă pe Agnes. Asta m-a sâcâit tot timpul, chestia asta cu cuţitul. Este o armă destul de ineficientă, nu are acurateţe şi este atipică.

— Mda, există foarte multe tipuri de crime cu cuţitul în ţara asta, adăugă Billy T.

— Da, dar nu crime premeditate! Dacă *planifici* să ucizi pe cineva, mai mult ca sigur că nu vei alege un cuţit. Cuţitele sunt armele principale… în centrul oraşului, într-o noapte de sâmbătă, la altercaţii, bătăi, petreceri, excursii la cabane pe o vreme ploioasă, atunci când lumea se ia la ceartă. Şi în plus de asta, există mai multe lovituri de cuţit. Iar făptaşul, de obicei, este şi el plin de lovituri.

— Deci tu vrei să spui că individul pe care îl căutăm venise pentru cu totul altceva şi că atmosfera s-a încins şi a înşfăcat cuţitul dintr-un impuls? În lipsă de altceva?

— Exact. Asta vreau să spun.

Mâncarea fu servită. Hanne îşi comandase o salată cu carne de pui. Arca lui Noe era singurul loc din oraş unde puiul din salată era servit cald. Billy T. se aruncă la un kebab dublu.

Au mâncat în tăcere câteva minute, până când Hanne se strâmbă şi puse jos cuţitul şi furculiţa. Îl privi pieziş pe tovarăşul ei şi îl întrebă:

— Cum merge treaba cu tipa aia pe care ai cunoscut-o în Insulele Canare?

El nu îi răspunse, dar mâncă mai departe cu aceeaşi poftă.

— Bronzul tău începe să se ducă. La fel şi iubirea pentru ea?

El o înţepă ca din glumă cu furculiţa şi spuse cu gura plină:

— Acum te rog să nu fii răutăcioasă şi tăioasă cu mine. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Haide, Billy T. Nu glumi, trebuie să îmi spui.

---

[25] Munkholm este o marcă de bere fără alcool, produsă de berăria E.C. Dahls din Trondheim. (n. tr.).

Aşteptă răbdătoare ca el să termine de mâncat. Într-un final el se şterse pe barbă cu mâneca, dădu peste cap ce mai rămăsese din halbă, făcu semn să i se aducă încă una şi îşi puse pumnii pe masă în faţa lui.

— Nu a fost nimic serios.

— Dar a fost totuşi ceva! Erai atât de happy în urmă cu o săptămână şi ceva!

El părea enervat şi se agită din cale-afară să-i atragă atenţia chelnerului, care nu observase semnul lui de mai adineauri.

— Ce este?

— Chestia asta cu tine şi femeile.

Billy T. avea patru copii cu patru femei diferite. Nu fusese niciodată atât de apropiat de niciuna dintre ele în aşa măsură încât să se fi mutat măcar împreună. Dar îşi iubea băieţii la nebunie.

— Eu şi femeile? Dinamită, asta e!

În sfârşit îşi primi berea. Rămase nemişcat şi desenă inimioare pe sticla plină de condens.

— Nu îmi place să fiu bătut la cap, adăugă el.

— Bătut la cap?

— Da.

— Ce anume te deranjează mai exact?

— Discuţiile astea tipic feminine, de genul nu-ţi-pasă-de-mine. Îmi place să fac ceea ce vreau. Dacă o femeie poate să stea alături de mine, este super. După o vreme, se satură. Şi atunci încep discuţiile. Pur şi simplu nu suport lucrurile astea.

— Ai suferit în copilărie, zâmbi Hanne.

— Cu siguranţă.

— Dar tu? De ce…

Ea se întrerupse şi zâmbi încurcată. El nu va şti niciodată ce îi trecuse ei prin minte să îl întrebe, pentru că brusc lui Billy T. îi veni o idee. Privirea i se fixă undeva în depărtare, probabil şi ca să evite alt interogatoriu despre rănile din viaţa lui personală. Se întoarse la ultima informaţie primită de la soţul lui Agnes.

— Ce s-ar fi putut întâmpla cu *celelalte* cuţite?

— Ce…

Ea făcu o pauză, ca să se gândească la implicaţiile acestei întrebări.

— Ar fi trebuit să mai fie acolo trei sau patru cuţite ascuţite. Ai dreptate. Poate că ucigaşul le-a luat cu el?

— Bineînţeles că e posibil să le fi luat. Dar de ce să fi făcut asta?

Hanne se uită în gol, prin sticla de Munkholm, fără să găsească vreo soluţie. Dar apoi se întoarse către un scandal care tocmai se iscase. La

intrare, doi indivizi care veneau din parc voiau să intre. Chelnerul cu părul negru le vorbi cu foarte mult tact şi pe un ton scăzut, dar primi drept răspuns nişte comentarii rasiste dure. Era însă obişnuit cu aşa ceva, aşa că îi scoase pe bătrâni afară.

— Cred că ştiu! exclamă ea. Dacă am dreptate, putem să ne restrângem foarte mult numărul de suspecţi.

Hanne era mai degrabă gânditoare decât se simţea victorioasă. Se uită prin jur şi îi făcu semn chelnerului.

— Bună, crezi că aş putea să împrumut patru, cinci cuţite de la bucătărie? Doar o secundă. Este vorba despre un… pariu.

Chelnerul se uită ca trăsnit, dar ridică din umeri şi se întoarse după câteva minute cu patru cuţite mari şi uzate.

Hanne se ridică în picioare, puse cuţitele pe masă, în dreapta lui Billy T.

— Hai să presupunem că aici erau cuţitele. Principiul e acelaşi. Stai de parcă te-ai concentra la ceva din faţa ta.

Billy T. se concentră asupra firmiturilor de pe masă. Hanne se duse în spatele lui şi luă cel mai mare cuţit de pe masă, îl întoarse prin aer cu un arc şi simulă o scenă de film derulată cu încetinitorul, în care ducea cuţitul spre spatele colegului ei şi îl înjunghia.

— Au!

El se întoarse brusc şi se masă în punctul atins, cu mâna dreaptă. Îl durea umărul. Se făcu brusc linişte în local şi clienţii curioşi de la mesele învecinate îi priviră alarmaţi.

— Ai văzut? întrebă Hanne entuziasmată şi puse cuţitul la loc. Ai observat ce s-a întâmplat când am luat cuţitul?

— Normal că am văzut! exclamă Billy T. La naiba, sigur că am văzut! Hanne, eşti un geniu!

— Sunt perfect conştientă de asta, îi răspunse inspectorul-şef, mulţumită de descoperirea ei.

Cuprinsă de un val de entuziasm, plăti ea toată nota, deşi Billy T. consumase mult mai mult alcool.

— Dar, Hanne, spuse Billy T. deodată, atunci când erau deja pe trotuar. Dacă schema asta are vreo relevanţă, atunci putem să uităm de iubit şi de Hasle, tipul ăla fără permis de conducere.

— Ei bine, Billy T., deşi avem o teorie excelentă, nu trebuie să ne *limităm* doar la ea. Vom continua să cercetăm toate indiciile. Asta este elementar!

— Bine, Sherlock! îi rânji Billy T.

Atunci el nu se mai putu abţine şi o sărută pe buze.

— Yuck, protestă Hanne şi se şterse demonstrativ pe gură, dar avea un zâmbet până la urechi.

•••

Într-un apartament dezolant, într-un cartier şi mai dezolant, un agent de vânzări auto stătea şi bea bere. Douăsprezece sticle goale erau înşirate în faţa lui, în cerc, ca nişte soldaţi de plumb. Le aranja în diverse forme, schimbându-le ordinea la fiecare cinci minute. Capacitatea lui de a le manevra de colo-colo fără să le verse era dovada că încă nu era îndeajuns de beat ca să meargă să se culce.

În mijlocul sticlelor era un carnet de cecuri. Carnetul de cecuri al lui Agnes Vestavik. Doar patru foi lipseau: una lipsea deja atunci când îi furase carnetul, incredibil de uşor, din geanta ei, când ea s-a dus la toaletă. Nu a avut timp să se răzgândească – mâinile au acţionat din proprie iniţiativă. Era acolo, şi el ştia asta, pentru că ea îl folosise cu puţin timp înainte, ca să plătească masa. Fără ezitare, a scos portofelul de piele din geanta ei şi l-a înghesuit în buzunarul generos al costumului. Chiar atunci când îl apucaseră remuşcările, ea se întorcea deja, întrebându-l dacă erau gata de plecare.

A folosit cele trei cecuri pentru trei sume identice, pe care le-a retras de la trei sedii diferite din trei locuri din jurul oraşului. Prima dată, în Lillestrøm. Acolo a mers foarte bine, deşi jalnica barbă falsă aproape îi picase de pe faţă pentru că transpira ca un porc. Se folosise de un permis de conducere pe care cineva îl uitase într-o maşină închiriată pentru un drive-test. Vârsta şi trăsăturile feţei semănau într-o oarecare măsură şi femeia de la ghişeu nu i-a aruncat nici măcar o privire înainte de a număra zece mii de coroane pe tejghea, grăbindu-se să apese butonul pentru următorul client. Aproape că nu îndrăznea să se atingă de bani, dar femeia s-a uitat iritată spre el şi i-a făcut semn să se grăbească. Cu greu a putut să-şi controleze tremurul mâinilor, a mormăit un „mulţumesc pentru ajutor" şi a ieşit din bancă, pe cât a putut de agale. Îşi lăsase maşina la două străzi distanţă de gară, într-o parcare.

Într-adevăr, agent de vânzări auto. Uneori mai vindea şi maşini la mâna a doua. Mai făcuse unele învârteli ici-colo şi uneori se simţea ca un şmecheraş, dar nu comisese până atunci nicio faptă penală. A fost al naibii de uşor. Şi de îngrozitor în acelaşi timp. Cu zece mii de coroane în portofel, a condus până la Sandvika pentru a scoate al doilea cec. Trebuia să acţioneze înainte ca ea să descopere lipsa carnetului şi să-şi blocheze contul.

La a doua bancă, totul a mers ca uns. S-a şters bine pe sub barbă şi a reuşit să o fixeze mai bine. A ales să parcheze la un mall mare şi s-a dus în plimbare până la o bancă din centrul oraşului Sandvika, la cinci minute distanţă. Femeia l-a privit destul de tăios, poate pentru că a ezitat atunci când l-a rugat să îi dea un act de identitate. Din cauza emoţiilor, aproape că i-a dat propriul permis de conducere, dar şi-a dat seama la timp şi l-a pus la

loc. Nefiind sigur dacă nu cumva ea a văzut cele două permise, s-a foit atât de mult cu celălalt carnet de conducere, încât era pe cale să devină suspect. Dar a primit banii şi a decis să se oprească aici.

Douăzeci de mii de coroane. Oare câţi bani avea Agnes de fapt? Oare la bancă verificau dacă erau suficienţi bani în cont înainte de a-i elibera banii? A încercat să-şi amintească acest detaliu, dar memoria nu l-a ajutat. A pornit apoi spre Asker. Acum era decis să se oprească, dar în următorul moment îşi dorea să aibă mai mulţi bani. Încă un cec, doar unul. Maşina îşi menţinea cursul drept, neafectată de agitaţia care-l cuprinsese pe el.

În timp ce intra în bancă, a observat că toate sediile erau dotate cu camere de luat vederi. Evident că ştiuse, fapt pentru care era o idee bună că purta barbă falsă, exact ca posesorul permisului. Luase cu el şi o şapcă veche, dintr-un cufăr, de undeva din pod.

Oricum, când a pătruns în a treia bancă, brusc i s-a făcut frică, poate pentru că era singurul client.

— Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta? l-a întrebat un tânăr zâmbitor, îndemnându-l să se apropie.

Era mult prea târziu ca să plece, aşa că i-a înmânat ultimul cec.

— Computerele nu merg, din păcate, aşa că va trebui să sun, l-a informat tânărul, zâmbind şi mai larg după ce a zărit suma de pe cec.

— Pot să revin mai târziu, s-a bâlbâit el în timp ce dădea să ia cecul înapoi.

— Nu, nu! Durează doar un minut, a protestat serviabil angajatul.

Dar totul a mers rapid. Într-un minut, a plecat din bancă cu încă zece bancnote de o mie de coroane şi cu un junghi în partea stângă, sub coaste.

Acum stătea şi bea. A treisprezecea sticlă de bere era goală şi el rearanjă sticlele într-un nou tipar – o formă angulară, ca un stol de gâşte sălbatice îndreptându-se spre sud sau ca un vârf de săgeată. Sticla din faţă arăta direct spre el.

— Bang! spuse el. Ai murit!

O deschise pe a paisprezecea.

Agnes aflase. Mai exact, îl întrebase dacă nu cumva, din întâmplare, îi văzuse carnetul de cecuri. Aşa, din senin, fără niciun fel de aluzie în glas. Şi aşa îşi dăduse seama că îl suspecta. Bineînţeles că a negat, dar ea ştia adevărul şi l-a informat că a rugat banca să verifice dacă i-a fost cumva folosit carnetul de cecuri. Urma să primească răspunsul peste câteva zile.

Oare cât de mult timp va trece până când poliţia va afla despre cecuri?

El se ridică brusc şi doborî două sticle. Una căzu pe jos, dar nu se sparse.

Acum putea să încerce să doarmă puţin. Se împletici până în dormitor şi se aruncă pe pat aşa îmbrăcat cum era. Trecu mult timp până când aţipi.

Carnetul de cecuri zăcea pe masă, între douăsprezece sticle goale, dintre care una era răsturnată.

9.

Aceasta era prima zi cu adevărat frumoasă de multă vreme încoace. Chiar dacă vremea era rece şi temperaturile erau în continuare cu puţin deasupra punctului 0 pe termometre, undeva în atmosferă plutea promisiunea că primăvara nu era atât de îngrozitor de departe. Zăpada se topise pe câmpiile mari de lângă Tøyenbadet şi, răzleţ, câte un fir de iarbă reuşise deja să crească. Podbalul era destul de deştept încât să rămână cu capul jos. Cerul era de un albastru-intens şi, chiar dacă soarele abia se ivise puţin deasupra orizontului, Hanne Wilhelmsen regreta că nu îşi luase cu ea ochelari de soare.

Pe micuţul deal, între o statuie masivă şi impunătoare din piatră deschisă la culoare şi strada Finnmarksgata, la adăpostul unor tufişuri destul de ridicate, astfel încât să nu sară în ochii şoferilor care treceau, erau adunaţi câţiva colegi de la Rutieră, care amplasau un radar. Destul de pasiv din partea lor, se gândi Hanne şi zâmbi în sinea ei. Erau două benzi pe fiecare sens cu un gard rezistent între ele, aproape ca pe o mică autostradă. Orice şofer experimentat ar presupune că limita de viteză este de minimum şaizeci de kilometri pe oră. Prin urmare, ar conduce cu şaptezeci la oră. Ceea ce le scăpa din vedere era lipsa marcajelor din zonă, ceea ce însemna în mod normal o limită obişnuită de cincizeci, care se impune peste tot în zonele cu construcţii. Finnmarksgata era una dintre cele mai sigure surse de venit pentru statul norvegian.

Mai zăbovi puţin, până când îi auzi pe poliţişti fluierându-i pe primii doi păcătoşi, apoi dădu dezaprobator din cap şi porni mai departe. Trecu peste podul Akerbergveien la şapte şi douăzeci, iar după o jumătate de minut era în liftul de la secţia de poliţie. Şeful departamentului se nimeri să fie şi el acolo la aceeaşi oră. Era un om mare, puternic şi musculos, dar, mai presus de toate, extrem de masculin. Hainele lui erau demodat de strâmte, ceea ce denota lipsă de bun-gust, dar forţa i se citea pe chipul lui masiv cu ţeastă cheală – o impresie subliniată de calmul şi de buna lui dispoziţie. De obicei. De data asta nici măcar nu se uită la ea.

— Cine se scoală devreme departe ajunge, spuse el către propria reflecţie în oglindă.

— Da. Sunt multe de făcut, îi răspunse inspectorul-şef Wilhelmsen şi îşi aranjă părul, uitându-se în aceeaşi oglindă.

— Treci pe la mine prin biroul, îi ordonă şeful de departament şi se uită la ceas.

Liftul sună şi uşile se deschiseră, iar ei ieşiră împreună pe holul mare care înconjura un foaier imens.

— Acum, în secunda asta?

— Da! Ia şi o cafea cu tine.

Simţi nişte emoţii de parcă s-ar fi aşteptat la ceva neplăcut. Trecu prin propriul birou ca să îşi ia cana, marcată cu o stea. La recepţie, nimeni nu se sinchisise să pună în funcţiune aparatul şi îi luă ceva timp să umple rezervorul cu apă şi să adauge cele opt linguri de cafea necesare. Recepţionera îşi făcu apariţia tocmai când aparatul începea să bolborosească.

— Mulţumeeesc, Hanne! rosti aceasta cu atâta recunoştinţă, încât lui Hanne i se păru că distinge acolo o fină ironie.

În această recepţie se făceau atâtea cafele, încât Hanne se întreba cum de mai au timp să facă şi altceva.

Îşi turnă cafea în cană şi într-un pahar de carton, pentru şeful ei. Apoi bătu la prima uşă de pe hol. Nu primi niciun răspuns, aşa că mai bătu o dată, dar tot nu auzi nicio reacţie dinăuntru, deşi era sigură că el era acolo. Îndrăzni să deschidă uşa cu atenţie. Nu îi era uşor cu câte o cană în fiecare mână, aşa că scăpă paharul pe jos. Cafeaua o stropi pe picioare, opărind-o chiar prin jeanşii aceia groşi.

Şeful departamentului râse din toată inima.

— Acum vezi şi tu ce se întâmplă când nu ţii cont de bunele maniere, spuse el, punând receptorul la loc. Astrid! ASTRID!

Recepţionera apăru de după colţ.

— Ridică paharul şi şterge mizeria asta, te rog.

— Dar pot eu să…, începu Hanne să zică, însă fu întreruptă.

— Tu stai jos!

Ea se uită rugător spre secretara care, cu buzele strânse, irosi o jumătate de rolă de hârtie de bucătărie ca să şteargă cafeaua cu mişcări puţin nervoase. Apoi ieşi, lăsându-i singuri pe cei doi poliţişti. Niciunul dintre ei nu a rostit zis nimic în timp ce ea făcea curat. Hanne era extrem de încordată.

— Cum te simţi ca inspector de poliţie, Hanne? o întrebă el, privind-o direct în ochi.

Ea ridică uşor din umeri, nesigură de direcţia în care mergea conversaţia.

— All right. Uneori foarte bine, uneori mai puţin bine. Nu aşa trebuie să fie?

Ea zâmbi întrebător, dar el nu zâmbi.

El gustă cu atâta entuziasm din noua ceaşcă de cafea pe care i-o aduse Astrid agitată, încât puţin lichid se revărsă peste margine. O picătură maronie căzu pe birou. Un deget arătător masiv o îndepărtă, lăsând în urmă un desen asemănător cu Mickey Mouse.

— Ai fost un detectiv excepţional, Hanne. Ştii asta la fel de bine ca majoritatea celor de aici, de la secţie.

Între cei doi plutea un *dar* nedefinit.

— Dar, spuse el într-un final, trebuie să îţi aminteşti că a fi inspector-şef nu e acelaşi lucru cu a fi detectiv. Tu trebuie să conduci, să coordonezi. Şi trebuie să *te bazezi* pe subordonaţii tăi. Asta este toată filosofia. Când Billy T. este numit detectiv principal la cazul de omucidere de la casa de copii, atunci el este cel care va investiga. Este remarcabil că îţi dai interesul şi că vrei să ţii pasul cu întreaga anchetă, dar fii atentă să nu-ţi subestimezi oamenii.

— El nu se simte deloc subestimat, obiectă Hanne, şi ştia că are dreptate.

— Sigur nu se simte aşa, se arătă de acord şeful de departament, groaznic de obosit şi resemnat, ţinând cont de această oră a dimineţii. Voi doi sunteţi prieteni. Lui îi place să lucreze cu tine. Doamne, omul ăsta n-ar fi plecat de la echipa de intervenţie în cazuri speciale[26], dacă nu ai fi fost tu aici. Dar mai ai şi alţi investigatori în subordinea ta. Oameni deştepţi, chiar dacă sunt tineri şi neexperimentaţi.

— S-au plâns de mine?

Hanne îşi dădu seama că părea jignită şi spera că el a înţeles că nu era deloc aşa.

— Nu, nu s-au plâns. Dar simt că te amesteci prea mult. Printre altele, eşti foarte greu de găsit. Eşti prea mult timp plecată din secţie.

El căscă prelung şi se scărpină în ureche cu un pix Bic.

— Eu te-am susţinut să primeşti acest job, Hanne. Nu sunt foarte mulţi de vârsta ta numiţi inspector-şef. Nu au existat multe obiecţii, pentru că lumea ştie cât de pricepută eşti. Nu le da motive să mai comenteze, bine? Eu cred în continuare şi *ştiu* că poţi fi un inspector la fel de bun pe cât ai fost ca investigator. Dar atunci trebuie să îi dai acestei noi funcţii o şansă. Nu te mai plimba pe aici ca un inspector light sau ca un agent de lux, OK?

Dinspre recepţie se auzeau discuţii şi râsete. Clădirea impunătoare urma să se umple cu oameni care se declaraseră pe loc de acord cu avansarea lui Hanne Wilhelmsen într-un post pe care în acest moment îi venea să îl arunce pe fereastră. Se simţea extrem de descurajată, nu atât pentru că nu îi plăcea să fie pusă la punct, cât pentru că ştia că el avea dreptate. Nu ar fi trebuit

[26] În Norvegia există echipe speciale de intervenţie, numite URO.

niciodată să fie de acord să solicite acest post. *Idiotul* acela de Håkon Sand o convinsese. Deodată, pe neașteptate, i se făcu extrem de dor de el. Billy T. era un tip grozav și lucrau foarte bine împreună. Se înțelegeau din priviri, încât de multe ori nici nu trebuiau să-și vorbească. Håkon Sand, procurorul[27] cu care lucrase atât de mult timp, inclusiv la câteva cazuri de omucideri dramatice și mediatizate, era un nesăbuit. Trecea prin viață ca prin vis, rămânând constant cu un pas sau doi în urma altora. Dar era un tip inteligent, știa să asculte. Ea îl dezamăgise în repetate rânduri, dar el rămăsese la fel de bine dispus, la fel de amabil. O sunase s-o invite la cină pentru a-i vedea fiul, care abia împlinise trei luni. Băiețelul avea aproximativ același nume cu al ei: Hans Wilhelm. Håkon o rugase să îi fie nașă. Deși fu măgulită de invitația lui, a refuzat pentru că nu ar fi putut să mintă în biserică. Dar a participat la botez în urmă cu patru săptămâni, chiar dacă a trebuit să plece devreme. Håkon era supărat pe ea, dar i-a zâmbit și a rugat-o să îl sune în curând. Ea uitase să îl sune, până când, la fel de vesel ca întotdeauna, o sunase el săptămâna trecută. Dar nu putu să se întâlnească cu el în niciuna dintre zilele pe care le propusese acesta.

Îi era dor de el. Îl va suna astăzi.

Dar mai întâi trebuia să spună ceva credibil unui șef nemulțumit. Nu știa de unde să înceapă.

— Am să mă mobilizez, spuse ea. După ce se rezolvă acest caz, mă potolesc.

— Și cât timp crezi că îți va lua, Hanne?

Ea se ridică în picioare, dar zări un licăr de enervare în ochii lui și se așeză la loc.

— În cel mai bun caz, o zi și jumătate. În cel mai rău caz, o săptămână.

— Cum?

Acum reușise să îl impresioneze și simți că dispoziția șefului se îmbunătățise.

— Dacă prind ceva în cârligul pe care l-am aruncat în larg, atunci majoritatea lucrurilor se vor lămuri înainte de weekend.

Acum, șeful departamentului o recompensă cu un zâmbet în toată regula.

— Da, bine, spuse el. Atunci o să ne demonstrezi încă o dată ceea ce știam deja cu toții – că te pricepi la *investigații*!

---

[27] Politiadjutant (norvegiană) este o funcție a cărei denumire s-a modificat în *politiadvokat,* o poziție care nu există în cadrul Poliției Române. În sistemul judiciar norvegian, parte a magistraților-procurori își desfășoară activitatea direct în cadrul structurilor de poliție, având grade specifice, putând derula instrucția penală (inclusiv în calitate de procurori de ședință) pentru anumite categorii de infracțiuni.

El îi făcu semn că poate să plece şi Hanne se rugă în sinea ei în timp ce închidea uşa în urma ei:

„Sper că nu m-a luat gura pe dinainte atunci când am spus…”

•••

O oră mai târziu, soţul lui Agnes Vestavik s-a prezentat la sediul Poliţiei, Grønlandsleiret 44, fix la ora nouă. Era îmbrăcat la fel de formal ca la vizita precedentă, dar din cauza săptămânii extenuante care trecuse slăbise câteva kilograme. De data aceasta, Billy T. îi arătă mai multă înţelegere, ceva ce nu îi era în fire, motiv pentru care era nervos pe el însuşi.

Apariţia din faţa lui l-ar fi forţat până şi pe cel mai cinic om să arate un pic de bunăvoinţă. Omului îi tremurau mâinile şi ochii lui aveau o culoare roşiatică. Era palid şi pielea părea să-i fie umedă.

— Cum îţi merge, Vestavik? îl întrebă Billy T. atât de prietenos, încât omul îl privi năucit. Cumplit de greu, nu-i aşa?

— Da. Cel mai rău este noaptea. Ziua sunt atât de multe de făcut. Băieţii sunt acasă din nou, cel mai mare şi-a luat două săptămâni vacanţă de la colegiu pentru a mă ajuta cu Amanda. Chiar dacă soacra mea este extraordinară, nu este chiar atât de uşor… Ştii cum e cu soacrele…

Niciodată în viaţa lui Billy T. nu păstrase legătura cu soacrele, dar dădu totuşi din cap în semn de aprobare. Probabil că nu erau cu mult mai bune decât fiicele lor în situaţiile în care lucrurile le scăpau de sub control.

— Deci acum ai prefera să plece, nu?

Bărbatul dădu din cap că da, recunoscător pentru că găsise un strop de înţelegere.

— Bun, spuse Billy T. Asta se poate rezolva rapid.

Apoi se aplecă spre stânga şi deschise un sertar. Din el scoase o pungă mare, transparentă, din plastic. În pungă era un cuţit mare cu mâner de lemn. Îl puse în faţa lui Odd Vestavik, care în mod instinctiv se lăsă în spate, pe spătarul scaunului.

— Este spălat. Nu are sânge pe el, îl linişti Billy T.

Celălalt bărbat întinse o mână mică spre pungă, dar se opri şi se uită întrebător la Billy T.

— E în regulă, dădu din cap poliţistul. Uită-te de aproape la el.

Bărbatul a studiat cuţitul îndelung, chiar prea mult. Billy T. se cutremură. Sărmanul bărbat examina acum un cuţit care fusese împlântat adânc în spatele soţiei sale. Un cuţit care fusese probabil, odinioară, într-o bucătărie plăcută, care aparţinuse unei familii prietenoase şi unite şi care tăiase nenumărate felii de pâine pentru sandvişuri copiilor.

— Este al tău?

— Nu pot să jur că este al nostru, spuse bărbatul încet, fără să-şi ia ochii de la cuţit. Dar am avut şi noi unul fix ca acesta. Absolut identic, din câte îmi amintesc.

— Încearcă să găseşti o diferenţă, îl încurajă Billy T. Pe mâner, de exemplu. Este din lemn şi poate are un semn distinctiv, la nituri poate.

Ca să fie mai de ajutor, s-a aplecat în faţă şi a arătat spre partea inferioară a mânerului.

— Uită-te aici. Poate a fost zgâriat puţin.

Bărbatul se uită puţin la mâner, apoi dădu din cap spunând:

— Nu, nu cred că îmi amintesc mânerul acesta.

Apoi s-a schimbat la faţă, aproape stânjenit.

— Dar eu nici nu am petrecut prea mult timp pe la sertarele din bucătărie. Noi eram puţin… mai de modă veche.

— Nici mie nu îmi place să fac mâncare, îl linişti Billy T. Fac asta doar dacă trebuie. Dar, în orice caz, aţi avut cumva un astfel de cuţit?

— Da. Mi-ar fi fost mai uşor dacă aş fi putut să văd şi celelalte cuţite. Atunci aş fi putut să fiu sigur.

Îl privi întrebător pe Billy T…

— Celelalte cuţite au dispărut, spuse el încet.

Dar bărbatul nici măcar nu clipi, ci ridică din sprâncene până când expresia lui se transformă aproape în uimire.

— Noi bănuim că ucigaşul le-a luat cu el.

— Le-a luat cu el?

Acum uimirea lui era evidentă.

— Dar ce ar fi putut să facă cu ele?

— Asta va rămâne un secret între ucigaş şi poliţie. Cel puţin deocamdată.

Billy T. puse cuţitul în punga de plastic şi înapoi în sertar, apoi se ridică.

— Îmi pare nespus de rău că a trebuit să vii până aici, spuse el, întinzându-i mâna bărbatului. Sper că este ultima dată când te deranjăm.

— Oh, nu-i nimic, spuse bărbatul şi se ridică în picioare.

Părea înţepenit şi mult mai bătrân decât cei cincizeci de ani ai săi. Resemnat, dădu mâna cu poliţistul.

— Dacă mai aflaţi ceva…, spuse el pe un ton pesimist.

— Da, poţi fi sigur că vom afla. În mod cert.

În timp ce îl urmărea pe Vestavik dispărând pe coridor, Billy T. simţi unul dintre acele momente în care era o plăcere să fii agent. O adevărată plăcere. Data viitoare când va mai vorbi cu acest bărbat îl va informa cine i-a ucis soţia. Era convins sută la sută de asta.

„Nouăzeci şi nouă", se corectă el în gând, bombănind.

•••

Hanne Wilhelmsen nu-şi revenise pe deplin după reproşurile blânde primite în acea dimineaţă, dar încercă să nu se răzbune pe Tone-Marit şi Erik. Toţi trei stăteau aplecaţi peste balustradă şi se uitau spre foaierul de jos, unde o echipă de filmare intra pe uşile grele din metal, cu o grămadă de echipamente. Un bărbat stătea şi se certa cu unul dintre băieţii de la Pază şi Hanne deduse că era vorba despre obişnuita dispută dacă NRK avea voie să ocupe locurile pentru handicapaţi, direct în faţa uşii de intrare, sau dacă trebuia să îşi caute un alt loc liber mult mai departe. Poliţistul ieşi câştigător, iar tipul de la televiziune dădu din cap dezaprobator şi dispăru ca să mute maşina.

— Tipul de la Pază crede că este proprietar pe tot spaţiul de aici, comentă Hanne.

Tone-Marit era gata să-şi apere colegii, dar renunţă.

— Ei bine, dragi oameni, spuse Hanne pe un ton de veselie prefăcută. Avem multe de făcut. Vreau ca tu, Erik, să îi aduni din nou pe toţi angajaţii. Mărturii noi. Cel mai important este să îl aducem la interogatoriu pe acest Eirik-cum-îl-cheamă, cel care a găsit cadavrul. Vreau să faci asta imediat. Este în continuare în concediu medical, aşa că ar trebui să facem asta azi.

— Te ocupi tu de asta?

Ea fu pe punctul de a spune da, dar se răzgândi brusc. Îi zâmbi poliţistului roşcat şi spuse:

— Nu, tu te vei ocupa de asta, dar am să îţi notez câteva puncte pe care trebuie să le lămurim. Mă bazez pe tine că vei face o treabă bună.

Tone-Marit primi instrucţiuni să îi convoace pe toţi şi fu informată că toate mărturiile trebuie luate până vineri, ceea ce însemna că mai aveau o zi şi jumătate la dispoziţie. Cei doi tineri schimbară nişte priviri pline de subînţeles, dar, înainte să apuce să protesteze, Hanne adăugă:

— Vă veţi descurca. Dacă aveţi prea multe de făcut, putem să luăm două persoane care sunt în training. Dar sunt convinsă că vă veţi descurca.

Billy T. traversă galeria alergând.

— Hei! Hanne!

Ea se întoarse spre el.

— Maren Kalsvik a sunat să vorbească cu tine. Mi-a spus că are o întâlnire cu tine astăzi la ora douăsprezece. Aşa e?

— Da.

— Este destul de mare haosul acolo, la casa de copii, chiar acum. M-a întrebat dacă ar putea să vină mâine. Este OK?

Nu era deloc OK. Pe de altă parte, nu era deloc o surpriză că postul de directoare o solicita la maximum, de vreme ce angajaţii de la casa de copii o lăsau baltă pe rând, din diverse motive.

— Bine, atunci trebuie să vorbeşti cu ea. Eu am alte planuri pentru mâine-dimineaţă.

El se mai gândi o clipă şi apoi dădu din cap că este OK.

— Pot să o sun eu şi să fac o nouă programare, sugeră el amabil.

Apoi se ocupară cu toţii de treburile lor.

•••

A fost uşor să dea de Eirik Vassbunn. Acesta stătea acasă şi dormea. Erik Henriksen lăsă telefonul să sune de douăsprezece ori înainte ca o voce apatică să îi spună „alo". Pentru că era pe calmante, poliţistul îi spuse bărbatului că îi va plăti un taxi până la sediul Poliţiei.

Acum Erik Henriksen se întreba dacă bărbatul va fi în stare să suporte un interogatoriu. Bărbatul nu mai pusese mâna pe un aparat de ras de câteva zile şi avea chipul brăzdat de riduri. Hainele aveau un miros specific, care inundă micuţa încăpere atât de repede, încât Erik Henriksen se gândi să deschidă fereastra.

— Arăt îngrozitor, mărturisi bărbatul somnoros. Şi miros urât. Dar mi-ai spus că este urgent.

Se întinse după paharul de apă pe care i-l adusese ofiţerul de poliţie.

— Mi se usucă gura îngrozitor de la aceste pastile, mormăi el, dând apa peste cap.

Poliţistul îi mai turnă.

— Te simţi bine? Vreau să spun, poţi să vorbeşti cu mine?

Bărbatul îşi ridică braţul, rotindu-l în aer, apoi îşi lăsă capul în jos.

— Va fi bine. Terminăm repede.

Eirik Vassbunn lucra la „Soarele Primăverii" doar de un an. El avea deja patru ani de serviciu, ceva ce poliţistul nu putea înţelege, dar el nota totul, ezitând, cu două degete pe tastatura calculatorului, fără să arate că nu pricepe nişte lucruri. Vassbunn era asistent social, era necăsătorit şi avea o fiică de şapte ani dintr-o relaţie anterioară. Nu avea cazier, poate cel mult o amendă pentru depăşire de viteză, primită cândva demult. Era născut în '66 şi toată viaţa locuise în Oslo. Nu cunoştea pe niciunul dintre angajaţii de la „Soarele Primăverii" dinainte de a începe lucrul acolo. Cu excepţia lui Maren Kalsvik, pe care o cunoştea puţin şi care fusese la acelaşi colegiu ca şi el. Dar el a terminat şcoala înaintea ei, pentru că erau în ani diferiţi, şi nu au păstrat niciun fel de legătură de atunci.

Apoi începu să povestească în detaliu ce s-a întâmplat în seara în care a fost ucisă Agnes Vestavik.

— Erai singur în tura de noapte?

— Da, întotdeauna este o singură persoană în tura de noapte. Dormeam acolo. Trebuie să fim în casă, bineînțeles, și avem o încăpere doar pentru noi în care putem să dormim.

— Când s-au culcat copiii?

— Cei mai mici dintre ei, adică gemenii și Kenneth, trebuie să se culce la ora opt și jumătate. Jeanette și Glenn merg la culcare pe la zece, în vreme ce Anita și Raymond ar trebui, în principiu, să doarmă la ora unsprezece, în serile din timpul săptămânii, dar lui Raymond i se acordă destulă libertate.

— Dar cum a fost în acea seară, mai exact?

Bărbatul se gândi cu atenție și mai bău un pahar cu apă.

— Eu cred că toți s-au dus la culcare destul de devreme. Erau epuizați din cauza exercițiilor de evacuare și pentru că în acea zi nu s-au dus la școală și au hoinărit. Raymond nu prea se simțea bine, parcă așa îmi amintesc. Cred că toți dormeau înainte de zece și jumătate. Poate chiar zece.

— Când s-au dus în camerele lor?

— Păi, cei mici sunt duși la culcare și băgați în plapumă. Pe cei mai mari nu-i mai supraveghez atât de…

Se opri și o expresie neliniștită i se întrezări pe chip.

— Agnes a venit pe la ora zece, cam atât cred că era, și eu deja spusesem noapte bună copiilor de o bună bucată de vreme. Dacă Raymond dormea sau nu *atunci,* nu pot să știu.

— El spune, în orice caz, că nu a auzit-o pe Agnes venind, îl informă polițistul. Deci, se poate să fi dormit la ora aceea. Dar tu dormeai?

— Nu, stăteam și mă uitam la televizor. Am mai citit puțin ziarele, apoi m-am jucat solitaire, dacă îmi amintesc bine.

— Unde stăteai?

Bărbatul păru puțin nedumerit și își încreți fruntea.

— În camera cu televizor, bineînțeles.

— Dar unde?

— Pe un scaun. Un scaun!

Erik Henriksen puse o foaie și un pix în fața celui care avea nume aproape identic cu al lui.

— Desenează-mi!

Vassbunn se foi cu pixul și reuși până la urmă să deseneze o schiță a camerei cu televizor din „Soarele Primăverii", cu uși și ferestre, mai mult sau mai puțin precis. Apoi a adăugat scaunele, canapeaua, masa și televizorul, încheind cu niște cercuri desenate pe podea.

— Astea sunt fotoliile bean-bag, îl lămuri el. Și eu stăteam acolo.

Făcu o cruce pe fotoliul aflat cu spatele spre ușă.

— Aha! exclamă poliţistul, trăgând schiţa mai aproape de el. Uşa de la sufragerie era deschisă?

— Camera de zi, îl corectă bărbatul. Noi îi spunem camera de zi. Da. Era deschisă.

— Eşti absolut sigur?

— În orice caz, atunci când a venit Agnes, era deschisă şi apoi nu am ieşit din încăpere înainte de a-mi începe tura. Atunci era în mod cert deschisă.

Poliţistul îi făcu semn că trebuie să facă o pauză ca să noteze ceva. I-a luat o jumătate de oră ca să tasteze trei sferturi de pagină. Atunci când terminase, bărbatul adormise.

Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată lui Henriksen până atunci. Era puţin nedumerit şi i se părea că ar fi fost extrem de nepoliticos din partea lui să îl trezească. Pe de altă parte, trebuia să continue. Rămase locului, nehotărât, şi se uită o vreme la Eirik Vassbunn, care dormea de-adevăratelea, cu capul pe piept, cu gura pe jumătate deschisă. Poliţistul începuse să se întrebe ce fel de pastile lua.

Într-un final, se aplecă peste pupitru şi îl atinse pe braţ.

— Vassbunn! Trebuie să te trezeşti!

Bărbatul se sperie şi îşi şterse un fir de salivă scurs pe bărbia nerasă.

— Scuze! E din cauza acestor medicamente. Şi noaptea dorm aşa de prost!

— E în regulă! îl linişti poliţistul şi îi veni o idee. Ce fel de medicamente iei?

— Doar valium.

— De ce?

— Pentru că am suferit un şoc, bineînţeles!

Acum, pentru prima dată, bărbatul părea nervos şi distant.

— Habar nu ai! Habar nu ai cum a fost! Agnes cu un cuţit imens în spate, cu ochii deschişi şi fixaţi în gol şi… A fost îngrozitor.

Desigur că Erik Henriksen i-ar fi putut povesti omului că a văzut-o pe femeie atât aşezată pe scaunul ei, cât şi băgată într-o pungă pe care scria adresa morgii, dar preferă să tacă. În schimb, scoase o scrumieră şi arătă spre pachetul de Petterøes care îi ieşea puţin martorului din buzunarul de la piept.

— Poţi să tragi un fum, dacă vrei.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât îi luă ceva timp să îşi ruleze o ţigară, dar părea destul de recunoscător.

— Doar acum, după această experienţă, ai început să iei medicamente din acestea?

Bingo. Bărbatul scăpă hârtia, şi tutunul şi începu să tremure şi mai tare.

— Ce vrei să spui?

— Stai calm. Nu vom spune nimic nimănui, dar aş vrea să ştiu dacă ai luat valium şi în acea seară. Este ceva ce faci tot timpul?

Bărbatul a reuşit să adune destul tutun pentru o ţigară. Se gândi mult timp înainte să răspundă şi inhală cu putere, tuşi puţin şi apoi adăugă:

— Am ceva probleme cu nervii, ştii. Sunt puţin shaky[28]. Dar nu ştiu de unde mi se trage. Dar mă descurc bine. Iau foarte puţine medicamente, de fapt.

Nu părea foarte convingător. Erik Henriksen aştepta să primească răspuns la întrebările pe care i le pusese.

— Se poate să fi luat o pastilă sau două în seara aceea. Mă certasem cu fosta, mama fetei mele. Voiam să o iau la mine în vacanţa de iarnă, dar pe urmă…

— Una sau două? îl întrerupse poliţistul. Câte tablete ai luat?

— Două, răspunse încetişor bărbatul.

— Deci, practic, e posibil să fi adormit pe scaun?

— Dar nu eram obosit, la naiba! Uneori jucam solitaire la nesfârşit ca să adorm!

— Se poate ca atunci să fi adormit din cauza pastilelor? Să fi aţipit puţin, fără să îţi aminteşti de fapt?

Bărbatul nu răspunse. Nu avea niciun motiv să o facă. Amândoi tăceau şi poliţistul se folosi de sfertul acesta de oră ca să maltrateze tastatura calculatorului. De data aceasta, martorul nu mai adormi.

— Aşa, spuse Erik Henriksen brusc, iar Vassbunn tresări. Ce s-a întâmplat atunci când ai găsit-o pe Agnes?

Privirea martorului deveni oţelită, ca şi cum ar fi căutat în cotloanele minţii.

— Am fost pur şi simplu isteric, spuse el calm. Completamente isteric.

— Dar ce anume ai făcut?

— Ştii să faci ţigări?

Poliţistul zâmbi stânjenit şi ridică din umeri.

— În orice caz, ştiu să le fac mai bine decât cea pe care ai făcut-o tu, zise el, arătând spre chiştocul chinuit din scrumieră.

— Vrei, te rog, să mă ajuţi?

Vassbunn îi împinse punga cu tutun poliţistului, care, în timp record, reuşi să facă o ţigară acceptabilă.

— De fapt, nu ştiam ce trebuia să fac. Oricum eram gata exasperat, pentru că Olav dispăruse şi apoi am văzut-o pe Agnes care stătea acolo moartă ca

[28] Shaky (engl.) înseamnă agitat. (n.tr.).

o… Moartă. Chiar atunci, pe loc, am simţit că totul era din vina mea şi eram extrem de speriat. Atunci am sunat-o pe Maren.

— Pe Maren?

Erik Henriksen, uimit, răsfoi rapid printre hârtii şi găsi ceea ce căuta. Îl opri pe martor din vorbit şi termină de citit ce era pe foaie. Apoi împături documentul şi îi făcu semn bărbatului că poate continua.

— Da. Ea locuieşte în apropiere şi este cu mult mai… Mult mai calmă şi mai stăpână pe situaţie decât mine. S-a oferit să mă ajute. A venit în câteva minute. Era puţin furioasă că nu am sunat mai întâi la poliţie. Apoi a sunat chiar ea.

— Bun, şi pe urmă?

— Nu, apoi nu s-a mai întâmplat nimic deosebit. M-am aşezat, nu am mai îndrăznit să mă apropii de camera în care era Agnes. Maren s-a ocupat de toate, cu copiii şi poliţia şi tot restul. Apoi m-am dus acasă. Pot să plec acum? adăugă el după o scurtă pauză. Sunt epuizat.

— Te înţeleg. Dar trebuie să vorbim puţin şi despre ce s-a întâmplat mai devreme în ziua aceea. Mai rezişti? Vrei nişte cafea?

Bărbatul dădu din cap că nu.

— Nişte apă? Pot să îţi aduc o cola, vrei?

— Apă, mulţumesc.

Şi de data aceasta bău paharul dintr-o sorbitură. Apoi aşteptă următoarea întrebare cu resemnare pe chip şi cu ochii închişi.

— Când ai ajuns la serviciu?

— La ora nouă. După cină. Toţi copiii mai mici se culcaseră.

— Mai fuseseşi la casa de copii mai devreme în ziua aceea?

— Da.

Îşi deschise ochii, părând uimit că asta ar fi putut avea vreo relevanţă în acest caz.

— Am avut o şedinţă. Majoritatea angajaţilor erau acolo, din câte îmi amintesc. Apoi, dintr-odată, lui Agnes i-a venit ideea să aibă o discuţie cu fiecare dintre noi. Un fel de evaluare anuală sau ceva asemănător. Nu am înţeles ce urmărea şi nu m-am lămurit nici după ce am discutat cu ea. Terje a fost primul şi a durat o groază! Apoi a fost rândul lui Maren, dar a trebuit să plece, pentru că avea programare la dentist. Apoi a urmat Cathrine, cred, şi apoi eu. Nu a durat prea mult.

— Despre ce aţi discutat?

— Despre vrute şi nevrute: cum credeam eu că merg lucrurile, cum mă descurcam cu Olav, dacă mă descurcam să locuiesc împreună cu fiica mea. Eu m-am certat cu fosta soţie în legătură cu…

— Îţi aminteşti exact cât aţi discutat?

— Nu! Poate o jumătate de oră? Poate mai puţin. În orice caz am stat mult mai puţin decât Terje şi Cathrine.

Degetele poliţistului fugeau iar deasupra tastaturii. Martorul deja înţelese că se cerea o pauză.

— Ai observat dacă erau cumva nişte cuţite pe biroul ei? întrebă el după ce tastă zgomotos un punct la finalul propoziţiei, ceea ce duse la blocarea tastei.

— Cuţite? Nu, bineînţeles că nu erau cuţite acolo!

— Biroul era închis vreodată?

Poliţistul se lupta cu tasta stricată şi luă un pix ca să o deblocheze.

— Ne bazăm pe încredere. Nimeni nu are voie să intre în acel birou fără permisiunea lui Agnes. Este o cheie atârnată pe un cui deasupra uşii, dar, din câte ştiu, nu este folosită niciodată.

Documentul de pe computerul lui Henriksen era plin de rânduri de puncte, rânduri care se tot înmulţeau într-un ritm alarmant. Poliţistul începu să asude.

— Închide laptopul, îi sugeră Vassbunn, şi lui Henriksen i se păru o idee bună.

În cele din urmă reuşi să elibereze tasta şi reporni laptopul. Nu apucase să salveze ultima parte a declaraţiei şi îşi dădu una cu putere peste frunte. Îi luă o vreme să refacă documentul după tâmpenia făcută.

— Dar atunci e floare la ureche să intri în acel birou, dacă vrei, spuse el, într-un final. Fără să te vadă cineva, vreau să spun.

— Într-o casă cu opt copii şi paisprezece angajaţi în total? Nu, te asigur că asta ar fi imposibil. Niciodată n-ai cum să fii sigur că nu apare cineva pe neaşteptate. Mai puţin noaptea, dacă eşti de serviciu. Atunci poţi fi cât se poate de sigur, chiar dacă în permanenţă unul sau altul dintre copii se trezeşte.

— Toţi angajaţii au ture de noapte?

— Nu, doar trei dintre noi şi uneori Christian. El este prea tânăr şi iresponsabil, dacă mă întrebi pe mine, dar vine doar atunci când unul dintre noi e bolnav sau ceva de genul ăsta.

— Terje Welby făcea ture de noapte uneori?

— Nu, nu de când sunt eu aici, în orice caz.

— Cum era el?

— Cum era? Terje?

— Da.

— Hmm, ce pot să zic? Avea certificări bune, era lector ce să mai! Se descurca destul de bine cu toţi copiii. Dar îşi pierdea cam iute răbdarea cu cei de zece ani.

— Atunci, Maren?

— Maren este cea mai talentată dintre noi. Ea trăiește pentru această casă de copii. Copiii sunt atrași de ea într-un mod incredibil. Agnes și-a pus foarte mare bază în ea, la fel ca noi toți. Este puțin de modă veche, într-un anume fel. Munca aceasta pentru ea este un fel de… chemare!

El păru să insiste asupra acestui cuvânt neobișnuit.

— O cunoști mai bine?

— Nu tocmai. O știam dinainte, dar nu ne-am întâlnit în timpul liber. Ați aflat ceva despre…

Pe față i se întipări o grimasă și se scărpină pe gât.

— Mă doare capul de simt că-mi plesnește. Ați mai aflat ceva despre Olav?

— Mda… Știm că a fost la o casă din Grefsen până pe la sfârșitul săptămânii trecute. Băiatul este în mod evident un supraviețuitor care poate să aibă grijă de el. Dar suntem îngrijorați să nu fi pățit ceva. Mai căutăm.

— Nu este tocmai întreg la minte. Vreau să spun că în acești ani am întâlnit mulți copii cu afecțiuni, dar niciunul nu seamănă cu el.

— Mda. Alții se ocupă de acest caz. Noi aici putem spune că am terminat, Vassbunn.

Ultima parte a interogatoriului a fost scrisă fără puncte la finalul frazelor. Arăta ciudat, dar măcar se înțelegea textul. Eirik Vassbunn era vizibil extenuat și polițistul simțea că ar fi fost de datoria lui să-l ducă acasă cu mașina, dar nu avea timp.

— Ia un taxi și trimite chitanța la noi, îi spuse drept încheiere, în timp ce Vassbunn se îndrepta legănat spre ușă. Trimite-mi-o mie! Însănătoșire grabnică!

Erik Henriksen era sigur că Hanne Wilhelmsen va fi foarte mulțumită de declarația obținută, chiar dacă lipseau punctele de la sfârșitul propozițiilor.

•••

Era mai mult decât plictisitor să stai acasă tot timpul. Mai ales dimineața, bineînțeles, atunci când nu era nimic la televizor. Azi se împlinea o săptămână de când nu mai ieșise. Pe de o parte, îi era puțin dor de școală. Acolo, cel puțin avea ceva de făcut. Acasă nu făcea nimic. Mama lui era și mai tăcută decât de obicei. Prea tăcută, a naibii!

Înainte de ședința aceea cu membrii consiliului, când au decis ei că el nu va mai putea locui acasă, Olav a vorbit cu o femeie care spunea că este un fel de judecător pentru acest caz. El știa că e directoarea consiliului, pentru că mama lui i-a explicat totul legat de situația lui. A fost până și la avocat împreună cu mama lui și, în plus, a citit foarte multe dintre hârtiile care îl priveau pe el.

Conversaţia a durat destul de mult. Întâlnirea nu s-a ţinut în biroul directoarei, ci într-o sală mare, cu bănci doar pe o singură latură. Acolo urma să se desfăşoare întâlnirea, a spus ea. Lui i s-a părut că seamănă cu o sală de judecată şi ea s-a arătat destul de surprinsă de remarca lui. Înfăţişarea ei nu era una tipic norvegiană, mai degrabă arăta ca o indiancă – avea tenul închis la culoare şi părul aproape negru. Totuşi, vorbea obişnuit limba norvegiană şi avea un nume cât se poate de norvegian.

Ea l-a întrebat, atunci, unde ar vrea să locuiască dacă ar putea alege. Acasă – acesta a fost răspunsul evident. Dar pe urmă ea voi să ştie şi de ce. Asta nu a fost foarte uşor să îi explice – *de ce* vrea cineva să locuiască la el acasă. Aşa că i-a spus că aşa era obişnuit şi că nu voia să se mute. L-a bătut la cap destul de mult. În orice caz, i-a pus de mai multe ori aceeaşi întrebare. Care era rostul acestei discuţii îi era destul de neclar, de vreme ce oricum au decis că se va muta. La final, l-a întrebat dacă o iubeşte pe mama lui.

Auzi! Ce întrebare mai e şi asta?! „Toţi oamenii îşi iubesc mamele!" – i-a răspuns. „Inclusiv eu".

Nu a fost chiar aşa de greu să o spună. Era adevărat. În afară de asta, el ştia că mama îl iubeşte foarte mult. Erau legaţi unul de altul, cum obişnuia ea să-i spună. Dar asta nu se observa atât de clar atunci când *erau* împreună. Ei îi era atât de teamă de orice – de vecini, de bunica, de profesorii lui şi de afurisita de protecţia copilului. Ea îl ameninţase cu protecţia copilului de atâtea ori, mai ales dacă cineva se plângea de el.

Voia să iasă din casă. Trebuia să iasă din casă.

— Eu ies să mă plimb, spuse el brusc şi se ridică de pe canapea.

Mama lăsă uşor în jos ziarul pe care îl citea.

— Nu poţi să faci asta, Olav. Ştii foarte bine. Te vor trimite înapoi la casa de copii.

— Dar nu mai rezist să stau înăuntru! se plânse el, fără să se aşeze la loc.

— Te înţeleg, dar mai întâi trebuie să punem la punct un plan.

El îşi lăsă mâinile în jos şi îşi îndepărtă picioarele. O poziţie comică, dar ea nu râse.

— Să facem un plan? Când? Când pui tu la punct acest plan despre care ai vorbit toată săptămâna?

În loc de răspuns, mâinile ei i se încleştară pe ziar.

— Nu vei face niciun plan, mamă! Niciodată nu faci niciun plan!

Nici măcar nu părea supărat. Zâmbetul lui îngust, ciudat era aproape trist şi întinse mâna înspre ea, dar se opri înainte de a o atinge.

— Am să inventez eu ceva, şopti ea. O soluţie. Am nevoie doar de puţin timp.

— Ca să fiu sincer, mamă…

Dar nu mai zise nimic. Ridică doar din umeri şi se duse spre antreu. Mama se ridică de pe sofa şi se grăbi după el.

— Olav, băiatul meu, nu *trebuie* să ieşi!

Ea se agăţă de braţul lui. Chiar dacă Olav Håkonsen avea doar doisprezece ani, înţelese că mamei lui îi era teamă. Mai ştia şi că ea avea dreptate când spunea că este o prostie să iasă. În plus de asta, era sigur că o va chinui îngrozitor cu plecarea lui. Era cât pe ce să se răzgândească.

Dar trebuia să iasă chiar acum din apartamentul aceasta care i se părea mult prea mic. Se scutură ca să scape de mama sa şi înşfăcă o sută de coroane dintr-un bol de pe comoda de la intrare. Apoi îşi astupă urechile să nu mai audă plânsul mamei şi uşa trântindu-se în urma sa.

Când aerul răcoros de februarie îi atinse faţa, uită de mama sa şi se simţi aproape fericit. Pentru orice eventualitate, îşi luase o căciulă mare pe cap. Afară se făcuse deja întuneric, aşa că nimeni nu l-ar fi putut recunoaşte, mai ales de la distanţă. În afară de bancnota de o sută pe care o luase, mai avea încă cincizeci de coroane în buzunar – erau banii de buzunar pentru două săptămâni, bani de care nu se atinsese. Mama îi dăduse bani de buzunar în fiecare săptămână, chiar şi după ce se mutase la casa de copii. Primise banii mai devreme în aceeaşi zi, după ce întrebase de ei, iar mama se uitase la el cam ciudat.

Cel mai tare voia să meargă în Centru. Avea bani ca să îşi cumpere ceva bun sau, poate, să se joace la aparate. Sau le putea face pe amândouă. Dar bineînţeles că nu putea merge acolo. Mulţi de acolo îl cunoşteau. Putea însă să ia autobuzul spre un alt centru comercial, într-o altă zonă a oraşului. Mai fusese de câteva ori la Storo înainte. Mama cunoştea o coafeză acolo, care îi tundea pe amândoi destul de ieftin. Ea a fost cea care l-a tuns în stil punk, deşi frizura era pe cale de dispariţie. Era destul de cool, s-a gândit el, deşi mama sa, când l-a văzut, i-a aruncat o privire tristă, lipsită de viaţă.

Va merge la Storo. Chiar dacă nu îşi amintea să fi văzut acolo aparate de joc.

Autobuzul a venit după câteva minute de aşteptare. I-a dat şoferului bancnota de cincizeci fără să spună nimic şi a îngrămădit restul în buzunar înainte de a se aşeza în spate de tot, în autobuzul cel gol. Era după-amiaza târziu, aproape seară, dar, pentru că era joi seara, sigur vor fi destui oameni la centrul comercial. Dar era cel mai bine aşa, acum că analiză din nou situaţia.

Călătoria nu dură mult. Începuse să scobească puţin din scaunul de autobuz cu un briceag, dar a fost întrerupt de un bărbat care se aşeză lângă el.

Olav îşi scrânti glezna când sări jos din autobuz şi scoase un geamăt. Durerea îi aminti de mama sa şi buna sa dispoziţie începu să dispară.

Nu erau aparate obişnuite de joc, doar o porcărie de maşină gen loterie, la care ştia că nu va câştiga nimic, şi un fel de bandit cu o singură mână şi nici acela nu părea să fie prea amuzant. Dar la parter erau două cafenele şi lui îi era foame. Primul era un restaurant frumos, cu mâncare gătită şi bere. Celălalt era mai degrabă un fel de ceainărie. O alese pe cea de-a doua. Erau mai multe mese libere şi îşi cumpără o cola mare şi două prăjituri.

Centrul comercial Storo părea mult mai vechi decât cel pe care-l cunoştea el şi era şi puţin mai mic. Dar era extrem de plăcut. Pe o masă, chiar lângă el, stătea un bărbat incredibil de bătrân care vorbea singur, iar Olav se hlizi copios la auzul vorbelor lui. Bătrânul îşi vărsa mereu cafeaua şi chelneriţa începuse să fie destul de iritată atunci când veni pentru a treia oară cu cârpa. Atunci când bărbatul observă că Olav îl asculta, îşi trase scaunul aproape de el şi îndrugă mai departe poveşti despre război şi mare, despre nevasta care îi murise de multă vreme. Olav se simţea bine şi mai cumpără o cola pentru el şi o cafea pentru bătrân, care îi zâmbi şi îi mulţumi din toată inima.

Bărbatul era atât de amuzant, încât Olav nu apucă să îi observe la timp. Doi poliţişti în uniformă se apropiau de cafenea.

Băiatul rămase la locul lui şi nu mişcă niciun deget. Nu pentru că şi-ar fi dat seama că aşa era raţional, ci pentru că era speriat din cale-afară. Probabilitatea de a da nas în nas cu poliţia era extrem de mică.

Chelneriţa le făcu semn.

— Omul ăla stă acolo de patru ore şi bea doar cafea. O tot varsă pe jos şi îmi deranjează clienţii, se plânse ea şi arătă cu mâna spre bătrân.

Bărbatul tăcu pentru prima dată de la venirea lui Olav şi încercă să se ascundă în spatele ceştii. Se apropie mai tare de Olav, în încercarea de a-şi găsi un adăpost. Atunci când băiatul se ridică să o întindă, cu spatele la cei doi poliţişti, bătrânul îl prinse de mână şi îi şopti cu disperare:

— Nu pleca, băiete! Nu mă lăsa!

Pentru un om atât de mic şi pricăjit, avea mâini foarte puternice, chiar dacă îi tremurau. Olav îi simţi degetele prin mâneca jachetei şi fu nevoit să se scuture cu forţă ca să se elibereze. Asta a durat câteva secunde şi, în acest răstimp, poliţiştii veneau direct spre masa lor.

— Este cu tine? întrebă unul dintre ei.

Olav se uită spre podea, trăgându-şi mai tare basca pe urechi.

— Nu, nu. Nu îl cunosc deloc, spuse el, şi se îndreptă spre ieşire.

Ajunse cu chiu cu vai la florăria de la intrare şi atunci îl auzi pe unul dintre poliţişti strigând. Oamenii tot intrau şi ieşeau, iar Olav simţi curentul acela de libertate trăgându-l spre uşă.

— Hei, tu! Stai o clipă!

Se opri fără să privească înapoi. Îl mânca fruntea din cauza căciulii, dar nu îndrăzni să şi-o ridice. Avea ceva într-unul din pantofi care îl deranja la călcâi atât de tare, încât aproape îi paraliza piciorul. Nu putea să respire. Îi văzu pe toţi oamenii într-un du-te-vino în jurul lui – bărbaţi cu soţiile şi copiii lor în cărucioare, toţi zâmbeau fericiţi şi se învârteau prin magazin. Cu toate astea, nu auzea nimic altceva decât bătăile puternice ale propriei lui inimi. Se simţea rău. Foarte rău.

Atunci o luă fugă. Calculă momentul perfect – chiar în clipa în care uşile erau larg deschise, pe punctul de a se reînchide. Toţi oamenii care dădeau să intre în centru se opriră brusc, luaţi prin surprindere de băiatul care ţâşni printre uşi, ca o rachetă, şi care se năpusti spre locul de parcare. Apoi oamenii rămaseră în calea celor doi poliţişti care veneau în fugă după el şi uşile automate se închiseră, urmând să se redeschidă încet, în faţa poliţiştilor nervoşi dinăuntru. Atunci când ieşiră, nu-l mai văzură nicăieri pe băiat. Fiecare îşi alese o direcţie şi începură să alerge. Cel dintâi îşi pierdu şapca, pe care o strivi o maşină.

Celălalt fu mai norocos. Când ajunse la parcarea supraetajată, văzu o siluetă îndreptându-se către scările exterioare. Căciula şi geaca cu puf pe care le zărise deasupra balustradei se potriveau. Se gândi o clipă să îl cheme pe partenerul lui înainte de a-şi continua urmărirea, dar constată imediat că erau prea multe ieşiri din parcare şi că nu avea timp de pierdut. O luă la goană după băiat, pe scări în sus.

Colegul lui, care se îndrepta spre o benzinărie Statoil, aflată la câteva sute de metri mai sus pe şosea, analiză situaţia şi fugi către capătul parcării pentru a-i tăia calea băiatului. Ajunse la nivelul superior la câteva secunde în urma colegului său. Băiatul nu se zărea nicăieri. Poliţistul mai în vârstă făcu un semn cu mâna. Apoi căutară tot etajul. Verificară toate autoturismele. Căutară printre maşini, în faţa şi în spatele lor. Se uitară inclusiv sub maşini, deşi amândoi erau convinşi că un băiat gras de doisprezece ani n-avea cum să încapă sub o maşină obişnuită. În cele din urmă se recunoscură nevoiţi să privească adevărul adevărat: era dureros pentru doi poliţişti bine antrenaţi şi aflaţi în cea mai bună formă fizică. Olav Håkonsen, băiatul dat în urmărire, dispăruse fără urmă.

Descurajaţi îşi continuară căutările încă o jumătate de oră, înăuntru şi în afara centrului comercial. Apoi, dezumflaţi, se duseră la maşina de poliţie ca să raporteze că băiatul a fost văzut şi urmărit, că a dispărut din nou. De vreme ce ultimele urme ale băiatului fuseseră descoperite într-o casă din Grefsen, poliţia ajunsese la concluzia greşită că băiatul a fost în această zonă tot acest timp. Astfel poliţiştii renunţară la suspiciunea că băiatul s-a dus

acasă la mama lui, o suspiciune alimentată de nişte vecini, care, sub protecţia anonimatului, se declaraseră convinşi că Olav Håkonsen se ascundea în propriul său apartament.

Dar măcar băiatul era în viaţă. Acest gând îi mai linişti puţin.

•••

La două zile după ce m-a sunat asistentul social, a venit protecţia copilului. Olav tocmai împlinise unsprezece ani. Nu mă aşteptasem să vină. Am crezut că mă vor chema la o întâlnire. Deja căutasem un avocat în Pagini aurii. *Ai dreptul la un avocat din oficiu, fără costuri. Ştiam asta dinainte. Dar acolo erau foarte mulţi avocaţi şi specializările lor nu erau precizate.*

Aşa că m-am trezit cu ei la uşă. Două persoane: *un bărbat şi o femeie. Nu îi mai văzusem înainte, dar, pe de altă parte, nu mai luasem legătura cu protecţia copilului de mulţi ani. Au fost destul de prietenoşi, mi s-a părut, deşi nu îmi amintesc prea multe. Se deschisese un dosar de cercetare, mi s-a spus, pe baza unor „mesaje care exprimau îngrijorarea*".

Mesaje care exprimau îngrijorarea! *Eu am fost îngrijorată pentru băiat vreme de unsprezece ani, iar ei veneau abia acum*! *Mi-au cerut permisiunea de a intra în casă şi apoi au cercetat din priviri totul exact aşa cum făcuse femeia de la ajutorul social, în urmă cu mult timp, când Olav era încă un bebeluş. Au cercetat locul cu priviri prelungi, dar fără ocolişuri.*

Era într-o zi de joi şi eu tocmai făcusem curat în tot apartamentul. Asta nu mi-ar fi putut reproşa! *I-am servit cu cafea şi biscuiţi, dar nu s-au atins de nimic. Au crezut oare că vreau să îi otrăvesc*?

Apoi mi-au povestit tot ce ştiam şi eu dinainte: *despre comportamentul deviant şi agresiv, despre ceilalţi copii care îl ademeneau să facă toate nebuniile, despre prezenţa lui inconsistentă la şcoală şi despre lucrurile care aparţineau copiilor şi pe care le-a stricat. Mi-au spus că era prea gras şi m-au întrebat ce anume mâncam. M-am înfuriat – asta îmi aduc limpede aminte. Am condus-o pe femeia aceea la bucătărie şi am deschis frigiderul. Lapte, brânză, chiftele de peşte de ieri. Margarină şi ceapă şi o pungă de mere.*

Ea şi-a notat ceva într-un carneţel şi am observat că a scris „lapte integral". *Atunci am cedat. Băiatul nu bea nici lapte semidegresat, nici degresat. Erau de părere că ar fi mai bine să nu îi dau lapte deloc*?

Au stat mult timp şi, după cum spuneam, nu îmi amintesc prea multe detalii. Din fericire, Olav era afară, chiar dacă cei doi începuseră să se uite la ceas, pentru că se făcuse seară şi el încă nu apăruse. Doreau să adune informaţii din mai multe surse, mi-au spus, iar asta putea să dureze câteva luni. Apoi m-au întrebat dacă m-ar deranja o evaluare cu un profesionist. Un psiholog sau un psihiatru ar putea să vorbească cu noi doi, astfel încât cei de la protecţia copilului „să poată afla mai uşor informaţiile necesare".

Obiecții? Am încercat vreme de cinci ani să conving pe cineva să-l examineze la cap pe băiat, fără să primesc niciun fel de ajutor. Bineînțeles că nu am avut obiecții. Eu știam că ceva este în neregulă, ceva ce ar fi trebuit cercetat în urmă cu multă vreme! „Mai bine mai târziu decât niciodată", mi-am spus și am observat că intrușii au schimbat priviri între ei. Dar de ce ar fi vrut un psiholog să vorbească cu mine? Asta nu înțelegeam. Dacă aș fi fost de acord cu asta, ar fi însemnat să recunosc că totul era din vina mea. Așa că am refuzat din capul locului.

Atunci când lucrătorii sociali s-au apucat de treabă, am fost de acord ca femeia să stea cu mine și cu Olav de câteva ori. „Observații asupra interacțiunii", așa se numea în raportul ei. Nu m-am recunoscut deloc în ce a scris. Totul era sucit și distorsionat. Am încercat să îl fac pe avocatul meu să înțeleagă că nu era vina mea că Olav mergea atât de târziu la culcare. Aș fi putut, desigur, să îl forțez, dar totul s-ar fi transformat într-o ceartă și atunci, în mod evident, era mult mai bine să stăm în liniște și pace decât să îl culc pe băiat și el să se învârtă de pe o parte pe alta fără să poată dormi. „Grave probleme la impunerea limitelor", a scris psihologul.

Exact așa cum m-am așteptat, au descoperit că suferă de MBD. Mai exact, s-a stabilit că „s-au găsit simptome corespunzătoare unui grad scăzut de MBD", dar avocatul meu m-a asigurat că acesta era doar modul în care ei vedeau lucrurile.[29]

Eu am știut asta tot timpul. Nimeni nu m-a ascultat. Acum, după ce s-a dovedit științific că băiatul suferea de ceva, protecția copilului va susține că în niciun caz *nu pot avea grijă de el. Atât de dificil cum era el. În plus de asta, erau de părere că nu era tocmai sigur că băiatul era bolnav, în ciuda simptomelor de MBD, și că s-ar putea să existe și semne de neglijență din partea părintelui.*

Voiau cu orice preț să îmi aducă un consilier familial. Le-am spus că eram deschisă să fac orice l-ar fi ajutat pe Olav, dar că eu nu aveam nevoie de ajutor. Doar nu eu eram bolnavă! Doar nu cu mine era ceva în neregulă!

Într-un final, cazul a ajuns la comitet și ei, cu toții, au hotărât să îmi ia băiatul.

Nu am dormit mai multe nopți. Când am ajuns în fața consiliului, am observat că miroseam urât, deși făcusem duș în dimineața aceea. Mă simțeam de parcă hainele îmi erau prea mici și regretam că mă îmbrăcasem cu bluza albastră de poliester în locul uneia de bumbac. Dar judecătorul mi-a spus că era important să mă îmbrac elegant. În prima oră, m-a obsedat

[29] MBD – Minimal Brain Dysfunction, disfuncție a creierului, prin care copiii nu au control asupra activităților, emoțiilor și comportamentului.

percepția propriului meu corp, care mirosea din ce în ce mai rău și petele de transpirație de sub braț deveneau din ce în ce mai vizibile. M-a luat amețeala. O femeie mare, rotunjoară, cu o coadă de cal și ochelari și care vorbea un amestec de dialecte a povestit despre tot ce a mers prost de-a lungul anilor. Ea era avocata care reprezenta protecția copilului. Erau cinci oameni în comitet: patru femei și un bărbat. Trei dintre ele își luau notițe, în vreme ce bărbatul, care stătea în partea stângă, la margine, a dat din cap pe parcursul întregii proceduri. Una dintre femei, care avea mai mult de șaizeci de ani, a stat tot timpul și s-a holbat la mine, ceea ce m-a făcut să îmi fie și mai rău. A trebuit să cer o pauză.

Avocatul meu a vorbit mult mai puțin timp decât reprezentanta consiliului. Acesta probabil că a fost un semn rău, dar nu am avut curajul să întreb de ce. Mai mult decât atât, consiliul avea o grămadă de martori. Eu nu aveam niciunul. Avocatul meu îmi spusese că nu era necesar. Când mă întrebase dacă știu pe cineva care să îmi fie martor, nu mi-a venit nimeni în minte.

După două zile, totul s-a terminat. Președintele comisiei, care a fost foarte prietenos tot timpul, m-a întrebat dacă toate punctele esențiale au fost menționate sau dacă aș mai dori să adaug ceva. În sufletul meu era un conglomerat de cuvinte care rămăseseră nerostite. Voiam atât de mult să îi fac să înțeleagă. Aș fi dorit să îi pot duce înapoi în timp și să le arăt toate lucrurile bune și să îi fac să înțeleagă cât de mult ne iubeam noi, Olav și cu mine. Aș fi dorit să îi fac să înțeleagă că am făcut totul pentru băiatul meu, că niciodată nu am băut, nu am luat niciodată droguri de niciun fel, că nu l-am bătut și că întotdeauna, întotdeauna mi-a fost frică să nu îl pierd.

În schimb, am dat din cap că nu și mi-am lăsat privirile în podea.

Douăsprezece zile mai târziu am fost informată că mi-au luat băiatul.

•••

Olav Håkonsen zăcea într-un container de gunoi din parcarea supraetajată de lângă centrul comercial Storo și se întreba oare cât timp a stat acolo. Avea o durere cumplită de cap și era amețit de duhoarea îngrozitoare din jur. Încercă să se ridice, dar căzu la loc printre pungile cu gunoi. Afară era beznă totală. Când încercă să vadă cât era ceasul, își dădu seama că îi dispăruse Swatch-ul. Îi era imposibil să își amintească dacă l-a avut cu el mai devreme. Îl luă cu amețeală imediat ce încercă să stea în picioare, în echilibru, și vomită prăjitura și cola. Asta îl făcu să se simtă mai bine.

Recipientul era plin, dar gunoiul era distribuit inegal, așa că el stătea atât de sus, încât aproape că ajungea la gura containerului, care era rece ca gheața. Și mănușile îi dispăruseră. În cele din urmă reuși să stea drept, dar

îşi pierdea repede echilibrul pe acea suprafaţă care se clătina sub el. Încercă să îşi amintească ce s-a întâmplat.

Sărise. La şase, şapte metri deasupra lui se vedea etajul de sus. Asta fusese singura soluţie, şi-a amintit el. Dar nu îşi amintea nimic altceva.

În schimb, se ascunsese mai adânc printre pungile de gunoi negre şi rău mirositoare şi aţipi, purtat către un tărâm binecuvântat şi fără vise.

•••

Ziua de lucru a lui Erik Henriksen fusese lungă şi încă nu se terminase. Mai aveau încă cinci persoane de interogat şi ar fi fost o iluzie deşartă să creadă că le va termina mâine, aşa cum îi ceruse Hanne Wilhelmsen.

Dumnezeu ştie ce făceau Hanne şi Billy T. în tot acest timp! Nu îi suspecta că se sustrăgeau de la muncă, dar ar fi fost frumos să ştie şi el cu se ocupau cei doi, care nu stăteau prea mult la birou. Până şi Billy T., care ar fi trebuit să se implice activ în luarea depoziţiilor, era mereu imposibil de găsit. Din când în când, Erik Henriksen simţea că el nu era *inclus* în peisaj cum ar fi trebuit şi că nu aveau încredere în el. Asta nu era foarte motivant. Uneori, simţea chiar un fel de nervozitate, un fel de supărare faţă de Hanne Wilhelmsen. Iar asta era ceva complet nou pentru el şi nu ştia exact cum să rezolve situaţia.

Îşi înclină capul dintr-o parte şi alta şi îşi simţi muşchii de la ceafă încordaţi. Era obosit, fără chef şi sătul. Acum voia să meargă acasă.

Tone-Marit era la uşă. Ea nu îi spuse nimic, doar îi zâmbi.

Era o persoană obişnuită, chiar dulce, ai fi putut spune. Avea chipul rotund, deşi era slabă. Avea ochii mici şi oblici, iar când zâmbea, ochii îi dispăreau cu totul. Culoarea părului i se schimba din când în când – în anul în care a cunoscut-o, părul ei trecuse de la blond la roşcat la brunet, aşa cum îl avea şi acum. Nu ştia dacă buclele erau adevărate sau dacă le-a cumpărat şi pe acelea.

Tone-Marit nu vorbea prea mult. El, unul, nu ştia prea multe despre ea, dar acum ea se afla acolo. Era după-amiaza târziu. Billy T. era plecat pe coclauri. Hanne Wilhelmsen era o cauză pierdută. Tone-Marit stătea la uşă, zâmbind.

— Vrei să mergem la cinema? o întrebă el, înainte de a se răzgândi, iar ea nici măcar nu a părut surprinsă.

— Am putea, da! Ce film vrei să vezi?

— Orice, nu contează, spuse el, şi se simţea deja mai puţin obosit.

Merseră pe jos până în centru. Era prea târziu ca să apuce filmul de la şapte, dar aveau tot timpul la dispoziţie să prindă reprezentaţia de la nouă.

Tone-Marit avea un mers foarte frumos: păşea hotărâtă, sigură pe ea şi cu un legănat feminin de coapse, fără a fi exagerate. Îşi ţinea capul sus, deşi era

aproape la fel de înaltă ca el, iar el avea un metru optzeci şi doi de centimetri. Purta o geacă scurtă de piele, model de pilot, peste o pereche extrem de strâmtă de blugi, pantofi cu vârful destul de ascuţit şi cu şireturi care dispăreau undeva pe sub marginea pantalonilor. Nici acum nu era prea vorbăreaţă, dar nu avea nicio importanţă.

Le luă o jumătate de oră ca să ajungă la Klingenberg. Atunci el află unde locuieşte ea şi faptul că locuieşte singură. În plus, mai află că ea juca fotbal în prima ligă, că făcea antrenament de cinci ori pe săptămână şi că participase la şase întreceri internaţionale. Fu extrem de impresionat şi uimit că nu ştiuse aceste informaţii dinainte.

În timp ce se îndreptau spre intrarea în cinema, o zăriră pe Hanne Wilhelmsen. Inima începu să-i bată mai puternic, dar, pentru prima dată, senzaţia avea ceva rău, aproape deprimant – acea supărare pe care nu reuşise să o îndepărteze cu totul. Încetini pasul şi îşi trecu mâna peste faţa pistruiată. Pentru o secundă se gândi să meargă mai bine la Saga. Dar deja se hotărâseră asupra filmului.

Hanne Wilhelmsen discuta cu alte trei femei şi se juca cu biletul de cinema. Două dintre femei erau tunse scurt şi semănau destul de bine – una avea un hanorac vechi şi cealaltă era îmbrăcată într-o jachetă gri, fără formă, şi purta cizme de cauciuc, cu marginea pliată în jos, exact ca Drillo[30]. Amândouă purtau ochelari preferaţi odinioară de studenţi. A treia femeie era complet diferită de restul. Aceasta avea păr blond, de lungime medie, şi era aproape la fel de înaltă ca Hanne. Pe sub un palton deschis, făcut dintr-o stofă care părea destul de scumpă, purta o rochie de culoare roşu-închis, cu nasturi. Primii doi nasturi de sus erau descheiaţi şi gulerul era ridicat. Acum îşi dădu capul pe spate, râzând de ceva ce i-a spus una dintre femeile cu părul scurt. Hanne, pe jumătate întoarsă către Erik şi Tone-Marit, ridică din umăr şi zâmbi într-un fel în care el nu o mai văzuse niciodată. Avea chipul atât de senin, părea mai tânără, mai fericită, mai liberă, într-un fel. Deodată, ea îl zări.

Erik era aici! Şi cu Tone-Marit! Nu era prima dată când se confrunta cu această situaţie, de a-şi întâlni colegii în oraş. Oslo nu era un oraş mare. Dar Hanne avea strategiile ei: dădea uşor din cap sau le făcea uşor cu mâna, apoi pleca grăbită într-o direcţie oarecare, dând senzaţia că are de făcut ceva urgent, care nu lăsa loc de discuţii de complezenţă. Strategiile ei funcţionau şi acum, deşi Cecilie se supăra de obicei sau cel puţin se arăta deranjată.

Dar aici, în faţa cinematografului, unde mai trebuia să aştepte încă douăzeci de minute până la începerea filmului, la un loc cu ceilalţi oameni,

[30] Drillo este porecla dată lui Egil Roger Olsen, fost antrenor al echipei naţionale de fotbal în Norvegia.

nu i-ar fi folosit la nimic să îşi fluture biletele în semn de salut; nu ar fi folosit la nimic. Erau subordonaţii ei direcţi, persoane cu care era în strânsă legătură, zi şi noapte, deci trebuia să discute cu ei.

Le-a ieşit în întâmpinare celor doi colegi, lăsându-şi prietenele în urmă. A descoperit prea târziu că Cecilie era pe urmele ei. Karen şi Miriam şi-au dat seama imediat ce se petrece şi au intrat repede pe uşile cinematografului. De ce dracu' insistau să pară atât de lesbiene, era de neînţeles! Chiar incomod uneori.

Hanne nu avea nici cea mai vagă idee despre ce le va spune. Aşa că a prezentat-o direct:

— Ea este Cecilie.

Lumea se opri din mers preţ de trei secunde, până când Hanne adăugă:

— Locuim în acelaşi apartament. Locuim împreună.

— Aha, spuse Erik Henriksen, întinzând mâna către Cecilie. Eu sunt Erik. Noi lucrăm împreună.

Cu mâna stângă făcu un cerc care îi includea pe el, pe Hanne şi pe Tone-Marit.

— Şi tu eşti colegă cu noi? întrebă el nesigur, analizând chipul lui Cecilie.

— Nu, nici gând! răspunse ea, râzând. Eu lucrez la Spitalul Ullevål. Deci tu eşti Erik. Am auzit multe despre tine.

Hanne observă cum Erik se lupta cu veşnica lui problemă – roşeaţa din obraji –, iar Hanne le mulţumi zeilor că ea se pricepea mai bine să-şi ascundă stânjeneala. Nici măcar nu îndrăzni să se uite la Tone-Marit.

— Ai reuşit să iei toate declaraţiile? întrebă ea veselă şi făcu un pas în lateral, ca să nu stea prea aproape de prietena ei.

— Mai avem cinci, îi răspunse Tone-Marit. Le vom termina mâine-dimineaţă. În plus, băiatul a fost văzut în după-amiaza aceasta.

Hanne deveni atentă:

— A fost văzut? De oamenii noştri?

— Da, la Centrul Storo, dar a reuşit să scape, completă Erik. E un mic bandit. Este pe fugă de aproape două săptămâni. E căutat în toată zona aceea. După cum vezi, nu este departe de casa aceea în care a locuit câteva zile. Băieţii noştri sunt de părere că şi-a găsit o nouă ascunzătoare, aşa că acum cercetează fermele abandonate şi chestii de genul ăsta. Fermele care urmează să fie demolate.

— Ei bine, spuse Hanne mai veselă, încercând să pună capăt acestei întâlniri neplăcute, cred că am să iau un poster din acesta!

— Este incurabilă! zâmbi Cecilie încercând să o scuze. E înnebunită după postere!

— Replica ta idioată chiar nu era necesară, şuieră Hanne atunci când ceilalţi n-o mai puteau auzi.

— Eu cred că te-ai descurcat foarte bine, Hanne, îi spuse Cecilie calm.

Apoi luă biletele de la ea şi i le dădu tipului de la intrare.

— Habar n-am avut că Hanne locuieşte cu cineva, bombăni Erik după ce el şi Tone-Marit îşi găsiră locurile. O fată foarte simpatică, de altfel.

Tone-Marit se lupta cu un pai care nu voia să intre într-o cutie de suc.

— Eu nu cred că doar locuiesc împreună, spuse ea calm, reuşind în sfârşit să înfigă paiul.

Dar până atunci Erik deja se aruncase asupra unei pungi mici cu ciocolată şi începuse să se bucure de film.

10.

Vineri dimineaţa, la ora zece, Maren Kalsvik îl sună pe Billy T. din nou. Kenneth era bolnav. Plângea şi n-o lăsa să iasă din casă. Băiatul era speriat, cu inima sfâşiată şi avea treizeci şi nouă de grade temperatură. Era conştientă că cerea prea mult, dar l-a întrebat dacă nu cumva putea veni el la casa de copii, să-i ia declaraţia acolo.

Lui Billy T. îi plăcuse de Kenneth. În plus, ştia cum se comportau copiii bolnavi. La unsprezece şi patruzeci de minute îşi parca maşina pe strada din faţa casei „Soarele Primăverii". Nu reuşise să dea de Hanne şi asta îl neliniştea puţin. Fusese cât pe ce să o sune acasă pentru a verifica dacă nu cumva era acolo, dar se abţinuse.

În timp ce deschidea poarta ca să intre în vilă, o femeie foarte slabă se ivi la intrarea principală. Când îl zări, se opri şi aşteptă ca el să ajungă până sus.

— Eşti de la Poliţie? îl întrebă ea sceptică, măsurându-l din priviri.

Atunci când el confirmă, în privirea ei apăru o expresie de om concentrat, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. Apoi scutură repede din cap şi alungă acel gând. Fără alte introduceri, îi deschise uşa, el intră, apoi ea porni cu paşi repezi pe aleea pietruită.

Raymond cobora scările cu paşi apăsaţi şi aproape că se izbi de Billy T. în timp ce poliţistul tocmai voia să-şi bage capul pe uşa camerei de zi.

— Aoleu! Tu nu eşti la şcoală? îl întrebă.

— Mi-am uitat echipamentul de sport! Maren este în sala de şedinţe, îi strigă băiatul de şaptesprezece ani, trântind cu forţă uşa în urma lui.

Din fericire nu îl trezi pe Kenneth, care adormise la etaj.

— În sfârşit! Nu a dormit aproape deloc azi-noapte, spuse Maren Kalsvik cu îngrijorare şi îi oferi un scaun.

— Se pare că nici tu nu ai dormit prea mult.

Ea zâmbi într-o doară, strânse din ochi şi ridică din umeri.

— Eu sunt bine. Pentru el mi-am făcut griji. Toate astea i-au afectat pe copii, ştii. Copiii ar trebui *feriţi* de evenimente care să le producă traume. Acesta este unul dintre motivele pentru care se află ei aici. Ha! O omucidere şi o sinucidere, la o săptămână şi jumătate distanţă.

Ea îşi îngropă faţa în mâini şi rămase aşa câteva secunde, până când, deodată, se îndreptă şi, cu o voce exagerat de voioasă, îi sugeră să înceapă.

— Dacă facem asta aici, spuse Billy T., am să folosesc reportofonul, spuse el, aşezând un aparat de înregistrat în mijlocul mesei.

Ea nu îi răspunse, aşa că el deduse că era de acord. După ce meşteri ceva la aparat, acesta începu să meargă, deşi avea cel puţin cincisprezece ani şi scotea un ticăit asemenea unui mecanism vechi de ceas. Aparţinea Poliţiei Oslo şi cineva voise să se asigure că toată lumea ştie acest lucru, aşa că lipise bileţele autoadezive cu P.O. în şase locuri. Chiar lângă reportofon, el îşi aşeză telefonul, propriul telefon. Îl avea doar de două luni, îl primise cadou de Crăciun de la băieţii lui, ceea ce însemna că mamele copiilor colaboraseră, într-un fel sau altul, la cumpărarea lui.

— Trebuie să îl las pornit, spuse el, parcă cerându-şi scuze. Este de prost gust, ştiu, dar ne aflăm în mijlocul unei investigaţii şi chestii din astea. Ceilalţi trebuie să poată lua legătura cu mine.

Nici de data aceasta, ea nu îi spuse nimic, ceea ce însemna că nu o deranja.

— Acum să ne întoarcem la seara crimei, începu el.

— Asta fac oricum în fiecare seară, adăugă ea liniştită. Ori de câte ori mă pot aşeza, în sfârşit, să mă odihnesc puţin. Atunci îmi vine în minte totul. Priveliştea îngrozitoare.

În realitate, el o admira: era atât de tânără şi avea o responsabilitate atât de covârşitoare. O mare de iubire pentru o turmă întreagă de copii.

— Acum locuieşti aici? întrebă el.

— Da. Doar pentru o perioadă. Până când lucrurile se mai aşază puţin.

Reportofonul hodorogit se opri brusc din ticăit şi el umblă puţin la butoane, care nu voiau să rămână activate. Într-un final, aparatul păru să meargă din nou.

— Îţi poţi aminti mai exact când te-a sunat Eirik Vassbunn?

— Cred că era cu puţin înainte de ora unu, noaptea, adică.

Ea zâmbi într-o doară.

— Şi cum s-a comportat?

— Total isteric.

— Isteric? Poţi să îmi descrii mai exact?

— Plângea şi se bâlbâia şi nu a reuşit să îmi spună nimic clar la telefon. Erau doar fragmente disparate.

Expresia ei deveni, parcă, împietrită. Îşi scoase elasticul din păr, îşi adună din nou coada de cal şi puse elasticul la loc.

— El mi-a spus că tu ai venit *înainte* ca el să sune la poliţie.

Billy T. se ridică de pe scaun şi se duse la geam. Îşi duse mâinile la spate şi o întrebă fără să o privească:

— De ce nu ne-ai spus asta atunci când ai fost audiată prima dată?

Brusc, se întoarse către ea şi o ţintui cu privirea. Singurul lucru pe care îl detectă în ochii el fu pură uimire.

— Dar am spus asta foarte clar şi atunci, spuse ea. Sunt sută la sută convinsă de asta.

Billy T. se îndreptă spre masă, scoase o copie a precedentei declaraţii. Avea cinci pagini şi era semnată şi de Kalsvik, şi de Tone-Marit Steen.

— Uită-te aici! spuse el şi citi. „Martorul spune că a fost sunat de Eirik Vassbunn aproximativ la ora 01:00. Este posibil să fi fost cu zece minute înainte sau cu zece minute după această oră. Ea crede că nu i-a luat mai mult de un sfert de oră ca să ajungă la locul crimei. Vassbunn era extrem de tulburat şi poliţia a trebuit să îl ducă la medicul de gardă pentru îngrijiri medicale". Punct. Nu se spune nimic despre faptul că tu ai sunat la poliţie. Şi nici despre faptul că poliţia nu ar fi fost aici atunci când ai ajuns tu.

— Dar chiar *am spus* asta, insistă ea. De ce să nu fi spus?

Billy T. se scărpină pe cap. Trebuia să se radă. Părul înţepa şi îl mânca puţin. El ştia că probabil Maren spunea adevărul. În depoziţia anterioară nu se menţiona că a ajuns înaintea poliţiei, dar nici nu era specificat cum că *nu* a ajuns după ea. Tone-Marit era promiţătoare, dar tot mai făcea mici gafe.

Sună telefonul. Amândoi tresăriră.

— Billy T! strigă el nervos în telefon.

Deveni şi mai agitat când constată că cea care îl întrerupse era Tone-Marit.

— Scuze, Billy, spuse ea, dar eu…

— Billy T. Billy *T*.! Ţi-am mai spus! De o sută de ori!

Se răsuci într-o parte şi Maren Kalsvik ridică din sprâncene, arătând spre uşă. El aprobă din cap, cumva descumpănit, dar ea păru fericită că poate lua o scurtă pauză atât de repede. Închise uşa cu atenţie, iar el rămase singur.

— Ce este?

— Am descoperit cine a comis frauda cu cecurile.

El nu spuse nimic. Auzea susurul apei care trecea prin ţevi şi deduse că Maren Kalsvik era alături, în bucătărie, şi făcea cafea. Dar era posibil ca auzul să-i joace feste.

— Alo? Alo!

— Da, sunt aici. Cine a fost?

— Iubitul. Pe înregistrările video se vede clar ca lumina zilei, chiar dacă şi-a pus o barbă falsă.

Teoria cu care venise Hanne la bar s-a spulberat. Dar nu mai conta deloc.

— Încă un lucru, spuse ea, şi vorbele îi fură întrerupte de tot felul de zgomote pe linie. Alo? Eşti acolo?

— Da, strigă el. Alo?

— Iubitul a dispărut. Nu a mai fost la muncă de ceva vreme, dar nu este în concediu medical sau ceva. Nu am dat nici de colegul lui, cel cu care ne-a spus că a fost în Drøbak în noaptea crimei.

Şuieratul din telefon deveni şi mai puternic. Acum nu mai era sigur dacă sunetul provenea de la ţevile de apă, de la telefon sau din mintea lui.

— Alo?

— Da, da, te aud, strigă el exasperat. Află unde este tipul acum. Nu face nimic altceva. Înţelegi? Nimic! Află doar unde este. Ajung la secţie peste douăzeci de minute.

Închise telefonul, îşi puse haina pe el şi, după ce o informă scurt că pleacă, o lăsă năucită pe Maren Kalsvik în urma lui, cu termosul într-o mână şi cu două ceşti în cealaltă.

Evident, Billy T. îşi uită reportofonul.

•••

Hanne nu îşi putea aminti de când nu mai dormise atât de bine. Cu toate astea, era epuizată. Îi luă câteva secunde să realizeze ce zi era. Refuză să se ridice în întâmpinarea noii zile. Îşi cercetă corpul de sus în jos: nu o dureau nici gâtul, nici stomacul, dar, când duse mâna la şale, în zona lombară, descoperi o uşoară durere. Asta însemna că în curând îi va veni menstruaţia. Ieşi de sub pilotă şi înjură ca un birjar când îşi dădu seama că era trecut de zece şi jumătate.

Cecilie plecase deja. Masa din bucătărie era pusă pentru ea, cu furculiţă şi cuţit, şerveţele şi cele mai frumoase farfurii. Pe farfurie, era un bileţel în care îi ura o zi bună. Cel puţin, asta mai îndulci puţin ziua.

Colegiul pentru asistenţi sociali, Diakonhjemmet, era situat la capătul străzii numite, evident, Diakonveien, care pornea de la sensul giratoriu de la Volvat şi se termina cu o parcare imensă. Colegiul era amplasat pe un mic deal, într-un cadru frumos şi spaţios, dar era construit în mai multe stiluri arhitecturale. Intrarea se făcea prin colţul format între o clădire de două niveluri, construită din cărămidă, şi o alta imensă, galbenă, a cărei vârstă era incertă.

— O intrare la fel de neprimitoare ca şi cea de la Poliţia Oslo, mormăi Hanne Wilhelmsen în sinea ei, în timp ce traversa cei treizeci de metri de la locul de parcare spre accesul în colegiu, trecând prin nişte uşi de sticlă.

Un panou cu anunţuri de pe partea dreaptă anunţa un concert de muzică populară, sâmbătă seară, iar pe Hanne o trecură fiorii. Trei studente coborau scările mici de beton. Sau poate că erau profesoare. Hanne era pe punctul de a le întreba cum să ajungă la biroul decanului, când zări un indicator care îi arăta că trebuie să urce treptele, să o ia la stânga şi să traverseze sala principală. În drum, a mai dat de alte două panouri cu anunţuri, care o

invitau la rugăciunea de dimineaţă, ba chiar se ofereau să se roage pentru ea, dacă voia.

„N-ar fi o idee chiar aşa de rea", se gândi ea. „Dar cred că anunţul nu le vizează şi pe cele ca mine".

Urma să discute cu o femeie pe nume Ellen Marie Sørensen. Aceasta îi arătă unde îşi poate lăsa haina. Avea o faţă vigilentă, care exprima eficienţă. Cuvintele îi erau prietenoase, dar vocea ei era ascuţită şi poruncitoare. Hainele pe care le purta nu erau nici excesiv de scumpe, nici alese cu foarte mult bun-gust, dar erau sobre şi îi veneau bine. O fustă gri, plisată şi o bluză cu volane, cu un sacou gri, de o nuanţă mai închisă, o făceau să pară mai în vârstă decât era de fapt. Tunsoarea era simplă, dar foarte feminină, cu o urmă ştearsă de culoare pe o şuviţă, pe care şi-o vopsise cu mult timp în urmă. Ellen Marie Sørensen era genul de femeie în compania cărora Hanne Wilhelmsen se simţea întotdeauna stângace. Regreta că nu s-a îmbrăcat în ceva mai oficial decât pantalonii de catifea reiată şi un pulover tradiţional norvegian. Femeia o făcea să se simtă de parcă ar fi trebuit să poarte uniformă.

Doamna Sørensen îi confirmă că vorbise cu Agnes Vestavik recent. Nu putea să îi spună data exactă, dar, în orice caz, nu trecuseră mai mult de trei săptămâni. Şi-a amintit despre acea întrevedere, pentru că fusese uimită de cererea ei. Iniţial, refuzase să îi răspundă.

— Nu ştii niciodată! spuse ea ţuguindu-şi buzele cu înţeles. Oricine poate să sune şi să se dea drept altcineva, înţelegi?

Dar imediat după aceea decanul venise la ea şi o rugase să răspundă cererii făcute de Agnes Vestavik, care îi era o foarte veche prietenă. Atunci ea o sunase imediat înapoi şi îi furnizase informaţia cerută.

— Şi care era informaţia aceea? întrebă Agnes, punându-şi mâinile una peste alta.

Poate că avea de-a face cu locul. Un colegiu creştin ar trebui, în mod evident, să fie un loc unde Dumnezeu era mai apropiat de oameni. Sau poate că se agăţa de ultimul fir de păr, în speranţa că va putea influenţa răspunsul cu privire la motivul pentru care Agnes Vestavik sunase la Colegiul de ştiinţe sociale Diakonhjemmet în săptămâna în care a fost ucisă.

„Doamne", spuse ea în sinea ei, privindu-şi nodurile degetelor, care erau albe din cauza încordării cu care aştepta răspunsul. „Doamne, dă să fie ce cred eu!"

Iar El îi ascultă rugăciunea. Nu îi mulţumi chiar atunci, pentru că era mult prea ocupată.

•••

Era ziua în amiaza-mare, iar el se simţea aproape mort. Cel puţin, aşa îşi imaginase că va fi atunci când va fi aproape mort. Braţele şi picioarele îi erau total amorţite. Capul parcă îi luase foc. În rest, i se părea că tot corpul îi îngheţase. Poate pentru că abia reuşea să se mişte. Auzea maşinile trecând pe acolo şi, uneori, chiar voci. Trebuia să plece din acel loc.

I se făcu şi mai frig după ce dădu la o parte toate pungile de gunoi care îl acopereau. Dar îi veni mai uşor să se mişte. Doi pescăruşi stăteau cocoţaţi pe marginea containerului, uitându-se în jos la el. Îşi înclinară puţin capetele şi ţipară ascuţit. Poate că aici locuiau şi poate că el le furase casa. Îi alungă, dar păsările nu zburară departe, de unde continuară să se uite în jos la el, vociferând.

În cele din urmă, reuşi să iasă din container – să se urce pe margine cu burta – şi se rostogoli jos. Se lovi în cădere, dar nu mai conta deloc. Îşi curăţă hainele de mizerie, cu mişcări lente. Un tip de la primul nivel al parcării îl întrebă dacă are nevoie de ajutor. El dădu din cap că nu şi plecă repede de acolo.

Habar nu avea câte ore trecuseră de când stătea acolo. Dormise majoritatea timpului sau cel puţin aţipise, în scurtele intervale în care stătuse treaz, încercase să ia o decizie.

Avea nevoie de ajutor. Nu se putea descurca de unul singur. Dar nu erau prea mulţi oamenii care l-au ajutat vreodată cu adevărat. Asistentul social, probabil. El l-a ajutat puţin, dar apoi s-a încurcat cu cei de la protecţia copilului şi i-a lucrat pe la spate.

Apoi era mama, bineînţeles.

Îl durea sufletul când se gândea la mama şi abia atunci îşi dădu seama cât de rău se simţea – i se făcuse pielea de găină şi durerea de cap era mai apăsătoare ca oricând.

Dar măcar nu-i mai era foame.

Cel mai mult şi-ar fi dorit ca mama să îl poată ajuta. Acesta ar fi fost lucrul cel mai corect, pentru că era adevărat ceea ce îi tot spunea – ei doi trebuiau să fie împreună.

Dar ea nu fusese niciodată capabilă să-l ajute. Iar această situaţie sigur nu era una pe care ar fi putut să o rezolve. Era puţin neclar *ce* anume trebuia rezolvat, dacă stătea să se gândească, dar cineva trebuia să acţioneze. Şi mama nu era persoana potrivită.

Mai rămânea o singură posibilitate: Maren. Ea îl ajutase cu adevărat şi îi spusese foarte clar: „Dacă ai vreodată probleme, trebuie să vii la mine”.

Năuc şi obosit, începu să se gândească la o modalitate de a ajunge la Maren.

•••

Aproape că se loviră unul de altul în faţa intrării pentru angajaţi. Parcaseră complet ilegal, după ce se luptaseră cu traficul greoi.

— Unde naiba ai fost? întrebă Billy T., dar Hanne Wilhelmsen îl privi mai degrabă fericită decât înfuriată.

— Am descoperit ucigaşul, spuse Hanne.

— Şi eu! declară Billy T.

Atunci se opriră.

— Oare de ce am presimţirea că nu am ajuns la aceeaşi concluzie? îl întrebă Hanne încet.

— Pentru că, în mod cert, am ajuns la persoane diferite, spuse Billy T. la fel de calm.

Apoi tăcură şi se aşezară pe scaune în biroul lui Hanne.

— Tu primul, spuse Hanne, luând o înghiţitură de cola veche.

Făcu o grimasă şi puse sticla jos.

— Este Iubitul, spuse Billy T. cu subînţeles, întinzându-se după cola.

— Nu te-aş sfătui. Este antică şi de demult, spuse ea, arătând către sticla pe jumătate goală.

— Ce te face să crezi că Iubitul a ucis-o?

După ce el îi dădu toate explicaţiile, ea tăcu. Apoi îşi aprinse o ţigară şi îi luă şapte minute ca să proceseze informaţiile primite. Billy T. o lăsă în pace.

— Adu-l la secţie cât de repede poţi, spuse ea într-un final. De îndată!

— Yesss, şuieră el triumfător şi dădu cu pumnul în masă.

— Dar să nu uiţi să ceri aprobare pentru mandatul de arestare, înainte de toate. Pentru fraudă şi pentru falsificare de cecuri. Şi furt.

— Nu pentru omucidere?

Ea dădu din cap aproape imperceptibil.

— Pe toţi dracii, Hanne! De ce nu pentru omor?

— Pentru că nu el a făcut-o.

Ea se ridică şi luă Codul Penal, apoi rămase în picioare, răsfoind cartea. Nu îşi mai amintea dacă furtul unui carnet de cecuri intra la furt calificat sau la tâlhărie.

— Dar atunci cine dracu' a fost?

Acum aproape clocotea de nervi şi ridică braţele întrebător.

— Şi cine bănuieşte Maria Sa, Hanne Wilhelmsen, că ar fi făptaşul? Sau este un secret pe care doreşte să îl păstreze pentru Domnia Sa?

— Maren Kalsvik, răspunse ea calm. Maren Kalsvik a fost.

Înainte să mai apuce să explice, cineva bătu la uşă. Billy T. se duse rapid şi deschise.

— Acum ce mai e? ţipă el către Tone-Marit.

— Mai multe noutăţi. Cum ar fi aceasta.

Ea se aplecă şi trecu pe sub braţul lui Billy T., îndreptându-se direct spre inspectorul-şef.

— Uită-te aici, Hanne! spuse ea, întinzându-i o foaie.

Era copia unei convenţii matrimoniale semnate de Agnes şi Odd Vestavik.

— Odd Vestavik nu i-a spus adevărul unchiului Thorvald, se pare, spuse Tone-Marit. Acest document a fost lăsat la registratura capitalei cu două zile înainte de omucidere. Până acum, pur şi simplu nu a fost înregistrat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Billy T. nerăbdător, încercând să smulgă foaia din mâna lui Hanne, care încă nu terminase de citit şi care îl ţinu pe colegul ei la distanţă.

— Că lui îi rămâne absolut toată averea şi poate să facă exact ce poftește cu ea. Absolut totul îi revine lui.

— Doamne sfinte! rosti Hanne, întorcându-se cu faţa spre Tone-Marit. Cum ai reuşit să obţii toate aceste informaţii? Cecuri cu semnături false, documente, acorduri nupţiale şi câte şi mai câte… Petrecem două săptămâni încercând să găsim un mobil şi o oportunitate, iar azi ne trezim cu prea multe informaţii deodată!

— Ne-am organizat singuri, îi răspunse Tone-Marit, fixând-o cu privirea. Pentru că, din nefericire, avem un inspector-şef care nu se deranjează să îşi conducă eficient oamenii. Aşa că facem ce putem, eu şi cu Erik.

Nu o privi deloc duşmănos. Nici măcar nu voia să fie provocatoare. Dar o ţintui cu privirea, fără să clipească.

Billy T. îngheţă pe loc. Pur şi simplu nu reuşi să se mişte, doar ochii i se rotiră spre minutarul ceasului, care părea şi el înţepenit de spaimă.

— Touché! spuse Hanne şi îi zâmbi. Ai lovit fix în centrul ţintei!

Billy T. răsuflă uşurat şi începu să rânjească.

— Tinerii din ziua de azi, Hanne, nu au niciun pic de respect.

— *Tu* să taci!

Îl împunse cu degetul arătător în piept.

— De azi înainte, eu voi fi la conducere! Adu-l pe Erik aici! *Acum*!

•••

Nu trecu mult timp şi un mandat de arestare fu emis pe numele Iubitului. Un procuror fără prea multă experienţă şi destul de încet la minte se ocupa de acest caz. Nu-şi manifestase deloc interesul pentru cazul lui Agnes Vestavik. Ridică din umeri şi trimise doi ofiţeri începători, după ce făcu toate formalităţile. Hanne Wilhelmsen le dăduse deja instrucţiunile de care aveau nevoie şi îi trimise la treabă. Deja ajunseseră la concluzia că dispariţia lui era la fel de gravă ca problemele cu băutura.

Hanne se întoarse în biroul ei, unde Billy T. deja adusese nişte cola, mai proaspătă, pentru toţi patru. Ea se aşează la locul ei şi bău jumătate de sticlă. Apoi se uită pe rând la Tone-Marit şi Erik şi apoi din nou la tânăra poliţistă.

— Ai perfectă dreptate! Nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor. Îmi pare rău.

Billy T. şi Erik fură luaţi prin surprindere şi încercară să o oprească. Tone-Marit rămase tăcută şi o privi.

— Îmi pare rău cu adevărat.

Tone-Marit nu îşi luă privirea de la ea, dar un zâmbet discret i se ivi în ochii ei mici. Hanne îi surâse şi continuă:

— Acum trebuie să facem lumină printre aceşti criminali sau criminale.

Ea împărţi dosarul cu copertă verde în patru teancuri, pe care le înşiră în faţa ei. Îşi duse mâna fină pe primul teanc. Verigheta de pe deget străluci vizibil pentru cei trei aşezaţi de partea opusă a biroului. Dintr-un vechi instinct, îi venea să îşi retragă mâna. Dar ceva o împiedică de data aceasta.

— Aici este Maren Kalsvik, spuse ea, lovind încetişor foile.

Apoi se mută la următorul şi spuse:

— Acesta este Iubitul care a jefuit-o înainte de moartea ei. Aici…, spuse ea şi se opri la cel de-al treilea dosar. Aici este soţul care a minţit poliţia despre faptul că ieşea în câştig de pe urma morţii ei.

Cel de-al patrulea teanc, aflat încă în interiorul copertelor, era chiar la marginea biroului.

— Restul, sunt documente despre Olav Håkonsen, despre mama lui, despre Terje Welby şi…

— Dar de ce l-ai exclus pe Terje Welby de fapt? o întrerupse Tone-Marit. Cazul lui este încă în centrul atenţiei, nu?

— Este foarte simplu, Tone-Marit. Este mult prea evident şi simplu. Şi nu îmi place că nu am găsit niciun bilet de adio. Criminaliştii care au cercetat locul nu au niciun dubiu că este vorba despre o sinucidere. Asta dacă s-au îndoit vreodată! Terje Welby a murit de propriul lui cuţit. Din cauza remuşcărilor şi a depresiei, cel mai probabil. Pentru că a fost un şmecheraş care a furat bani de la angajatorul lui. Dar nu am găsit niciun indiciu care să ne facă să bănuim că a ucis-o pe Agnes. Întreaga mea experienţă îmi spune că ar fi trebuit să fie o scrisoare de adio acolo. O scrisoare în care fie îşi declară nevinovăţia în cazul omuciderii şi îşi cere iertare pentru toate celelalte lucruri comise, fie o scrisoare în care mărturiseşte totul. Acesta a fost un caz de sinucidere din cauza celei mai adânci disperări. A fost o evadare, dar şi o ispăşire. Gestul lui nu ar fi fost dus la bun sfârşit dacă nu ar fi *informat* pe nimeni despre ceea ce a făcut şi ceea ce *nu* a făcut.

— Dar acum ştim că nu a scris nicio scrisoare, spuse Billy T., scoţând un râgâit zgomotos şi prelung.

— Oh, ba da, eu cred că a scris o scrisoare. Sunt chiar convinsă de asta, dar cineva a luat-o.

Erik îşi vărsă cola pe cămaşă, Tone-Marit rămase literalmente gură-cască. Billy T. fluieră.

— Maren Kalsvik, spuse el ca pentru sine.

— Dar ar fi putut să fie oricine altcineva! protestă Erik. De ce tocmai ea?

— Pentru că ea voia să ne convingă că ucigaşul e mort. Pentru că lumea ei s-ar prăbuşi dacă şi-ar pierde locul de muncă – un loc de muncă pentru care trăieşte cu fiecare moleculă a fiinţei ei şi pe care l-a obţinut după ce şi-a falsificat actele şi a minţit.

De data aceasta Tone-Marit a fluierat prelung a uimire.

— Maren Kalsvik a fost la colegiul de ştiinţe sociale de la Diakonjemmet, continuă Hanne, şi-şi duse mâna la ceafă. Asta este adevărat. Dar nu a trecut examenele finale din primăvara anului 1990. Asta nu era ceva grav. Ar fi putut să continue în toamnă. Problema a fost că a picat şi atunci la examene. Şi, atunci, a făcut cea mai proastă alegere din viaţa ei: în loc să mai treacă o dată prin ultimul an de şcoală şi apoi să aibă *două* şanse noi ca să dea examenul, ea a ales să se ducă din nou la examen. Şi, din păcate, a picat iar.

— E proastă sau ce? mormăi Billy T. Pare foarte isteaţă!

— Una este să fii isteţ la lucruri practice! Teoria este ceva diferit. Ar putea să fie o mie de motive pentru care a eşuat. Drama este că după a doua reexaminare nu mai ai voie să îl mai susţii. Niciodată. Nu există niciun examen susţinut de Maren Kalsvik la Colegiul pentru formarea asistenţilor sociali Diakonjemmet nici în 1990, nici în 1991. Şi în niciun alt an. Atunci a fost nevoită să facă rost de o diplomă, pentru a putea obţine locul de muncă. Este o diplomă falsă, evident!

— Futu-i! exclamă Billy T.

— Probabil că aşa a zis şi ea când a picat examenul.

— Dar se ştie, oare, dacă Agnes i-a spus lui Maren că aflase asta? întrebă Tone-Marit.

— Nu, nu ştim dacă i-a spus.

Hanne dădu din cap.

— Dar *dacă* i-a spus, atunci Maren ştia că viaţa ei va fi distrusă complet. Ar fi fost de o sută de ori mai uşor să stea la răcoare pentru că a furat treizeci de mii de coroane. Ar fi fost mai rău decât dacă ar fi rămas fără casă şi fără bani. În plus, eu mai am…

După o jumătate de oră, băuseră toată cola şi temperatura din biroul inspectorului-şei se apropia de treizeci de grade. Erik transpirase şi era

agitat, Billy T. rânjea, în timp ce Tone-Marit trase din nou concluzia că Hanne Wilhelmsen era cel mai bun detectiv pe care l-a cunoscut vreodată.

Niciunul dintre ei nu mai avea vreo îndoială. Amantul nu era decât un ticălos care va primi pedeapsa meritată pentru furt. Soţul ei era un suflet amărât, un mic papă-lapte căruia i-a fost frică să spună adevărul, chiar dacă nu l-ar fi afectat cu nimic.

Maren Kalsvik era o ucigaşă.

Dar din orice punct de vedere ai fi privit problema, acest lucru era imposibil de probat.

•••

Cathrine Ruge stătea lângă raionul de legume şi încerca să îşi dea seama dacă avea destui morcovi sau dacă ar mai trebui să cumpere un pachet. Nu arătau prea bine, mai ales acum, în miez de iarnă. Să ia mai bine napi? Tocmai când cântărea în mână un nap gri-gălbui şi oval, o gaşcă gălăgioasă de tineri îmbrăcaţi în geci roşii matlasate şi cu pisici cusute pe spate au năvălit în magazin.

„Doamne, sărbătoarea absolvirii începe tot mai devreme”[31], se gândi ea. Pe vremea ei, elevii învăţau pe rupte până cu o săptămână înainte de Ziua Naţională, poate cu excepţia unor escapade, când şi când, sâmbetele.

Tinerii goliră un frigider de suc şi luară de pe raft o cantitate enormă de ciocolată. Îşi umplură buzunarele cu bomboane de la un stand şi unul dintre băieţi, unu slăbănog cu voce ascuţită, fu atât de dornic să le impresioneze pe cele două fete din gaşca lor, încât răsturnă întreg stativul. Ciocolate, bomboane şi jeleuri se revărsară pe podea şi, brusc, se lăsă tăcerea. Apoi izbucniră cu toţii în râs. Tânăra casieriţă părea distrusă. Era mai mică decât ei şi probabil că nu va purta niciodată o şapcă de absolvent. Prin urmare, nici nu îndrăzni să îi certe. În schimb, închise casa şi se duse să ia un făraş şi o mătură. Înainte ca ea să se fi întors, ei deja dispăruseră, luând cu ei tot – cola şi ciocolată.

Cathrine se gândi pentru o clipă să-i oprească, dar aproape că îi era teamă de gaşca gălăgioasă şi sălbatică. Aşa cum îi fusese teamă şi casieriţei. Ieşiră din magazin, ca un monstru cu mai multe capete, lăsând în urma lor patru adulţi ruşinaţi, care încercau să evite să-i privească pe ceilalţi şi care nu mişcară un deget ca să oprească monstrul.

O ajută pe casieră să adune de pe jos. Ezitând, se lăsă pe vine şi începu să adune bomboane. Erau amestecate cu mizerie şi cu noroiul de afară şi

[31] În Norvegia, liceenii sărbătoresc absolvirea aproape o lună de zile, de pe 20 aprilie până pe 17 mai. Denumirea în norvegiană este *russefeiring.*

trebuiau aruncate. Fata îi întinse recunoscătoare punga mare pentru gunoi şi şopti:

— Vin aici destul de des. Fac gălăgie, dar de obicei nu fură.

— Doamne! Încearcă să le ia apărarea, îşi şopti Cathrine şi se ridică. Ar trebui să faci plângere la poliţie!

— Şeful este cel care se ocupă de aşa ceva. Va veni în curând.

Fata părea să se teamă mai tare de şeful ei decât de tinerii care au jefuit magazinul şi Cathrine se oferi să îl aştepte pe acesta. Astfel ar fi putut să o susţină în faţa şefului, atunci când îi va explica ce s-a întâmplat.

— Nu, nu, nu e cazul! refuză tânăra. Nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

Le luă zece minute ca să cureţe. Un sfert de sac de gunoi plin cu bomboane compromise.

— Dacă vei anunţa şcoala despre acest incident, atunci vor avea probleme, spuse ea, în încercarea de a o încuraja pe casieriţă, care deja revenise la micul ei loc de la tejghea. Pisica de pe spatele lor înseamnă că merg la Katedralskolen. Aş putea să…

— Nu, nu. Nu este nevoie, îi răspunse fata.

Cathrine dădu dezaprobator din cap, îşi plăti cumpărăturile şi ieşi din magazin. Cumpărase napul cu pricina, chiar dacă era moale şi apos. Era aproape sigură că mai avea morcovi în frigider.

Brusc, îşi aminti ceva ce i se păruse foarte important atunci când Christian spunea că Maren ar fi putut să o ucidă pe Agnes. Picături mari de ploaie rece îi curgeau pe faţă, dar se opri ca să se gândească bine dacă ar fi trebuit să anunţe poliţia. Puse sacoşa de plastic pe trotuar şi îşi şterse chipul îngheţat.

Probabil că nu avea nicio importanţă, de vreme ce ar fi putut să fie Terje, bineînţeles, cel care a ucis-o pe Agnes. Deşi era ciudat faptul că au fost cu toţii rechemaţi la audieri. Ce proastă a fost că nu şi-a adus aminte ieri, când poliţiştii veniseră ca să îi ia o nouă depoziţie. Atunci le-ar fi putut spune, clar şi răspicat, totul, iar poliţia ar fi decis ulterior dacă era important sau nu. Dacă ar suna acum şi ar spune, ar semăna cu un gest de trădare. Iar asta ar putea da de bănuit. Dar ea nu o bănuia pe Maren. Chiar deloc. Poate de asta şi uitase…

Ridică punga de cumpărături şi porni mai departe. Napul i se lovea de picior la fiecare pas.

Trebuia să mai reflecteze.

•••

Nu-i mai era frig, ceea ce era extrem de ciudat, pentru că îşi simţea pielea exact ca atunci când era îngheţat până în măduva oaselor şi amorţit. Ce era

şi mai ciudat – nu îi era foame. Nu mâncase nimic de ieri şi vomitase prăjiturile de mult. În loc de senzaţia de foame, îl încerca mai degrabă greaţa, dar nu la fel de rău ca în noaptea precedentă.

Capul îl durea cel mai tare. Îi vâjâia cu totul şi era ca şi cum cineva i-ar fi băgat o şurubelniţă în tâmplă. Uneori, se prindea cu mâna de ureche, atât de tare îl durea, încât ar fi jurat că are o gaură imensă în ea.

În plus, îi era sete, cumplit de sete. Ori de câte ori dădea peste un chioşc sau o benzinărie, se gândea să îşi cumpere suc. Dar toată lumea îl căuta, cu siguranţă. Era poliţie peste tot. Niciodată nu văzuse aşa de multe maşini de poliţie ca astăzi. Asta îi cam dăduse planurile peste cap şi era din ce în ce mai obosit de cât fusese nevoit să se ascundă mereu. Maşinile nu aveau sirenele pornite şi el trebuia să fie tot timpul în alertă. Unele mergeau foarte încet. Pe el îl căutau! Odată, o maşină a poliţiei se oprise brusc, la mai puţin de o sută de metri depărtare de el. Un bărbat ieşise din maşină, îşi făcuse mâna streaşină la ochi şi privise în direcţia lui. Atunci fugise din nou şi din fericire găsise o pivniţă cu uşa deschisă. Era un fel de atelier de mecanică auto sau ceva. Un individ cărunt şi foarte nervos îl găsise pe scările de sub rampă şi l-a aruncat afară de acolo. Dar până atunci şi poliţia dispăruse deja.

Dar bătuse drum lung şi trebuia să ajungă acolo înainte de lăsarea nopţii. Când va fi mai aproape de casa de copii, poate va face ultima porţiune de drum cu autobuzul. Poate. Va vedea atunci. Încă nu era hotărât cum va proceda.

•••

— Sunt foarte multe maşini acolo care îl caută. L-au văzut de două ori: aici…

Erik Henriksen, al cărui deget arătător avea unghia mâncată până în carne, arătă un punct de pe harta oraşului, aflată pe biroul lui Hanne Wilhelmsen.

— … şi aici.

Inspectorul-şef mototoli un pachet gol de ţigări şi făcu un cocor din foiţa argintie. Când pasărea fu gata, Hanne se aplecă deasupra hărţii şi făcu mici cercuri cu degetul cel mic până când găsi ceea ce căuta. Încercă să pună cocorul să stea în picioare acolo.

— Casa de copii.

Cocorul se răsturnă.

— Se îndreaptă spre casa de copii.

Cu ajutorul unui creion stricat, indică o rută care lega Store de „Soarele Primăverii”. Punctele pe care i le menţionase Erik se aflau oarecum în linie dreaptă între cele două destinaţii, deşi erau mai aproape de Store decât de casa de copii.

— De ce naiba merge acolo? întrebă Erik Henriksen, încercând să restabilească echilibrul cocorului. Doar de acolo a fugit!

— Nu stă bine, îi spuse Hanne. Trebuie să îi faci picioarele puţin mai mari.

— De ce crezi că merge la „Soarele Primăverii”? repetă Erik, reuşind să reaşeze pasărea în picioare.

Hanne nu îi răspunse. Habar nu avea de ce Olav Håkonsen se întorcea la casa de copii, dar nu îi plăcea. O îngrijora. O cuprinse o stare de agitaţie şi devenea din ce în ce mai intensă. Simţi emoţia din nou. Era exact aceeaşi senzaţie pe care o avea ori de câte ori apărea ceva ce nu înţelegea întrutotul, deşi, în mod evident, avea o semnificaţie. Ceva ce nu putea prevedea, ceva nu ar fi putut cuprinde în niciuna dintre teoriile ei. Chiar îi displăcea.

— Chiar sper să fie găsit înainte să ajungă acolo.

— Cu siguranţă îl vor prinde, spuse Erik calm. Doar sunt cinci echipaje pe urmele lui. Nu poate să fie *atât* de greu să prinzi un băiat de doisprezece ani!

•••

Era trecut de ora două şi deja nu mai aveau mult timp la dispoziţie. Asta dacă voiau să se ţină de promisiunea optimistă de a închide cazul înainte de weekend. Lui Hanne Wilhelmsen îi era deja groază că va trebui să o sune pe Cecilie ca să o anunţe că, probabil, va întârzia. Aşteptau musafiri şi îi jurase că va ajunge la masă înainte de sosirea acestora.

— *Oh, shit*! exclamă ea, când îşi aminti că a promis să cumpere sparanghel proaspăt şi vinete de la aprozarul din Vaterland.

Şeful departamentului ridică întrebător din sprâncene.

— Ah, nu-i nimic! adăugă Hanne repede. Nu-i nimic!

Se întoarse spre şeful secţiei, care stătea strâmb pe scaunul lui şi părea extrem de ocupat de ceva ce îi intrase în ureche. Mai întâi, încercase să ajungă la acel ceva cu degetul, dar, pentru că nu reuşise să îl scoată, luase o agrafă de birou, o îndreptase şi şi-o vârâse atât de adânc în ureche, până aproape că dispăruse acolo cu totul.

Hanne ştia că ar trebui să-i atragă atenţia, dar nu îndrăzni să spună nimic.

— Eşti absolut convins că nu avem destule dovezi pentru a o aresta? îl întrebă ea a treia oară.

— Da! îi răspunse procurorul poliţiei, scoţându-şi micuţa spadă din ureche.

O grămăjoară mică de ceară maro-gălbuie se lipise de vârful agrafei şi el părea încântat. Hanne se uită în altă parte.

— Nu ai decât o serie de teorii bune. Nimic concret. Ea a avut un mobil pentru crimă, dar cu siguranţă de motive nu ducem lipsă în cazul acesta. Vreau să spun că avem multe persoane cu motive destul de bune. În plus, nu ai absolut nicio informaţie legată de modul în care Agnes *a confruntat-o* pe

Maren în legătură cu diploma falsă. Dacă reușești să aduci o confirmare că lucrul ăsta s-a întâmplat, voi analiza din nou situația. Abia atunci ne vom apropia de o posibilă arestare. Am nevoie de mai multe dovezi, Hanne. Considerabil mai multe.

— Dar știm cel puțin că a falsificat o diplomă. Nu putem să o reținem pentru asta?

Procurorul zâmbi indulgent și își scoase din nou agrafa. Acum începu să foreze în cealaltă ureche.

— Pentru asta avem, într-adevăr, destule dovezi, spuse el cu capul înclinat într-o parte. Dar vom proceda calm în această privință și fără arestări, și fără dramă. Au!

Își scoase agrafa deformată din ureche și o privi total dezamăgit. Apoi îi curăță vârful între degetul arătător și degetul mare, șterse ceara de pantaloni și se ridică în picioare.

— Sfatul meu este să o inviți la o nouă audiere, bazându-te pe informația pe care o deținem, și roagă-te să vină cu o mărturisire. Maren trebuie să fie extenuată în momentul de față.

Îi zâmbi și plecă să-și vadă de treburile sale.

— Porc mizerabil! înjură Hanne cu jumătate de glas în timp ce închidea ușa în urma lui, sperând că el a auzit-o.

Șeful departamentului nu schiță niciun zâmbet și părăsi încăperea.

— Dar are dreptate, spuse Billy T. sec, în timp ce ușa se închidea pentru a doua oară.

— Urăsc când oameni ca ei au dreptate.

— Tu urăști pe oricine ar avea dreptate în fața ta, dacă mă întrebi pe mine.

— Mda, sigur! zise ea, lovindu-l ușor peste cap.

— Dar ce vom face?

— Am putea să o chemăm aici sub pretextul că interogatoriul de ieri a fost întrerupt, sugeră el, destul de lipsit de entuziasm.

— Și apoi ea va insista să o audiem acolo, iar noi vom insista să vină aici, continuă Hanne șirul ideilor pe un ton lipsit de chef. Apoi ea se va face că nu înțelege de ce nu putem aștepta până luni și apoi noi vom deveni mai autoritari și îi vom ordona să vină aici imediat și astfel vom risca să ne dăm de gol. Ea va avea tot timpul din lume să distrugă orice fel de dovadă ar mai exista…

Apoi exclamă nervoasă:

— … *afurisit caz*!

Harta orașului Oslo de pe birou, încă destul de nouă și în condiție bună, fu mototolită în câteva secunde și transformată într-o minge de hârtie. Hanne o

azvârli de perete, dar o ridică din nou, destul de jenată de răbufnirea ei. Încercă să recupereze ce se mai putea din ea.

Pe coridor se auziră deodată țipete, strigăte de veselie. Se priviră reciproc, rămânând pe loc să vadă care dintre ei va ceda primul curiozității. Nu trebuiră să aștepte prea mult, deoarece ușa se deschise brusc și agentul Synnøve Lunde năvăli pur și simplu în birou.

— L-am prins pe individ! Criminalul de la cele două cazuri din Smestad! A fost arestat pe un feribot care mergea spre Danemarca!

Acum Hanne parcă prinse din nou energie. Ea și Billy T. făcură un schimb de priviri tăioase.

— Mergem să o aducem pe Maren Kalsvik, decise Hanne.

•••

La casa de copiii „Soarele Primăverii" situația nu era deloc satisfăcătoare. Toate listele cu atribuții fuseseră abandonate pe măsură ce unii angajați fie muriseră, fie se îmbolnăviseră și Maren Kalsvik nu știa cu ce să înceapă. Copiii profitau din plin de situație: făceau mai multă gălăgie, se certau mai mult și încălcau toate regulile care erau interpretabile. Raymond își purta de grijă doar lui, fără să se mai intereseze de Glenn, care fusese prins furând ceva dintr-un magazin. Anita, acrită și fără chef, nu vorbea cu nimeni. Maren suspecta că prietenul ei îi dăduse papucii. Gemenii se hotărâseră să o scoată pe Jeanette din sărite și aproape că reușiseră în seara precedentă, când s-au pișat în patul ei, iar ea observase doar atunci când s-a culcat pe toată mizeria făcută. Kenneth era mai anxios ca niciodată, convins fiind că un pirat locuia în beci.

— Acum vreau să faceți liniște! urlă ea cât o ținea vocea.

O izbucnire neașteptată din partea lui Maren Kalsvik era ceva atât de neobișnuit, încât obținu pe dată efectul scontat. După câteva minute însă, gălăgia reîncepu.

Era ora trei și trecuse doar un ceas de când primii copii sosiseră de la școală. O luă durerea de cap după două minute după ce venise Kenneth și durerea părea să se intensifice.

Se duse în camera cu televizor și închise ușa în spatele ei. Christian va trebui să se descurce cu ei o vreme. Era foarte priceput cu copiii, deși le permitea mult mai multe decât ar fi trebuit.

Aer! Avea nevoie de aer. Se duse la fereastră și o deschise. Aerul curat avu un efect benefic asupra ei și ea inhală puternic de câteva ori. Nările i se mișcau în ritm cu respirația – inspiră, expiră. Își închise ochii.

Într-un fel, își dorea să nu mai fie nevoită să îi mai deschidă vreodată.

•••

— Acolo! Uite-l acolo din nou!

Agentul avea faţa lipită de geamul lateral al maşinii şi încerca să arate cu degetul în direcţia bună, dar nu reuşi decât să lovească de câteva ori geamul, fără precizie.

— Acolo este! În grădina aceea!

— Sună la prima patrulă şi trimite-i pe partea cealaltă a proprietăţii, ca să îi putem tăia calea băiatului. Şi spune-le să oprească afurisitele alea de sirene!

La câteva secunde după ce agentul îndeplinise ordinele din partea superiorului, îşi dădură seama că sirenele maşinii de poliţie se opriseră undeva în depărtare.

— Dacă nu reuşesc să-l prind pe puştiul ăsta, îmi dau naibii demisia, spuse nervos cel mai bătrân dintre ei, făcând o manevră ca să întoarcă maşina; o manevră inutilă, ilegală şi cu alunecare controlată pe asfalt.

•••

Reuşise. Dacă nu ar fi fost atât de obosit, ar fi fost foarte mândru de el. Maren va fi mândră de el. Pe drum, îşi făcu de două ori curaj şi ceru indicaţii. În unele locuri observă clădiri care îi erau familiare şi acum ajunse la destinaţie. Dar locul era înţesat de poliţie! Erau tot mai mulţi peste tot şi pe ultima porţiune din drum fu nevoit să sară prin grădini şi peste tufişuri ca să nu se facă văzut dinspre stradă.

Reuşise! Dar cum să ia legătura cu Maren fără să-l vadă ceilalţi?

Ezitând, se adăposti sub nişte copaci cu crengile lăsate. Era încă destulă lumină afară ca să poată fi văzut de la distanţă, aşa că se lipi cât putu de mult de trunchiul copacului. Îl mai despărţeau de uşa de acces la „Soarele Primăverii" un drum, o poartă şi o grădină.

Aproximativ cincizeci de metri.

•••

În cele din urmă, Maren deschise ochii. Încet, încetişor. Îşi acoperi faţa cu mâinile. Avea obrajii reci, dar nu îngheţase. Se aplecă pe fereastră afară. Simţea cum bazinul îi apasă pe tocul ferestrei, dar durerea era, într-un fel, plăcută. Îi amintea că încă există. Mintea îi era complet golită de gânduri, dar, în acelaşi timp, se simţea obosită. O cuprinse ameţeala şi observă uimită că îşi ţinuse respiraţia prea mult timp. Gâfâind, reuşi să inspire adânc nişte aer revigorant.

Începea să se întunece. Umbrele deveniseră mai estompate şi din loc în loc păreau una cu pământul. Cineva lăsase poarta deschisă. Poarta trebuia să fie mereu închisă!

Ceva se mişca undeva lângă unul dintre copacii de peste drum. Silueta unui om tocmai se contura pe fundal când o maşină de marfă, de la o firmă

de tâmplărie, îi bloca vederea pentru o clipă. Imediat după ce maşina trecu, fu nevoită să strângă din ochi ca să fie sigură că nu se înşela.

Silueta aceea – pentru că în mod cert era vorba despre un om, chiar dacă s-a tras mai aproape de trunchiul copacului care se înclina uşor deasupra străzii – se distingea acum destul de clar. Nu era foarte înalt, dar părea să fie solid.

— Doamne! E Olav! spuse ea cu voce tare.

Fugi spre ieşire şi, în timp ce se grăbea să coboare scările, aproape că alunecă pe piesele de lego înşirate pe jos. Cu toate acestea, reuşi să îşi păstreze echilibrul şi, fără să se mai încalţe, porni valvârtej pe scări şi apoi pe aleea cu pietriş.

— Olav! strigă ea cu braţele larg deschise. Olav!

Îl văzu în timp ce ieşea din ascunzişul lui, dar apoi observă maşina. Nu-şi dădu seama pe loc că era o maşină de poliţie, dar ştiu că avea o viteză mult prea mare.

Băiatul traversă trotuarul şi făcu primul pas pe stradă. Maren ajunsese deja la mijlocul aleii din grădină.

— Stop! ţipă ea şi se opri, în speranţa că avertismentul ei va avea efect asupra băiatului.

Dar el continua să alerge.

Acum i se distingea clar faţa. Se afla la cincisprezece metri distanţă de ea. El zâmbi, un alt fel de zâmbet faţă de ceea ce văzuse ea la el înainte. Părea fericit.

Traversase deja doi metri din stradă, clătinându-se şi salutând-o cu un semn al mâinii.

Maşina se apropia prea repede. Prea repede în comparaţie cu viteza limită de treizeci de kilometri pe oră şi mult prea repede ca să poată opri dacă un copil de doisprezece ani i-ar fi sărit în faţă.

Frânele scrâşniră. Maren Kalsvik urlă. O femeie în vârstă, care locuia la patru case mai jos şi care tocmai îşi plimba căţelul, ţipă de parcă ar fi fost posedată.

Botul maşinii îl lovi pe băiat la nivelul genunchilor şi amândouă picioarele i se rupseră instantaneu. Apoi fu aruncat pe capotă şi corpul greoi sparse parbrizul şi se rostogoli până pe maşină. Poliţistul care conducea pierdu controlul asupra volanului şi maşina derapă pe o distanţă de zece metri pe asfaltul plin cu nisip, se izbi de un gard metalic înalt de un metru şi se opri brusc în ciotul unui copac retezat. Ambele portiere erau îndoite şi cei doi poliţişti se luptau de zor cu deschizătoarea portierelor.

Olav zăcea pe jos.

Maren Kalsvik ajunse la băiat exact în momentul în care acesta deschise ochii.

— Stai liniştit! Nu te mişca deloc.

El îi zâmbi iar, de data aceasta cu acel surâs ciudat, specific lui. Ea se aşeză jos, lângă el, dorindu-şi să îl ia în braţe. Dar putea să aibă gâtul rupt, aşa că preferă să se aplece deasupra lui şi să-l mângâie uşor pe obraji.

— Va fi bine, Olav. Stai complet nemişcat şi totul va fi bine.

Băiatului îi curgea salivă din gură şi ea îl şterse cu grijă pe bărbie, folosindu-se de mâneca bluzei.

— Te-am văzut, Maren! şopti el slab. Fugeai… erai în grădină… Ai auzit…?

O grimasă i se întipări pe chip şi ea îi făcu semn să tacă.

— Ai auzit că…, mormăi el… Tu…

Maren Kalsvik îngheţase. Frigul o cuprinse în tot corpul şi nu pentru că era încălţată doar cu şosete şi nici pentru că nu-şi luase o haină pe ea sau pentru că stătea pe o stradă plină cu noroi, undeva în Oslo, într-o seară de februarie. Gerul cumplit o cuprinse din interior, dintr-o încăpere încuiată, sigilată şi a cărei cheie o aruncase. Acum uşa aceea era larg deschisă. Dinţii îi clănţăneau în timp ce îl legăna pe băiat.

— Stai nemişcat, Olav. Trebuie să stai nemişcat.

Disperată, se ridică pe jumătate şi strigă:

— Ambulanţa! A chemat cineva ambulanţa?

Bătrâna se aşezase pe trotuar şi plângea atât de amarnic, încât căţelul ei făcea tumbe disperat în jurul ei, lătrând şi schelălăind. Poliţiştii încă nu reuşiseră să se elibereze din maşina avariată. O altă maşină sosi de după curbă şi puse brusc frână imediat ce şoferul îşi dădu seama de cele întâmplate.

— Cheamă o ambulanţă! strigă Maren din nou, de data asta lui Christian, care înmărmurise ca o stană de piatră pe scări, strângând cu putere clanţa uşii, în timp ce cinci copii încercau să tragă uşa spre ei, în interior.

— Plângeai! şopti Olav atât de slăbit, încât ea îşi lipi urechea de gura lui. Te-am văzut… fugind, Maren.

Apoi mai zâmbi o dată şi îi spuse ceva de neînţeles la ureche.

Olav Håkonsen suspină încet, aproape imperceptibil, şi muri chiar în momentul în care sosiră, în fugă, Hanne Wilhelmsen şi Billy T., de la maşina lor, care acum bloca mijlocul drumului.

•••

După ce o interogă pe Maren Kalsvik timp de o oră şi jumătate, Hanne Wilhelmsen nu obţinuse încă nicio informaţie în plus. Reuşise, în schimb, să o supere extrem de tare pe Cecilie. A fost nevoie de mult timp ca să pună lucrurile la punct la casa de copii. Hanne, îngrijorată, privind spre fereastra

de la apartament, deduse că, probabil, oaspeţii lor terminaseră deja de mâncat primul fel. Asta dacă Cecilie reuşise să improvizeze altceva în locul sparanghelului care nu ajunsese acasă la timp.

De-ar veni Billy T. devreme. Era rândul lui să aibă grijă de copii în weekend, dar îi promisese că va veni imediat după ce băieţii se duc la culcare. Sora lui urma să fie babysitter în locul lui. Hanne îşi ciufuli părul şi se scărpină în cap.

Nu făcea absolut niciun progres.

Maren Kalsvik renunţă la dreptul ei de a chema un avocat. Hanne Wilhelmsen declarase explicit că Maren era acuzată de falsificarea diplomei, dar că nu era pusă sub acuzare pentru uciderea lui Agnes Vestavik.

— Deci nu are niciun fel de drepturi în această privinţă, nu încă! sublinie Billy T.

Avea dreptul la un avocat, cu toate astea refuză. În privinţa diplomei, recunoscu de îndată totul. Mărturisi totul fără să clipească. Rămase nemişcată ca o păpuşă de lemn pe întreg parcursul audierii şi răspunse cât se poate de concis la fiecare întrebare. Când Hanne, mai mult dintr-o curiozitate personală decât din necesitate profesională, o întrebă de ce a căzut de atâtea ori la examen, expresia de pe chipul lui Maren deveni şi mai lipsită de chef. La această întrebare refuză să răspundă.

Erau însă câteva aspecte pe care le negă în mod repetat, ori de câte ori Hanne credea că este pe punctul de a o încolţi: că Agnes îi spusese că descoperise falsul din acte şi că ar fi avut de-a face cu omuciderea directoarei.

— Nu ştiam că aflase, spuse ea. Nu aveam absolut niciun motiv să o omor pe Agnes.

Aprinzându-şi o ţigară, Hanne Wilhelmsen îşi cocoţă picioarele pe masă, apoi se uită în gol, până când închise încet ochii. Imaginea lui Olav i se întipărise pe retină, aşa că redeschise repede ochii. O fixă cu privirea pe cealaltă femeie.

— Erai ataşată de băiatul acela, spuse ea molcom.

Maren Kalsvik doar ridică din umeri, nevoind să se lase angrenată în discuţie.

— Am observat asta la tine. Erai ataşată de el, nu-i aşa?

Nu plânsese deloc. Îl ţinuse strâns pe băiat, dar când i-au dat de înţeles că băiatul a murit, i-a dat drumul, s-a ridicat în picioare şi expresia de pe chipul ei a împietrit, neschimbându-se de atunci. Pe Hanne începea să o enerveze.

— Ei bine, spuse Hanne după ce aşteptă două minute ca să primească un răspuns, nu ajungem nicăieri, se pare. Şi se face târziu. Aşa că am să îţi spun ceea ce ştim noi, iar tu poţi să stai într-o celulă ca să reflectezi peste noapte.

Vei avea timp să te gândeşti dacă nu ar fi mai bine să ne confirmi ceea ce am descoperit deja.

Faza cu celula nu era neapărat adevărată, dar funcţionă. Un muşchi din colţul gurii îi tresări aproape imperceptibil şi nu dispăru de acolo vreme îndelungată.

Hanne se ridică în picioare şi se duse de cealaltă parte a mesei. Se aşeză pe masă, picior peste picior. Maren Kalsvik stătea la un metru distanţă, cu privirea ţintuită pe abdomenul ei.

— Aveai o programare la dentist în ziua aceea. Discuţia dintre Agnes şi Terje a durat atât de mult, încât trebuia să pleci. Trebuia să ajungi la dentist. Îmi imaginez că Agnes nu a fost prea încântată. Sigur, era în toane foarte rele în ziua aceea. Este şi de înţeles, cu angajaţii aceştia care o trădaseră care mai de care.

Maren continua să privească fix în acelaşi punct din pulover, dar Hanne observă că tremurul din colţul gurii tinerei nu mai era vizibil.

— Poate că Agnes nu voia să facă zarvă. Poate că aveai planuri şi pentru restul zilei. Eu nu am de unde să ştiu, dar eu cred că te-a rugat să te întorci mai târziu, pe seară. Seara târziu. Ea voia să îşi culce fata mai întâi, iar apoi să se asigure că e pace şi linişte şi la creşă. Dar eu nu am de unde să ştiu sigur. Poate că ai prevăzut că te aştepta ceva neplăcut. Poate că ai avut o presimţire, pentru că ea a insistat să vă întâlniţi din nou. În orice caz…

Ea se ridică de pe masă şi se aşeză la locul ei. Apoi luă o foaie albă de hârtie dintr-un sertar şi începu să facă un avion de hârtie.

— În orice caz, te-ai întors, cândva pe la ora unsprezece, poate. Nu ai făcut gălăgie, pentru că ştii foarte bine că unii dintre copii sunt pe cale să adoarmă pe la ora aceea. Poate că ai aruncat o privire şi în camera în care era Eirik Vassbunn, dar atunci ai observat că dormea şi l-ai lăsat în pace. Poate că ai procedat aşa pentru că voiai să îi arăţi că îţi pasă.

Hanne tot plia foaia de hârtie.

— Dar este foarte posibil să fi avut şi alte motive. În orice caz, el nu a observat când ai venit.

Avionul era aproape gata. Hanne luă o nouă foaie pe care o rupse cu grijă, ca să facă o coadă splendidă.

— Atunci ai aflat despre ce era vorba sau despre ce dovezi obţinuse despre tine, sau despre concedierea ta, sau altceva care te-a supărat extrem de tare.

Hanne îşi lăsă privirea să alunece de la avionul de hârtie spre chipul femeii. În continuare nu lăsa să i se citească nimic din expresia feţei. În continuare părea să aibă chipul împietrit, fapt care nu o mai enerva pe

Hanne, ci îi confirma că a depistat nişte semne foarte bune, chiar excelente pentru ceea ce urmărea.

— Cu siguranţă aţi vorbit încet, de vreme ce copiii dormeau pe întreg etajul. Chiar dacă vă despărţeau nişte încăperi de ei. Dar, ca să fiu sinceră…

Hanne Wilhelmsen se opri şi expedie avionul într-un arc minunat înspre tavan. Când avionul atinse punctul maxim al arcului, păru să se oprească în aer, pentru ca apoi să facă un looping şi să aterizeze pe tocul ferestrei. Maren Kalsvik nu se lăsă impresionată şi nici măcar nu se uită la avion.

— Am încercat să mă pun în situaţia ta, spuse Hanne pe un ton prietenos. Am încercat să mă gândesc oare cum m-aş fi simţit eu dacă aş fi fost deconspirată, atunci când şeful meu a descoperit că, de fapt, nu am terminat academia. Şi că toţi ceilalţi vor afla, iar eu voi fi dată afară şi voi rămâne fără loc de muncă.

Ea turnă câteva picături de cafea în scrumiera din care se revărsau chiştoacele şi apoi aruncă tot conţinutul într-un coş de hârtii înainte de a se întinde spre sertar, de unde scoase patru şerveţele Kleenex. Şterse scrumiera şi apoi îşi aprinse o nouă ţigară.

— Eu pur şi simplu m-aş fi prăbuşit. Adică, după atâţia ani, după ce am demonstrat că sunt perfect capabilă să îmi fac meseria, o mizerie de hârtie îmi răstoarnă întreaga existentă.

Ea dădu din cap şi pleoscăi din buze.

— Maren, eu nu te iau în râs, spuse ea încet. Vorbesc foarte serios când spun că eu aş fi fost distrusă. Şi, chiar dacă locul meu de muncă înseamnă foarte mult pentru mine, eu cred că al tău înseamnă şi mai mult pentru tine. Asta se vede din felul în care te comporţi cu copiii.

O serie de cerculeţe de fum se ridicară înspre tavan. Cele două femei rămaseră cufundate în tăcere o vreme. Singurul sunet care răzbătea până la ele erau paşii care se auzeau pe coridor. Casa urma să se golească pe perioada weekendului.

— Trebuie să mă corectezi dacă greşesc, o încurajă Hanne deodată şi o privi ţintă în ochi pe femeia din faţa ei.

Aceasta din urmă se fâstâci pe loc şi dădu din cap în timp ce mormăi ceva ce Hanne nu putu să desluşească. Apoi îşi reluă rolul de sfinx.

— Poate că ai cerut îndurare. Eu asta aş fi făcut, continuă Hanne, plină de energie. Dar Agnes… Ştii ce înseamnă Agnes? Neprihănită sau feciorelnică. Sfânta Agnes a fost neprihănită, dar încăpăţânată. Asta a costat-o viaţa. Dar oare şi Agnes a noastră a fost la fel de încăpăţânată?

Cum era şi firesc, Maren nu îi răspunse, dar faţa ei era acum aproape străvezie şi lividă.

— Poate că așa a fost, spuse Hanne, așteptând o confirmare din partea lui Maren. Apoi ceva s-a întâmplat și eu aș vrea să aflu detaliile acelei întâmplări. Uită-te la mine!

Lovi cu amândoi pumnii în birou, ceea ce o scoase pe Maren Kalsvik din starea de nemișcare. Se privir în ochi o secundă, dar apoi tânăra își feri privirea. Hanne dădu din cap dezaprobator.

— Erau niște cuțite acolo – cuțitele proaspăt ascuțite ale lui Agnes. Se aflau pe birou sau poate pe raftul de cărți. Nu este important unde se aflau. În orice caz, ai înconjurat biroul și când ai ajuns în spatele ei, ți-a venit ideea într-o clipită. Ai luat un cuțit și i l-ai înfipt în spate. Erai în culmea furiei, erai disperată și îți ieșiseși complet din minți. Aici există foarte multe informații cu care un avocat al apărării poate lucra. Cineva ar putea chiar să ajungă la concluzia că nu judecai limpede în momentul crimei. Un avocat te-ar putea ajuta.

Hanne se duse cu scaunul de birou pe roți până la geam pentru a-l deschide. Camera era plină de fum de țigară. Acum se făcu însă foarte frig.

— Vrei să sun un avocat?

— Nu.

Maren stătuse atât de mult timp nemișcată, încât corzile vocale îi erau aproape paralizate și în locul vocii ei se auzi o hârâială. Hanne îl înjură pe Billy T. în gând. Nu avea nicio veste de la el.

— Ești sigură?

— Da.

— Bine. Atunci voi continua. În mod cert, nu ți-ai dat seama ce faci. Omucidere! Știi și tu că uciderea cuiva are loc aproape în toate cazurile într-un moment foarte tensionat. Tu nu ți-ai planificat să faci una ca asta. Aici mai există materie primă pentru un avocat al apărării!

Hanne scoase cartea cu telefoane și răsfoi până dădu de avocați și îi aruncă lui Maren Kalsvik catalogul la paginile cu pricina.

— Eu îți recomand cu toată căldura să iei legătura cu un avocat.

Femeia nu îi răspunse, ci dădu din cap în semn de refuz.

— Nu mai am energie să îți mai spun o dată, spuse Hanne cu un oftat, luând catalogul înapoi și izbind copertele una de ăla. Poate că ai intenționat să ne anunți imediat, dar te-ai răzgândit de-ndată. Știai unde este cheia de la sertarul biroului. Prin urmare, ai luat-o, ai deschis sertarele pentru a căuta documentele compromițătoare. Nu știu dacă ai găsit ceva, dar, din câte se pare, ai descoperit ceva despre Terje – informații pe care le-ai lăsat acolo în speranța că le va găsi poliția.

Hanne râse scurt și sec.

— Nu a fost deloc ciudat că ai ştiut că Terje a intrat acolo după tine! Ar fi trebuit să pun mai mult accent pe uluirea ta atunci când, a doua zi, ai descoperit că sub ghiveciul de flori nu mai era nicio cheie. Ai fost surprinsă, deoarece tu ai pus cheia la loc. Dar, când noi nu l-am arestat pe Terje, ai dedus că nu am găsit nimic împotriva lui. Ergo…

Hanne se lovi în tâmplă cu degetul arătător de la mâna stângă.

Maren Kalsvik stătea în continuare ca un zombie – nemişcată şi cu privirea aţintită undeva, departe, într-un loc pe care Hanne Wilhelmsen nu şi-l putea imagina. Parcă ar fi fost transpusă într-o altă lume. Privirea din ochii cenuşii părea oţelită, aproape inumană, aducând mai curând cu a unui câine sau a unui lup. Hanne nu îşi mai amintea decât că ochii ei erau, în mod obişnuit, mai albaştri. Sunetele de paşi şi vocile de pe coridor, care mai întrerupeau uneori monotonia, se stinseră şi ele. Majoritatea celor de la departamentul de omucideri sigur se duseseră la bar, pentru că rezolvaseră cazul dublei omucideri. Acasă, Cecilie probabil că făcea cafea, după ce terminase de înşirat toate scuzele posibile pentru absenţa lui Hanne. Unde a dispărut Billy T? Ăsta era un mister. Erik şi Tone-Marit primiseră învoire să plece în jurul orei şapte, după ce Iubitul mărturisise cu ochii în lacrimi că a încasat cecurile. Într-un final, reuşiseră să dea şi de prietenul acestuia, cu care pretindea că a petrecut în noaptea crimei, iar acesta confirmase episodul cu băutul cafelelor, fapt recunoscut şi de angajaţii de la cafenea, chiar dacă nu păreau prea convinşi. Şi acestui om i-au dat voie să plece. Probabil că se simţea destul de prost.

Nici Hanne Wilhelmsen nu se simţea prea în formă.

Dar Maren Kalsvik se simţea vizibil mult, mult mai rău. Stătea într-o linişte mormântală, fără să scoată o vorbă, fără să privească în stânga sau în dreapta, fără să reacţioneze la nimic din ceea ce i se spunea. Acesta era singurul mod în care se mai agăţa de viaţă şi de realitate.

Ceva nevăzut din interiorul ei părea că începe să cedeze. Aveai impresia că toate măruntaiele din ea se răscoală. Abdomenul i se mişca şi se răsucea, ca şi cum inima i-ar fi căzut din piept. Reuşea să respire doar cu partea superioară a plămânilor. În mintea ei nu se ghicea niciun gând. În schimb, emoţiile îi răscoleau stomacul şi voiau să se elibereze de acolo. Braţele şi picioarele dispăruseră – pur şi simplu zăceau nemişcate şi amorţite, neavând alt rol decât acela de a zăgăzui tumultul şi revolta care creşteau în ea.

Singurul lucru de care reuşea să se agaţe era dorinţa de a supravieţui. Singura cale de supravieţuire era să stea nemişcată, în speranţa că totul va trece. Nu era nimeni în toată lumea care să o ajute. Era complet singură şi

trebuia să tacă din gură, să nu se dea de gol. Nu trebuia să creadă că Dumnezeu i-a întors spatele.

Biletul de adio apăruse după două zile de la sinuciderea lui. Maren l-a deschis şi a vărsat din greşeală cafea pe el când a citit că îi era adresat ei. În bilet scria: „*Nu am ucis-o pe Agnes. Fii cu băgare de seamă, Maren. Agnes a aflat despre diploma ta falsă. Şi eu ştiam. Fii atentă*! *Eu am făcut mult rău. Dar şi tu ai făcut mult rău*".

A ars biletul. Nu era adresat poliţiei, ci ei. Era scrisoarea ei.

— Doamne, Dumnezeule! părea să bolborosească stomacul ei. Iartă-mă! Ajută-mă!

Inspectorul-şef Wilhelmsen o lăsă pe suspecta de crimă să se cufunde în propriile gânduri multă vreme. Nu ştia exact ce anume aştepta de la ea. Se cufunda încet într-o stare de indiferenţă – ca un gest de autoapărare în faţa certitudinii că se afla faţă în faţă cu o criminală şi nu avea nici cea mai vagă idee cum să se asigure că ea va primi pedeapsa meritată. Cum putea demonstra că ea a comis omorul?

Hanne reuşi să blocheze acest sentiment, dar ştia că el se va întoarce dacă nu se va întâmpla ceva în curând.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă din cauza amprentelor. În afară de cele de pe cuţitul crimei, de pe care urmele au fost şterse. A fost nevoie de o simplă ştergere. Toate celelalte urme găsite sunt normale. Tu ai fost în acel birou de sute de ori. Aşa ne-am dat seama că ai luat celelalte cuţite cu tine.

Maren Kalsvik se mişcă pentru prima dată pe durata întregului interogatoriu. Amorţită şi cu durere în tot corpul, se aplecă spre ceaşca de cafea, cu conţinutul ei rece, vâscos, puternic şi amar. Clipi de câteva ori, strângând tare din ochi de parcă i-ar fi intrat un fir de nisip în ei. O lacrimă mică i se ivi pe gene, la ochiul stâng, apoi i se rostogoli pe obraz. Lacrima fu atât de mică, încât se evaporă înainte să ajungă în dreptul gurii. Apoi ea îşi îndreptă spatele şi se lăsă pe speteaza scaunului, reluându-şi postura de păpuşă de lemn.

— Deocamdată, conchise Hanne, ridicându-se de pe scaun, îţi voi spune ce cred eu. Am să îţi spun şi cum, încă de la începutul acestui caz, ne-am dat seama că ucigaşul este cineva care îşi petrece toată viaţa aici şi căruia nu îi este frică de amprentele din restul încăperii.

Traversă încăperea şi deschise uşa. Afară pe coridor nu era nimeni şi era semiîntuneric.

— Acum eu sunt tu, OK?

Arătă cu mâna spre ea însăşi, apoi spre Maren.

— Eu tocmai am ucis pe cineva. Sunt distrusă, disperată, dar mai presus de toate, nu vreau să fiu prinsă. Trebuie să mă grăbesc să ies din situaţia

asta. Dar apoi, poate că îmi amintesc ce s-a întâmplat când am înfipt cuțitul în spatele lui Agnes.

Maren Kalsvik nu se uită deloc spre ea. Stătea liniștită, întoarsă în profil către ușă. Hanne suspină, se duse la ea și o prinse de bărbie. Avea fața rece ca gheața, dar capul ei părea lipsit de vlagă, așa că lui Hanne îi veni ușor să o forțeze să o privească în ochi.

— Când cineva ia un cuțit dintr-un teanc de cuțite, este foarte greu să nu le atingă și pe celelalte. Aproape imposibil, decât dacă are timp să aleagă pe unul anume. Uită-te aici!

Hanne scoase patru obiecte din sertar: un cuțit pentru hârtie, un penar subțire de piele, o cariocă și o linie. Le puse pe toate pe birou.

— Dacă iau un obiect de aici la întâmplare, uite ce se întâmplă!

Se grăbi să ia doar cuțitul pentru corespondență și astfel demonstră ce avea de demonstrat: Hanne atinse și celelalte trei obiecte, exact așa cum îi demonstrase și lui Billy T. în barul din Grünerløkka.

— Nu mai aveai timp să ștergi urmele. Ai făcut totul sub imperiul emoțiilor. O clipă de furie nebună și disperare. Doar pe cuțitele rămase mai puteau fi urme de-ale tale, acolo unde ele nu aveau ce să caute. Le-ai fi putut curăța. Dar asta ți-ar fi luat timp.

Îi dădu drumul și se duse la fereastră.

— Bineînțeles că *oricui* i-ar fi fost frică de amprentele lăsate pe cuțit. Dar vezi tu…

Palmele ei atinseră sticla rece. Făcu o pauză înainte de-a se întoarce spre Maren și îi spuse:

— Dacă ar fi fost vorba despre un alt făptaș, atunci aceluia i-ar fi fost teamă de amprentele de peste *tot.* Despre un posibil ucigaș din afară avem două teorii! Fie s-a aflat acolo pentru că plănuia să facă ceva ilegal, și atunci ar fi purtat mănuși și nu ar fi avut nevoie să ia cu el celelalte cuțite. Fie ucigașul i-a luat viața fără premeditare, sub imperiul emoțiilor, caz în care cuțitele ar fi fost ultima lui problemă. Criminalul ar fi fost nevoit să șteargă urmele de pe o grămadă de suprafețe – de pe clanță, de pe masă poate, de pe brațele fotoliului. Dar ori de câte ori intri într-un loc, te atingi de câte un obiect. Cel puțin așa știu eu.

Maren Kalsvik nu mișcă un deget. Părea că nici nu respiră.

— Nu a fost ștearsă nicio suprafață din întreaga încăpere. Erau pline de praf și de tot felul de mizerii peste tot. Nu am găsit niciun semn că ar fi curățat cineva locul. *Cine a ucis-o pe Agnes și a luat cuțitele nu trebuia să își facă griji pentru nimic altceva decât pentru cuțite.* Acea persoană este de la „Soarele Primăverii". Amprentele din biroul lui Agnes nu indicau nimic din

afară, cu excepţia cuţitelor, pe care putem spune că nu le-a atins nimeni în afară de victimă.

Inspectorul-şef se duse din nou la uşă şi îşi reluă rolul de suspect.

— Poate că aud că vine cineva. Poate că sunt pur şi simplu îngrozită. În orice caz, sunt foarte agitată şi nu vreau decât să ies de acolo. Cel mai simplu lucru ar fi să iau cuţitele cu mine. Şi exact asta ai făcut. Apoi ai ales să cobori scara de urgenţă şi să te faci dispărută. Din fericire…

Hanne râse cu poftă.

— Ai fost foarte inventivă şi ai tras scara înapoi atunci când te-ai întors la casă, înainte de sosirea poliţiei. Asta ne-a dat mult de furcă, să ştii. Bun.

Ocoli încet biroul şi, în timp ce trecea pe lângă suspectă, îşi lăsă mâna să alunece pe spatele ei.

— Aşa! spuse ea cu emfază şi cu un zâmbet mulţumit pe chip.

Apoi se aşeză din nou.

— Aşa s-au întâmplat lucrurile. Aproximativ, în orice caz. Nu-i aşa?

Ochii lui Maren Kalsvik parcă deveniseră o idee mai albaştri. Îşi ridică mâna şi o privi, mirată că mai poate face acest gest. Apoi îşi trecu degetele prin breton şi o privi pe Hanne Wilhelmsen drept în ochi.

— Şi cum crezi că vei demonstra toate acestea?

Hanne Wilhelmsen se întreba unde dracu' dispăruse Billy T.

•••

Băieţii lui Billy T. adormiseră deja de mult, după multă agitaţie şi trei capitole din *Mio, min Mio.* Sora lui Billy T. zâmbi şi-l expedie de acasă, pe urmă se aşeză pe canapea cu o pizza, o bere şi telecomanda în mână.

În loc să meargă direct la Grønlandsleiret 44, sună la Casa de Copii „Soarele Primăverii". Recepţionera de la secţia de poliţie îi transmisese un mesaj din partea lui Cathrine Ruge, chiar dinainte de a merge să îi ia pe copii. Îi spunea că putea fi contactată la casa de copii oricând în timpul după-amiezii. De vreme ce nu era departe de casa lui, se gândi că nu ar strica să dea pe acolo.

În camera de zi era linişte şi pace. Raymond, Anita şi Glenn erau în oraş şi Jeanette urma să doarmă peste noapte la o colegă de şcoală. Gemenii se uitau la televizor, în timp ce Kenneth şi Cathrine făceau un puzzle pe masa cea mare. Kenneth era nerăbdător şi agitat şi Cathrine de-abia reuşea să-l stăpânească.

Billy T. li se alătură la jocul de puzzle câteva minute şi apoi mai trebui să aştepte trei sferturi de oră până ce Kenneth se duse la culcare. Cathrine mormăi în timp ce cobora scările:

— Băiatul acela trece printr-o perioadă cumplită acum, spuse ea. Doar Dumnezeu ştie cum a reuşit Christian să îi ţină pe toţi în casă până când Olav… până când Olav a plecat.

Femeia era incredibil de slabă. Capul era un craniu acoperit cu piele şi atât. Ochii erau enormi pe faţa mică şi suptă şi Billy T. observă o anume frumuseţe în această femeie, care nu avea nici măcar un gram de grăsime.

— Habar nu am dacă ceea ce îţi voi spune are vreo relevanţă, spuse ea, cerându-şi parcă scuze şi scoase o hârtie dintr-un dosar pe care îl adusese de la etaj. În ziua în care Agnes a fost ucisă…

Billy T. răsuci cele două foi spre el.

— M-am dus în biroul ei imediat după discuţia dintre Agnes şi Terje. Şi Maren fusese acolo, dar doar câteva minute. Am vorbit despre câteva lucruri legate de serviciu. A durat aproximativ o jumătate de oră sau cam aşa ceva. Am vorbit despre Olav, puţin despre Kenneth. Da, avem probleme şi cu Kenneth. A fost deja la trei familii adoptive, sărăcuţul. Mama lui…

— Înţeleg, înţeleg, o întrerupse Billy T., făcându-i semn cu mâna să continue. La obiect!

— Intenţia mea nu a fost aceea de a-mi vârî nasul în treburi care nu mă privesc. Dar pe birou era o diplomă de la Diakonhjemmet. Am recunoscut diploma, bineînţeles, pentru că şi eu am dat acolo examenul… Dar după o secundă, Agnes a ridicat repede hârtia şi a ascuns-o în sertar. Era ca şi cum şi-ar fi dat seama, brusc, că hârtia era acolo şi că nu voia ca eu să o citesc, dar am reuşit să văd numele lui Maren pe ea înainte ca Agnes să o ia de acolo. A fost destul de ciudat că diploma era acolo şi că Agnes a reacţionat atât de repede. Nu este niciun secret faptul că nu există niciun însemn aparte pe diplomă – scrie doar „admis". Dar mi-a ieşit repede din minte, ba chiar am şi uitat de el. Dar a fost ceva ce… ceva ce nu mi-a trecut prin minte decât ieri.

Cathrine se ridică în picioare şi se aplecă deasupra lui Billy T., arătându-i pe diplome:

— Vezi că sunt diferite?

Şi într-adevăr erau diferite. La antet scria DIAKONHJEMMET – COLEGIUL PENTRU FORMAREA ASISTENŢILOR SOCIALI, cu litere mari. Dedesubt scria „Diplomă de examinare în ştiinţe sociale". Pe cealaltă diplomă, în schimb exista un simbol chiar în vârful paginii – un cerc tăiat printr-o liniuţă, inclus în cuvântul „Diakonhjemmet". În mijlocul cercului era un fel de cruce, care amintea de crucea nazistă de fier.

— Oribilă crucea aceea nazistă! exclamă Cathrine. După cum bine vezi, a fost schimbat subtitlul din „Diplomă în Asistenţă Socială" şi termenul *examinare* nu era inclus. Prima diplomă este din 1990 şi aparţine unei prietene de-ale mele. Cealaltă diplomă este din 1991. Aceasta este a mea.

Cu un deget arătător slab şi noduros îi arată datele scrise în josul diplomelor.

— Şi ceea ce este extrem de ciudat, spuse Cathrine după ce se întoarse la locul ei, diploma aceasta care are svastica de fier îi aparţine lui Maren! Dar ea nu a dat niciun examen în 1990… L-am întrebat astăzi şi pe Eirik ca să fiu sigură. El a fost la aceeaşi şcoală cu un an înaintea ei şi a absolvit în 1989. Pur şi simplu *nu pot* să înţeleg!…

Acum se uita la mâinile ei, care erau împreunate pe masă.

— Nu vreau să bag pe nimeni în bucluc, dar este puţin ciudat, nu-i aşa?

Billy T. nu răspunse, dar dădu din cap în semn de aprobare. Fără să-şi ridice privirea de pe cele două diplome, o întrebă:

— Ai văzut-o pe Maren atunci când a ieşit din biroul lui Agnes? Sau mai târziu?

Craniul acela descărnat păru să se gândească intens.

— Da, m-am întâlnit cu ea pe scări. Mi-a spus că era rândul meu.

— Şi cum ţi s-a părut?

— Hmm… părea supărată puţin şi îmi amintesc că m-am gândit atunci că s-a certat iar cu Agnes. Erau prietene bune, ele două, nu vreau să spun că nu ar fi fost, dar aveau opinii divergente, cu privire la copii adică. Agnes era mai strictă, mai de modă veche, într-un fel. Anul trecut, Maren voia să îi ducă pe copii în excursie în sud, dar…

— Cathrine!

O voce disperată o striga din vârful scărilor. Billy T. nu apucă să afle ce s-a ales de planurile lui Maren de a călători în străinătate, deoarece Cathrine Ruge se ridică în picioare şi o zbughi pe scări în sus. Reapăru abia după douăzeci de minute.

Deci Agnes avusese o confruntare cu Maren despre înşelăciunea comisă. Nu a fost un accident că falsificarea documentului a fost scoasă la lumină. Dacă această femeie scheletică le-ar fi mărturisit ceea ce ştia încă de la prima audiere… care a avut loc chiar în prima zi de după crimă! După nici douăzeci şi patru de ore! Cine ştie, poate că viaţa lui Terje Welby ar fi fost cruţată. Poate că şi viaţa lui Olav. Billy T. se lupta să îşi reţină furia, dar scheletul îşi făcu din nou apariţia.

— Trece printr-o perioadă îngrozitoare. Kenneth, vreau să spun. Acum i-a intrat în cap ideea că un pirat locuieşte în pivniţă. În fiecare noapte acest pirat imaginar urcă la etaj ca să mănânce toţi copiii. Doamne fereşte!…

Vocea ei era ascuţită şi singurul motiv pentru care Billy T. nu o întrerupse fu că era prea furios şi era de preferat să-şi ţină gura.

Cathrine îşi continuă povestea.

— În seara asta, colac peste pupăză, a venit în casă cu patru cuțite mari. Anita l-a dus la locul de joacă, pentru a-i distrage atenția atunci când lucrurile luaseră o turnură prea urâtă aici. El a găsit cuțitele printre niște pietre și a susținut sus și tare că piratul a fost cel care le-a ascuns acolo ca să spintece copiii. Doamne, Dumnezeule! Pur și simplu trece printr-o perioadă îngrozitoare.

Billy T. scutură rapid din cap și furia îi dispăru de îndată.

— Cuțite? A găsit cuțite?

— Da, patru cuțite mari și îngrozitoare! Le-am aruncat!

— Unde?

— Unde ce?

— Unde le-ai aruncat?

— La gunoi, evident!

Se ridică atât de repede în picioare, încât scaunul lui se răsturnă.

— La care coș de gunoi? Aici în casă sau l-ai aruncat cu totul?

Cathrine Ruge se uită ca trăsnită la el.

— Nu, le-am împachetat bine, ca nu cumva gunoierii să se taie cu ele și le-am aruncat acolo.

Arătă cu degetul spre coșul de gunoi.

Billy T. dădu năvală în bucătărie și smuci ușa de la dulapul de sub chiuvetă. Chiar deasupra, printre coji de cartofi și pielița de la crenvurști, se întrezărea un pachet alungit de hârtie de ziar. El apucă pachetul cu grijă și îl ridică înspre Cathrine, care stătea în ușă cu mâinile atârnate pe lângă corp și cu o expresie nelămurită pe chip.

— Ăsta e? întrebă el și ea îi confirmă cu o înclinare a capului.

După optsprezece minute se afla la Sediul Poliției Oslo unde un coleg epuizat și lipsit de chef aștepta cu nerăbdare weekendul.

•••

Trecuse de mult de ora zece și Hanne știa că în curând trebuia să renunțe. Billy T. trebuia să afle. Era oribil să îți petreci astfel seara de vineri. În plus, Cecilie va fi prost-dispusă toată ziua de mâine. Cel mai rău era că trebuia să-i dea drumul lui Maren Kalsvik.

— E ciudat, știi? îi spuse ea foarte încet femeii tăcute, pe un ton abia perceptibil. E ciudat când vezi câte furtuni sunt în viețile oamenilor. Asta se întâmplă aproape mereu.

Își întinse mâinile deasupra capului și căscă, apoi scoase o foarfecă din sertar și începu să decupeze o figurină dintr-o mușama veche pentru birou.

— Așa sunt eu: degetele mele trebuie să lucreze mereu ceva. De asta îmi este atât de greu să mă las de fumat.

Privi jenată spre al doilea pachet de țigări de pe ziua respectivă.

— Să luăm de exemplu o persoană obișnuită. O persoană oarecare.

Decupase o femeie cu fustă. Cu capul înclinat într-o parte și cu o expresie fericită pe chip, începu să-i deseneze chipul. După aceea, îi coloră rochia cu un marker roz și, după ce termină, propti imaginea de ceașca de cafea. Figurina era strâmbă și asimetrică și avea un zâmbet mare și albastru.

— Agnes Vestavik, de exemplu, spuse ea, și arătă cu degetul spre femeia de carton. Începem să scotocim în viața unei persoane normale, directe și, în mod aparent, plictisitoare. Apoi reiese că realitatea este complet alta. Întotdeauna există ceva în plus. Nimic nu este ceea ce pare la prima vedere. Cu toții avem secretele noastre întunecate. Dacă aș fi omorâtă eu, de exemplu…

Apoi se opri. Era târziu. Era complet epuizată. Persoana din fața ei era o străină. Își continuă firul povestirii.

— Dacă m-ar ucide cineva, detectivii de aici ar fi extrem de surprinși.

Chicoti încetișor.

— Lumea este o iluzie colosală. O imagine distorsionată. Uită-te la tine, de exemplu.

Păpușa de carton căzu într-o rână, fără ca Maren Kalsvik să îi dea vreo atenție.

— Îmi place de tine, Maren. Eu cred că ești o persoană bună. Munca ta este importantă, are un rost. Apoi se întâmplă o serie de lucruri care îți scapă de sub control și, brusc, te afli aici. Ai ucis pe cineva. Căile Domnului sunt într-adevăr nebănuite!

Hanne Wilhelmsen nu știa dacă Maren Kalsvik o asculta. Cineva bătu la ușă.

Era Billy T.

Era pe punctul de a-l săgeta cu privirea, dar când îi zări expresia de pe chip, se răzgândi pe dată. A găsit sigur ceva! Și era ceva de o importanță covârșitoare!

— Pot să vorbesc o clipă cu tine pe coridor, Hanne? o rugă el, pe un ton prietenos.

— Bineînțeles, Billy T., îi răspunse Hanne Wilhelmsen. Bineînțeles.

•••

Cei doi dispărură parcă o veșnicie. În fața ochilor îi jucau luminițe albe și roșii și auzea un șuierat în urechi. În afară de asta, era o liniște mormântală. Când dădu să se ridice puțin de pe scaun, observă că picioarele îi erau complet amorțite. O dureau mușchii și spatele îi înțepenise cu totul.

Povestea despre diploma falsificată îi ieșise din minte în acești ultimi patru ani. Totul era o catastrofă. Dintotdeauna avusese dificultăți mari la examene, chiar de când era în școala primară. Examenul de maturitate a fost

un coşmar. Avea evaluări excelente pe întreaga perioadă a studiilor, dar rezultate proaste la examenele finale. Şi lucrurile s-au înrăutăţit şi mai tare.

La proba scrisă pe care trebuia să o pregătească acasă timp de o săptămână, lucrurile au mers bine. Hopul cel mare era examenul de la şcoală. Ceva se petrecea cu ea ori de câte ori intra într-o încăpere de examen. Pupitrele aşezate la distanţa regulamentară, vulpile bătrâne care se asigurau că nu copiază nimeni, toate cutiile cu pachete de mâncare, termosurile, penarele; liniştea în care se auzeau şuşoteli, vocile dinainte ca subiectele să le fie distribuite. Nervozitatea, care la majoritatea celor de acolo era amestecată cu aşteptarea, se transforma încet într-o nerăbdare copilăroasă. Dar nu şi în cazul ei. Maren Kalsvik era cuprinsă de spaimă şi paraliza. Pierduse şi ultima şansă după ce dăduse din nou examenul în primăvara aceea, în care, în mod firesc, ar fi trebuit să termine colegiul. Nu şi-a mai permis atunci să repete un an întreg de şcoală. Aşa ar fi trebuit să facă. În ziua aceea din vara lui 1991, după ce a aflat rezultatele şi a ştiut că toate visurile ei de a deveni asistent social calificat s-au spulberat, nu a simţit altceva decât un gol imens şi cenuşiu. Exact ca acum. 140 000 de coroane împrumut pentru studii şi nu obţinuse nimic de banii aceştia. Toate porţile îi erau închise. Alte şanse nu mai existau.

Dar soluţia a fost atât de simplă! O diplomă împrumutată, nişte pastă corectoare şi un xerox. Nu a avut îndrăzneala să pretindă că e o diplomă originală şi atunci a scris pe ea „Copie conformă cu originalul", a desenat o ştampilă şi a mâzgălit nişte iniţiale ilizibile.

Era o încălcare a legii. Dar nu îi mai rămăsese nimic de făcut.

De atunci însă uitase de asta. Uneori – câteodată, noaptea, sau cu puţin înainte de menstruaţie – avea mustrări de conştiinţă foarte puternice şi nemiloase pentru că viaţa şi munca ei erau clădite pe minciună. Nu trebuia decât să strângă din dinţi, să continue să muncească, să arate cât de pricepută este şi să-i demonstreze lui Dumnezeu şi sieşi că ea, de fapt, merita acea diplomă. Apoi dădu totul uitării din nou, preţ de câteva luni la rând, de multe ori.

Şi asta până în ziua aceea fatidică.

Brusc, poliţiştii intrară din nou, îi auzi venind, dar nu se întoarse spre ei. Bărbatul acela masiv o rugă să se aşeze. În locul acela în care ea stătuse cu fruntea lipită de geamul rece se conturase un cerc din aburi. Se duse ascultătoare la locul ei şi îşi reluă poziţia aceea încordată şi nemişcată.

Bărbatul, căruia îi reţinuse doar prenumele, luă loc pe scaunul inspectorului-şef Wilhelmsen. Poliţista se duse la fereastră şi puse degetele pe urma lăsată de fruntea ei. Amândoi poliţiştii erau înfricoşător de tăcuţi.

Apoi observă pachetul cel lunguleţ, învelit în hârtie de ziar, destul de murdar şi cu un miros vag de… gunoi? Poliţistul lăsă pachetul nedesfăcut în faţa lui, pe birou. Apoi se uită la ea. Era imposibil să te fereşti de privirea lui. El o privi fix şi culoarea ochilor lui era mai intensă decât văzuse ea vreodată – erau nişte ochi înspăimântători, fascinanţi şi complet diferiţi de ochii pe care îi văzuse la întâlnirea precedentă. Pe vremea când era copil şi încă mai credea că Dumnezeu o poate vedea pretutindeni, cam aşa îşi imagina ea că ar fi ochii Lui.

— Ai minţit, Maren Kalsvik, spuse el cu o voce gravă şi joasă, amintindu-i şi mai tare de Dumnezeu. Agnes a avut o confruntare cu tine despre falsificarea diplomei. Avem dovezi.

„Stai calmă şi ţine-ţi gura!" se auzea în mintea ei, în timp ce îşi dădu seama disperată că se înroşise la faţă.

Strânse şi mai mult braţele scaunului şi simţea cum maxilarul i se încleştase atât de tare de parcă urma să se rupă. Dar nu spuse nimic.

— Ştim că diploma era în biroul lui Agnes în ziua în care a fost ucisă. Nimeni nu a mai văzut-o de atunci. O bilă albă pentru noi, una neagră pentru tine.

Brusc, el îşi schimbă atitudinea. Îi zâmbi şi ochii îi deveniseră prietenoşi şi normali.

— Nu vreau să te împovărez cu detalii. Avem o groază de timp pentru asta mai târziu. Deocamdată vreau doar să îţi atrag atenţia asupra unui lucru: ştim că ne minţi. Cu asta ne ocupăm noi. Oamenii mint. Când ne mint în legătură cu ceva, ştim că ne pot minţi şi în privinţa altor lucruri. Aşa este viaţa. Prin urmare, avem o mică surpriză pentru tine.

Mâinile lui uriaşe dădură la o parte ziarele în care erau împachetate cuţitele.

— Nu am avut timp să le împachetăm în pungi încă. Aşa că vom arunca o simplă privire deocamdată.

Vâjâitul din urechi i se înteţi. Dădu uşor din cap, dar nu o ajută cu nimic. Nici roşeaţa din obraji nu-i dispăru. Se forţă cu toată fiinţa să respire normal.

Plămânii ei refuzau să mai coopereze, inspirând cu putere şi apoi expirând rapid. Se lupta să primească aer şi simţea cum pieptul îi ia foc.

— Patru cuţite găsite de un copil la un loc de joacă!

El chicoti încet. Inspectorul-şef se întoarse dinspre geam cu faţa la ea şi Maren o privi. Situaţia nu i se mai părea deloc amuzantă.

— Eşti destul de deşteaptă să înţelegi că încă nu am cercetat amprentele de pe aceste cuţite. Dar au fost ascunse adânc printre pietre, ceea ce înseamnă că ai lucrat un timp cu ele. Poate că ai avut mănuşi. Poate că nu există nici măcar o amprentă de-a ta pe ele. Dar cazul a evoluat deja în

ultimele patru ore. În primul rând, știm că ai mințit. Am ajuns atât de departe cu aceste informații, încât putem merge acasă liniștiți să ne pregătim pentru weekend.

— Am ajuns în punctul în care te putem reține, Maren. Știi ce înseamnă asta?

În vocea lui Hanne Wilhelmsen nu se simțea nicio urmă de satisfacție, ci mai degrabă de tristețe. Bineînțeles că Maren Kalsvik știa ce însemna reținerea ei.

— Vom cere să fii pusă în arest preventiv luni. Până atunci, vei rămâne la noi.

El împachetă cuțitele cu atenție la loc.

— Și vom obține aprobarea pentru arestare, Maren. Să nu îți faci iluzii că rezultatul va fi altul.

Totul se terminase pentru ea.

Vâjâitul din urechi îi dispăru. Chingile de oțel care îi cuprinseseră plămânii dispărură încet. Căldura i se răspândi în tot corpul, plăcută și aproape îmbătătoare. Își simțea trupul ușor ca o pană și greu ca de plumb în același timp. Umerii îi căzură și abia atunci observă cât de tare o durea maxilarul. Deschise gura de câteva ori, ca să se dezmorțească.

Se terminase!

Era vinovată. Încercase în mod fraudulos să își câștige o existență. Olav murise. Băiatul avea doar doisprezece ani – doisprezece ani chinuiți și nefericiți. Venise la ea și murise. Era vina ei!

Puțin conta ce mai spuneau oamenii aceștia! Nu mai conta ce se va întâmpla cu ea. Exista o singură cale de urmat pe viitor: trebuia să plătească pentru ceea ce făcuse cu propria ei viață.

— Aș vrea să dorm acum, spuse ea încet. Putem să vorbim mai multe mâine?

Cei doi polițiști schimbară o privire între ei, apoi inspectorul-șef se uită la ceas.

— Bineînțeles că putem! spuse ea. În plus, trebuie să vorbești cu un avocat. Insist chiar!

Maren Kalsvik, palidă și obosită, îi zâmbi.

— Ne vom ocupa de asta mâine-dimineață devreme, adăugă Hanne Wilhelmsen. Acum trebuie să dormi.

•••

A durat ceva până au terminat formalitățile împreună cu ofițerul de serviciu. În plus, Hanne nu vru să plece până nu fu sigură că Maren Kalsvik primește îngrijiri medicale. Din neplăcutele ei experiențe anterioare știa că

nu te poţi baza întotdeauna pe angajaţii de la închisoare. Mai ales vineri seara.

În afară de asta, era aproape sâmbătă.

— Poţi să mă duci acasă cu maşina, Billy T? întrebă Hanne, după ce Maren fusese pusă bine în spatele gratiilor. Nu poţi să vii acasă cu mine la Cecilie?

N-avea cum să facă asta, dar după ce vorbi scurt la telefon cu sora lui, el o cuprinse după umeri şi o conduse spre maşina parcată în locul rezervat persoanelor cu handicap. Ea se clătină puţin şi se lăsă domol pe scaun. Nu schimbară niciun cuvânt până când nu ajunseră lângă blocul în care locuia Hanne. Ea nu dădu niciun semn că voia să iasă din maşină.

— Două lucruri mă frământă, spuse ea obosită.

— Care anume?

— În primul rând – crezi că va mărturisi?

— Normal! Va fi arestată preventiv minimum patru săptămâni. Se citea pe faţa ei că era uşurată. Îi revenise culoarea în obraji. După alte câteva discuţii, totul va ieşi la iveală. Maren Kalsvik nu este o persoană rea. Din contră! În plus, crede în Dumnezeu. Tânjeşte cu toată fiinţa ei să ne poată mărturisi. Nu ne rămâne decât să îi înlesnim calea. Va mărturisi, fără îndoială!

— O vom putea pune sub acuzare dacă *nu* mărturiseşte?

— Mă îndoiesc. Şi tu ştii asta. Dar va mărturisi. Asta este cea mai bună dovadă – mărturia ei.

El bătea cu degetele în volan. Apoi o privi pe Hanne.

— La ce altceva te mai gândeai?

— Mă gândesc la foarte multe, spuse Hanne după ce îşi drese glasul.

Apoi spuse cu mai multă tărie în voce:

— Mă întreb de la ce vine T-ul din numele tău.

El îşi lăsă capul pe spate şi râse din toată inima.

— Asta nu ştie nimeni în afară de mama şi de mine!

— Hai, Billy T., spune-mi! Promit să nu mai spun nimănui.

— Nici vorbă!

— *Te rooog*!

El încă mai ezita, dar apoi aproape că îşi lipi gura de urechea ei. Ea se aplecă într-o parte spre el şi simţi cum o gâdila barba lui pe lobul urechii.

Apoi zâmbi. Dacă ziua aceea nu ar fi fost atât de obositoare, probabil că ar fi izbucnit în râs. Dacă nu ar fi fost băiatul acela care murise chiar sub ochii ei şi dacă nu ar fi ştiut că o mamă stătea undeva plângându-şi fiul pierdut, o mamă pe care trebuia să o viziteze, poate ar fi râs. Ar fi râs cu poftă, dacă o asistentă socială extrem de dedicată nu ar fi ajuns într-o celulă blestemată

din cauza unor circumstanţe nefericite şi nu ar fi urmat să rămână închisă acolo mult timp. De aceea nu reuşi decât să zâmbească.

T-ul venea de la Torvald.

El se numea Billy Torvald!

•••

Au trimis un preot. Nu am avut niciodată de-a face cu un preot înainte. Cu toate acestea, mi-am dat seama imediat, chiar dacă nu purta gulerul acela dubios al lor. De fapt, era îmbrăcat în jeanşi, o cămaşă cu gâtul descheiat, de sub care se iveau nişte fire lungi de păr. Nu mi-am putut lua ochii de la firele acelea.

Nu era foarte în vârstă. Să tot fi avut vreo treizeci de ani. Era clar că nu era obişnuit cu astfel de sarcini. S-a bâlbâit şi s-a fâstâcit şi s-a tot uitat în jur ca şi cum ar fi cerut ajutor. Într-un final, a trebuit să îi spun că ştiam de ce venise. Nu era niciun alt motiv în lumea asta pentru care să îmi fi fost trimis un preot decât acela că Olav murise.

Nu voia să plece. Am fost nevoită să îl dau afară, pur şi simplu. S-a uitat la mine ciudat, de parcă l-aş fi dezamăgit sau l-aş fi şocat pentru că nu am izbucnit în plâns. M-a întrebat dacă aveam pe cineva cu care să vorbesc sau dacă voiam să cheme pe cineva la mine acasă. Nici nu m-am obosit să îi răspund, oricum nu mă asculta. Nimeni nu m-a ascultat niciodată! În cele din urmă, am închis uşa în urma lui.

Din multe puncte de vedere, am ştiut dintotdeauna. Poate că am aşteptat acest moment din prima zi, din sala de naşteri, când corpul lui enorm şi anormal mi-a fost aşezat pe burtă. Într-un fel, lui nu i-a fost scris să trăiască. Poate că din cauza asta nici nu am simţit nimic pentru el în primele luni. Ştiusem de atunci că nu voi fi lăsată să îl păstrez.

Încă de ieri după-amiază am ştiut, de când l-am văzut cu spatele întors la mine, în timp ce pleca. Am scos capul pe fereastră în speranţa că mă va vedea şi că se va întoarce spre mine. Nu puteam să îl strig; m-ar fi auzit vecinii. Când silueta lui masivă a dispărut după blocul numărul 16, am simţit în sufletul meu că a plecat.

Am început să fac ordine între lucrurile lui. Jucăriile – majoritatea erau stricate. Hainele – atât de mari, atât de ciudate; nu găseam niciodată ceva frumos care să îi vină bine. Mai rămăseseră câteva cărţi de şcoală împrăştiate peste tot; caiete de exerciţii pline cu un scris mare şi neuniform, caiete de matematică în care toate răspunsurile erau greşite. Acum toate aceste lucruri sunt în pivniţă.

În ghiozdan îl avea pe Luffen, un căţel mic cu urechi lungi pe care l-a primit cadou de la mama, de ziua lui, când a împlinit un an. Acesta a fost singurul cadou pe care l-a primit chiar de ziua lui. L-a iubit pe căţelul acela şi

uneori i se făcea ruşine. Dar l-a purtat cu el pretutindeni, începând de la grădiniţă.

Mai erau patru cuţite acolo, în ghiozdan. Habar nu am ce căutau acolo, dar probabil că le-a luat cu el de la casa de copii. A avut întotdeauna o atracţie ciudată pentru cuţite. Nu sunt primele cuţite pe care le-am scos din rucsacul lui. Oare a vrut să aibă ceva la el cu care să se apere? În orice caz, ar trebui să le returnez. Nu îmi aparţin.

Am fost acolo ieri-seară. Acum nu mai ştiu exact de ce. Bineînţeles, ca să returnez cuţitele. Poate că gestul meu de a le înapoia a fost un pretext ca să revăd locul. Acel loc îngrozitor. Acum, la douăzeci şi patru de ore după toate cele întâmplate, am înţeles într-o oarecare măsură de ce voia să revină aici. Simţea un fel de atracţie.

În timp ce mă apropiam de casa de copii, ceva mă trăgea înapoi. M-am oprit lângă un loc de joacă şi am zărit conturul clădirii întunecate profilându-se pe cer.

Directoarea a fost ucisă cu un cuţit. Un cuţit de bucătărie. Eu aveam patru cuţite în poşetă. Găsisem cuţitele în rucsacul lui Olav, fiul meu. Nu le puteam restitui.

Trebuia să scap de ele. Poliţia va afla adevărul.

Locul de joacă era complet cufundat în beznă şi între spaţiul destinat copiilor şi grădina vecină era un zid de piatră înalt de o jumătate de metru. Am reuşit să îndes cuţitele printre pietre. Adânc. Mai întâi le-am şters bine. Probabil că nu vor fi descoperite niciodată. Dar trebuia să îl protejez, aşa cum l-am protejat mereu.

A fost luat de-atâtea ori de lângă mine! Bucată cu bucată. De grădiniţă, de şcoală, de protecţia copilului. Niciodată nu am reuşit să îl păstrez pentru mine.

Dar Dumnezeu mi-e martor că am încercat. L-am iubit mai presus de orice, mai presus chiar şi de viaţa mea.

Acum, când stau aici, pe patul lui, inspirând mirosul pijamalelor lui, dulce şi puternic, îmi dau seama că a dispărut pentru totdeauna. Afară este noapte şi s-a lăsat întunericul şi totul este complet liniştit. Nu mi-a mai rămas nimic. Nimic.

Nici măcar eu nu mai sunt eu însămi.

11.

Maren Kalsvik, tremurând puţin, se afla în boxa martorilor din noul Tribunal din Oslo. Judecătorul era pe cale să semneze o foaie pe care i-o înmânase un avocat îmbrăcat la costum. Hanne Wilhelmsen părea extenuată şi se străduia în zadar să ascundă un căscat în spatele mâinii ei micuţe. Era mult mai formal îmbrăcată decât o văzuse vreodată Maren Kalsvik: fustă neagră, cămaşă, un sacou gri şi o eşarfă de mătase în nuanţe pământii, pastelate.

Inspectorul-şef se purtase respectuos cu ea. Îşi exprimă compasiunea faţă de situaţia ei. Niciodată nu şi-a pierdut răbdarea, chiar dacă şi-a repetat teoriile la nesfârşit, fără ca Maren să îi răspundă printr-un gest, oricât de mic, prin care să îi confirme sau să îi infirme ceea ce se întâmplase în biroul lui Agnes Vestavik în acea zi fatidică, acum două săptămâni. Maren Kalsvik alese să mintă. Şi refuzase ajutorul unui avocat.

Era adevărat că fusese în biroul acela. Eirik adormise atunci, fapt care întări presupunerea că luase nişte pastile pe care nu ar fi trebuit să le ia, mai ales într-o seară în care trebuia să aibă grijă de opt copii mici care dormeau.

Discuţia cu Agnes dură mult mai puţin decât îşi imaginase Hanne Wilhelmsen. Cu totul, discuţia dură zece minute. În primă instanţă, se gândise să se milogească de ea. Toată mândria ei dispăruse atunci când înţelesese că era pe punctul de a-şi pierde locul de muncă şi să îşi rateze toată existenţa.

Agnes îi povestise despre Terje. Îi spusese că ştia ceea ce ştia şi Maren. Vocea îi era stranie şi vorbea puţin gâtuit din cauza urii pe care trebuia să o ţină sub control atâta vreme cât cei opt copii dormeau. Agnes înţelesese care era situaţia cu diploma, aşa îi spusese. Aflase ce se întâmplase. Lui Maren i se păruse chiar că întrezărise o urmă de înţelegere pe chipul ei şi că vocea îi revenise la normal. Dar schimbarea nu ţinuse mult. Nu putea să o ierte pentru trădare. Maren o înşelase şi ajutase la acoperirea unei delapidări. Înfuriată, Agnes îi fluturase hârtiile prin faţă – avea diploma falsificată într-o mână şi desfăşurătorul delapidărilor lui Terje în cealaltă mână.

Maren Kalsvik îşi propusese să se milogească, dar când o privise pe Agnes îşi dăduse seama că ar fi fost în zadar.

Primise un răgaz de o săptămână ca să îşi scrie demisia. Nu îi mai rămăsese nimic de făcut. Se întoarse şi ieşi încet din birou.

Pe platforma scărilor se opri o secundă și o bușiră lacrimile. Încercă să își înghită icnetele de plâns și atunci i se păru că aude mișcare într-una dintre camerele copiilor și coborî scările. Eirik dormea în continuare. Când ajunse jos, o luă la goană. Trebuia să fugă departe. Alergă în spatele casei, traversă valvârtej curtea din spate, se împiedică de gardul de piatră, dar reuși să ajungă acasă într-un final.

Când Eirik o sunase după câteva ore, o cuprinsese un sentiment de ușurare, dar și un val de remușcare. După doar câteva minute se afla singură în biroul lui Agnes, iar diploma ei zăcea pe birou, laolaltă cu celelalte documente. Eirik nu observase diploma. Maren luase hârtia, o împăturise și o băgase în buzunar. Fără să se gândească de două ori.

Ea îl suspectase pe Terje până în momentul sinuciderii. După aceea, se temuse de ce era mai rău. Apoi i se confirmă. Olav o văzuse atunci când a fugit de la casa de copii. El o văzuse plângând. El îi spusese adevărul înainte de a muri.

Totul era din vina ei.

— Vrei să declari ceva?

Judecătorul o fixă cu privirea, privind peste ochelarii de citit, pe care îi ţinea atât de jos pe nasul coroiat, încât stăteau să cadă.

— Nu, răspunse ea răspicat.

Judecătorul oftă adânc, îi șopti ceva secretarei lui, apoi îl apucă un acces de tuse puternic și zgomotos.

— Pledezi vinovată sau nevinovată la acuzațiile care ți se aduc?

Maren Kalsvik se holbă din nou la Hanne Wilhelmsen. Inspectorul-șef se sprijinea de birou, jucându-se cu eșarfa ei de mătase, și îi întoarse privirea. Maren Kalsvik își schimbă greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept, dar nu se uită spre judecător. În schimb, zâmbi încet către Hanne, privind-o fix în ochi.

— Sunt vinovată! șopti ea.

Își îndreptă spatele, își luă privirea de la Hanne Wilhelmsen, își drese glasul și repetă mai tare cele spuse:

— Sunt vinovată!

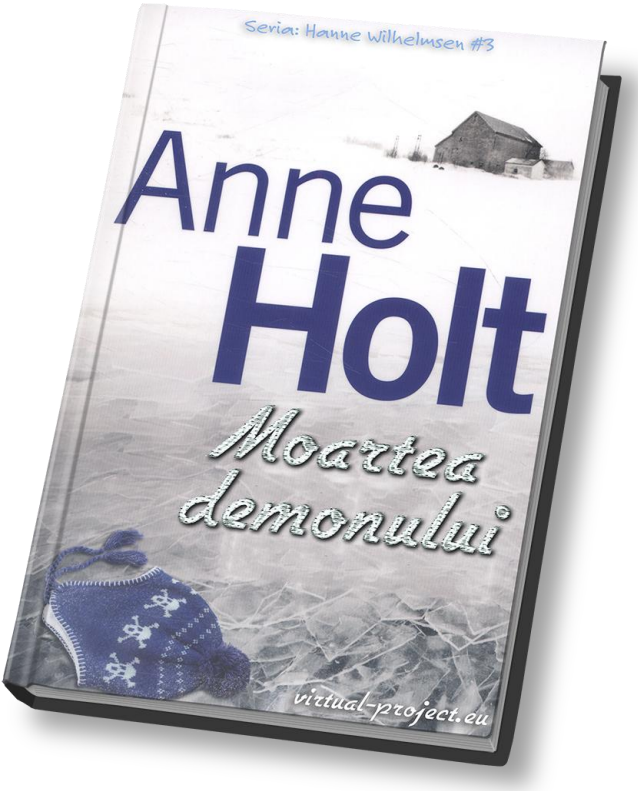

virtual-project.eu